Tiit Madisson

HOLOKAUST

XX sajandi masendavaim sionistlik vale

OflVflKM
Lihula 2006

© Tiit Madisson, 2006

Autoriõiguse all.

Selle raamatu ühtki osa ei tohi paljundada ega trükkida ilma autori vaeva kompenseerimata (kas ostes mõne autori kirjutatud raamatu, toetades rahvuslikku liikumist või avaldades toetust mingil muul moel).

Kaas, makett ja trükk: OÜ Ortwil

ISBN 9949-13-498-6

SISUKORD

Tänuavaldus . . . 4
Autori eessõna . . . 5
1. Holokaust ja revisionistid . . . 13
2. Adolf Hitler ja "Mein Kampf" . . . 19
3. Saksamaa enne Hitlerit . . . 29
4. Sionistlik internatsionaal Saksamaa uue võimu vastu . . . 34
5. Natside juudivastased kitsendused . . . 41
6. "Juudiküsimuse lõplik lahendus" . . . 46
(Pildiplokk I, fotod 1-35)
7. Natside koonduslaagrid ja nende ohvrid . . . 53
8. Juutide küüditamine itta . . . 65
9. Ime läbi pääsenud . . . 68
10. Holokausti müüdid . . . 73
11. Nürnbergi kättemaks . . . 87
12. Jätkuprotsessid . . . 110
13. Vale paljastamise okkaline rada . . . 118
14. Surmahoobid gaasikambreile . . . 125
(Pildiplokk II, fotod 36-66)
15. Auschwitz ja lõpplahendus . . . 133
16. Kas tõesti kuus miljonit juuti surid? . . . 144
17. Propaganda, võltsingud ja vale dogma kaitsel . . . 155
18. Keskaegse nõiajahi jätkumine . . . 170
19. Kiuslikud küsimused . . . 174
20. Miks vale kuidagi ei vaju . . . 179
Lõppsõna . . . 185
Isikunimede register . . . 188
Kasutatud allikmaterjal . . . 193
Autorist . . . 194

"Ja kui kõik teisedki valed, mida partei oli kinnitanud, heaks kiideti - kui kõik lood olid ühesugused - pidi vale minema ajalukku ja muutuma tõeks."

George Orwell, "1984"

TÄNUAVALDUS

See raamat oleks olnud palju fakti- ja pildivaesem, kui mind ei oleks aidanud Helje Kaskel, USA-st Illinoisi Minu suurim tänu kuulub ka Margus Lepale, Leo Tammiksaarele, Andres Kraasile, Kaido Nõmmikule ja abikaasa Terjele, kes kõik erineval moel selle raamatu valmimisele kaasa aitasid.

Autor

AUTORI EESSÕNA

"Need härrased lähtusid õigest arvestusest, et mida suurema valega välja tuled, seda kergemini sind usutakse. Tavainimesed usuvad kergemini suurt valet kui väikest. Selline suhtumine lähtub nende primitiivsest mõtteviisist. "

Adolf Hitler, "Mein Kampf

Teisest maailmasõjast on möödunud kuuskümmend aastat. Ajalooraamatuis on tollastest sündmustest kirjutatud palju, seega me peaksime teadma, mis maailma seni veriseima ja ohvriterohkeima sõja jooksul toimus. Samas on üldteada tõdemus, et ajalugu kirjutavad võitjad. Seetõttu pidid nõukaajal kooliskäinud eestlased ajalooarvestusi ja -eksameid tegema "võitjate ajalugu" tudeerides, eksamineerijaile jutustama, kuidas "eesti, läti ja leedu töörahvas kehtestas 1940. aastal nõukogude võimu", kuivõrd otsustav "meie maaelu edasiarendamisel ja parandamisel oli kollektiviseerimine" jne, jne.

NSV Liit on koos oma ideoloogia ja poliitiliste valedega vajunud ajalukku, Eesti on taasiseseisvunud. Nüüd peab meil olema võimalus õppida ja teada õiget Euroopa ja Eesti ajalugu. Paljud meist ei taha enam korrutada poliitilisi valesid, taluda ideoloogilist ajupesu, lambaina pealt vaadata oma rahva ajaloo võltsimist - seda kõike, mida sundisid meile poole sajandi jooksul peale bolševistlikud okupandid ja nende käsilased.

Loomulikult huvitab meid esmajoones see, mis on juhtunud meie rahva ja riigiga, sest Teise maailmasõja ajast pärit pinged on edasi kandunud tänapäeva. Eestlaste valdav enamik on oma isade või vanaisade kaudu seotud viimase sõja sündmustega. Kes võitjate, enamik paraku kaotajate kaudu - kes idealistidena panid selga võõra

riigi mundri ja võtsid kätte relva, et kaitsta idavaenlase eest meie isamaad.

Püsiva huviga oma ajaloo vastu võib põhjendada huvipuudust juudi rahvaga toimunu vastu. Seetõttu on seletatav, miks näiteks 1990-ndate keskpaigas, mil ilmus Eugenia Gurin-Loovi raamat "Suur häving: Eesti juutide katastroof 1941" - mis oli esimeseks pääsukeseks juutide holokausti-teema tutvustamisel eestlastele - ei järgnenud sellele teosele mitte mingisugust avalikkuse reageeringut. Kuigi seda mõnedes ringkondades pikisilmi oodati, nagu on kirjutanud 2001. aastal Anton Weiss-Wendt ajakirjas "Vikerkaar".

Mõned aastad enne endise marksismi-leninismi õppejõu Gurin-Loovi juuditapu-teemalise raamatu ilmumist olime teada saanud, et enamik meie riigimeestest ja kõrgemast ohvitserkonnast surmati või saadeti Gulagi "eesti rahva kannatuste aasta" jooksul Gurin-Loovi partei- ja rahvuskaaslaste poolt. Saime Austraalia eestlaste ettevõtmisel kirjastatud raamatu "Eesti rahva kannatuste aasta" kordustrükist lugeda, et veretöödes eesti patriootide vastu osalesid Eesti kodanikest juudi hävituspataljonlased ja tšekistid. Väljapaistva aktiivsusega silma paistnud NKVD-lane Idel Jakobson suutis üksipäini surma saata peaaegu samapalju eestlasi, kui palju surmati 1941. aastal Eestis juute. Toimekas timukas suri "oma surma" 1997. aastal Eesti Vabariigi pealinnas, ilma et teda oleks vastutusele võetud 1183 Eesti kodaniku represseerimise eest, kellest 623 surma mõisteti. Juutidest "revolutsionäärid", kes olid end väga turvaliselt tundnud Eesti Vabariigis, heiskasid "tänutäheks" Eesti riigi poolt juutidele 1926. aastal antud kultuurautonoomia eest Pika Hermanni torni 1940. aasta juunis punalipu ja rebisid NSV Liidu saatkonna juures toimunud "töötava rahva" meeleavaldusel Eesti sinimustvalge ribadeks.

* * *

Uue aastatuhande künnisel on jõuliselt meie teadvusesse toodud juutidega Teise maailmasõja ajal toimunud "suure hävingu" temaatika. Viimastel aastatel kuuleme ja loeme ajakirjandusest üha tihedamini järsukõlalist sõna "holokaust", mis teadupoolest seostub eranditult vaid juute tabanud õnnetusega. Kuid ilmselt on kahtleva

meelelaadiga eestlaste "õigesti mõtlema" sundimiseks ajakirjanduse vahendusel tehtud ajupesust vaheks jäänud. Miks muidu on meie oma riigi haridusministeerium hakanud saatma juudiriiki ajalooõpetajaid, et osaleda seal läbiviidavatel seminaridel, kus õpetatakse neile "õiget Teise maailmasõja ajalugu".

Ameerika saatkonnast on meile juba aastaid ajakirjanduse vahendusel õpetusi jagatud, kuidas peame oma ajalugu mõistma või seda tõlgendama. Ei ole andmeid, kuidas taoline suunitluste jagamine rahva meelelaadile on mõjunud, kuid meie poliitikud on sionistide "soovitusi" tõsiselt võtnud: Eesti valitsus viis 2002. aasta augustis oma korraldusega sisse holokaustipäeva tähistamise. Sel päeval korraldatakse Eesti riigi haridusministeeriumi ettevõtmisel meie lastele koolides ajupesu, mille intensiivsus sõltub (õnneks seni veel) koolide juhtkondade püüdlikkusest või taolise püüdlikkuse puudumisest.

Meie uue "mälestuspäeva" kehtestamise eestvõitlejaks oli toonane peaminister, praegune Euroopa Komisjoni esimehe asetäitja, 10 miljoni dollari riigi raha pihtapanemisega Eesti ajalukku läinud, eesti nime alles kasuvanemailt saanud Siim Kallas. Samal suvel oli Kallas-Golberg jõudnud käia ülimõjuka, maailma poliitikat kulisside tagant juhtiva juudi vabamüürlasloožiga *B'nai B'rith* juhtide juures "vallal" - selgitamas, et Eesti jagab "demokraatlikke väärtusi" ja on seega kõlblik NATO vihmavarju alla võtmiseks. (Eesti riik sai tõesti NATO liikmeks, kuid valitsejad ei ole rahvale rutanud selgitama, et Eesti-NATO leping näeb ette võimaliku agressiooni korral 60 päeva jooksul iseseisvat hakkama saamist, mil liitlaste poolt pole mingit konkreetset sõjalist abi mõtet oodata.) Samal suvel lasti "transatlantilisi väärtusi" jagava peaministri käsul Pärnust kõrvaldada monument, mille ümber puhkes kaks aastat hiljem Eesti ühiskonnas terav poliitiline kriis.

2004. aasta septembris otsustas eesti soost peaministri Juhan Partsi juhitud valitsus organisatsioonide *Anti-Defamation League, American Jewish Congress* ja *Simon Wiesenthal Centre* survel kõrvaldada politsei kaitse all Lihula kalmistult Saksa mundris võidelnud eesti sõjameeste monumendi. 1944. aastal punaagressori vastu võidelnud sõjameeste ausammas mõnitavat holokausti ohvreid! Paar kuud pärast monumendiröövi külastas peaminister Parts juudiriiki, kus veiderdas juudi "murumütsikesega" peas Jeruusalemma

Nutumüüri ääres, kuulas Sabra ja Chatilla põgenikelaagri asukate massimõrvas süüdioleva Aron Sharoni "soovitusi" Eesti valitsuse remondi asjus ja andis lubadusi kaitsta Iisraeli huve Euroopa Liidus.

Need on sündmused meie iseseisvaks nimetatud riigi XXI sajandi alandavast kroonikast.

"Holokaustipäeva kehtestamine tekitas toona ja tekitab praeguseni Eestis palju pahameelt ja suurt rahulolematust. Eiras ju riigi juhtkond seda tehes elanikkonna rõhuva enamiku seisukohta. Mäletatavasti oli tookord avaliku arvamuse küsitlustes selle "mälestuspäeva" sisseviimise vastu koguni 97 protsenti vastanutest. Ometigi suruti otsus läbi. See "mälestuspäev" on endiselt alles, keegi pole teda kalendrist kustutanud. Samas riivab teravalt meie õiglustunnet. Mida peaksime temaga siis ette võtma, kuidas temasse suhtuma? Terve mõistuse seisukohalt lähtudes on parim tee seda päeva ja temaga kaasnevat propagandat lihtsalt eirata. Kui keegi püüabki sellesarnast kihutustööd teha, siis tuleb talle otsustavalt öelda: "Aitab, oleme selliseid jutte küllalt kuulnud! Kui sina ise usud kõike seda, siis hoia see usk endale, ära tule meile peale pressima!" Meie võimuses pole seda propagandapüha paugupealt kalendrist kustutada. Küll aga on meie võimuses ta välja suretada - sel päeval sellelaadseid propagandaüritusi mitte korraldades või sinna minemata jättes. Jõudu selleks annab meile teadmine, et me pole üksi - koos meiega ja me teisest rahvusest saatusekaaslastega (kelle ajusid samal moel loputada püütakse) on ühel pool rinnet "holokaustitööstuse" vastu astumas ka korralikud juudid eesotsas näiteks Viini ülemrabi Friedmaniga," kirjutab Tõnu Käivet ühes internetiväljaandes.

Me ei seosta mõistega "holokaust" esmase reaktsioonina mitte väidetavalt kuut miljonit gaasitatud juuti, vaid sionistliku natsiküti Efraim Zuroffi Eesti riigi vastast tegevust. See jultunud tegelane, kes seni on takistusteta pääsenud Eesti peaministrite vastuvõtule, on koos oma mõttekaaslaste ja kaasvõitlejatega püüdnud iga hinna eest kahjustada Eesti mainet maailma avalikkuse silmis, kujutades eestlasi natsidena, kes ei soovi kohtu alla anda väidetavaid juuditapjaid. Tegutsedes põhimõttel "häda faktidele, kui nad soovunelmat ei

kinnita" ja kinnisideed järgides nõuab Zuroff luuludele rajanevate süüdistuste alusel süütute eestlaste (kellest Stalingradi all lahingulise vapruse eest autasustatute üle iga rahvuslikult meelestatud eestlane peaks uhkust tundma) represseerimist oletatava juuditapu eest. Zuroff ja tema mõttekaaslased peavad üht rahvast kunstlikult teistest rahvastest ülemaks, selle rahva kogetud kannatusi teiste omadega võrreldamatuiks, tema esindajate teistele põhjustatud, kaugeltki mitte väikesi kannatusi aga ebaolulisteks ja tühisteks, mille meeldetuletamine on harimatus, vaenulikkus ja lausa pühaduserüvetamine.* Selline käitumine tekitab endast lugupidavates, rahvuslikult meelestatud ja haritud inimestes tõrke, riivab mõtlemisvõimelise ning eneseväärikusest lugupidava rahvaosa õiglustunnet.

Kahjuks näib, et rahva enamiku arvamusega ei seosta end meie eneseväärikuseta võimukandjad, kes taluvad alandlikult holokaustitöösturi rünnakuid ja laimu Eesti riigi ja rahva vastu. "Maalehes" avaldatud kirjutisele, kus kutsusin Efraim Zuroffi *persona non grataks* kuulutama, oli Toompea vastuseks ühemõtteliselt paljutähendav vaikus. Lihula ausambakriisi ajal ei püüdnud meie võimurid isegi nn maailma üldsusele selgitada, mis toimus Eestis Teise maailmasõja eel ja ajal - selle asemel tormati USA juudiorganisatsioonide tahet täites ausambaröövi takistada püüdvat rahvast peksma! "Poliitiliselt korrektselt" käituvad võimulolijad eelistavad riigi ja rahva maine ning väärikuse eest seismise asemel viia holokaustipäevadel pärgi Kloogale, rääkida silmakirjalikult rahvaste sõprusest, transatlantilisest mõtteviisist ja austusest aastatuhandete vanuse juudi kultuuri vastu. Kuna sellest kõigest veel väheseks jääb, on oma truualamlikkust tõestades võetud endale voli andeks paluda "mõnede eestlaste poolt Teise maailmasõja ajal juutide vastu sooritatud kuritegude eest". Võimurite mollusklikku käitumist jälgides tuled tahtmatult mõttele: kui "uued valitsejad" peaksid "soovitama", laseksid mõnedki meie poliitikud oma truualamlikkuse ja lojaalsuse demonstreerimiseks end ka ümber lõigata.

* Minu väidet "juutide ülemuslikkusest" kinnitavad iisraellased oma käitumisega: Iisrael keeldub Poolale välja andmast Shlomo Moret, kes esimestel Teise maailmasõja järgsetel aastatel oli Poolas kommunistliku koonduslaagri ülemaks, piinates ja tappes vange on ta vastutav umbes 1700 inimese (peamiselt Poola sakslase) surmas. Iisraeli riik keeldub Leedule välja andmast NKVD timukat Nachman Dushanskyt, kes emigreerus 1989. aastal Iisraeli. Juudiriik põhjendab oma äraütlemist sellega, et Leedu nõuab teda välja vaid seetõttu, et kurjategija on juut. Pealegi olevat Dushansky mõrvad aegunud (!). - Autor.

Zuroff on koos võitluskaaslastega suutnud veel 1990-ndate alguses juutidesse väga tolerantselt ja heatahtlikult suhtunud eestlaste hulgas sütitada emotsioone, mis väljendusvõimalust otsides avalduvad sadades internetikommentaarides. Üks nooruk sai üleskutse "juudid ahju!" eest küll karistada ja asi loeti võimude poolt lõppenuks, kuid tegelikust lõpust on ilmselt vara rääkida, sest igale Zuroffi ülesastumisele järgnevad sajad reageeringud. Eesti võimuritel tuleb endale aru anda, et karistuse saanud noormehe spontaanne üleskutse ei sündinud põhjuseta ja tühjalt kohalt, olles seega midagi märksa enamat kui 20-aastase mehepoja nooruserumalus. Noormees ütles spontaanselt välja selle, mis paljudel suurema elukogemusega rahvuskaaslastel on hakanud hinges pakitsema.

Et vale vajuks, selleks peame teadma tõde. Seetõttu võtsin ette poliitiliselt õrna holokausti-temaatika, tõestamaks eestlastele, et holokaust on vaid propagandistliku ajupesu, inimeste rumaluse ning ignorantsi najal püsti seisev SUUR VALE. Õnneks kergendab minu "valgustuslikku ettevõtmist" Norman G. Finkelsteini raamat "Holokaustitööstus", mis on lääneriikide autorite esimeseks pääsukeseks holokausti-temaatika tutvustamisel eesti lugejale. Paljutähendav on seegi, et raamatu autoriks on aus juut, kellele on vastu hakanud suguvendadest sionistide tegevus. Loodetavasti saabub sellele raamatule peagi järg väljapaistva šveitslasest uurija Jürgen Grafi raamatu "Maailma Uus Kord ja holokaust" *("The New World Order and the Holocausf),* ameeriklase Michael Collins Piperi teose "Uus Jeruusalemm" *{"The New Jerusalem. Zionist Power in America")* ja Ameerika revisionistide kirjutistest kokkupandud kogumiku näol.

Muidugi kannatas juudi rahvas natslike repressioonide all, kuid miks on vaja sellele rahvale osaks saanud kannatusi kümnekordselt suurendada? Miks on vaja välja mõelda gaasikambrid, kus juute lausa miljonite kaupa olevat surnuks gaasitatud. Kas ei piisa sellest, et natslikes koonduslaagreis juutidest vange kümnete tuhandete kaupa tüüfusesse suri? Koonduslaagreisse deporteeritud juutide olukord oli ilma holokaustitagi verdtarretavalt jube, ilma et oleks vaja sellest teha religioon, mida tänapäeval kõik läänemaailma rahvad kummardama

peavad. Eestlased, kelle rahvuskaaslased tuhandetena surid Gulagi sunnitöölaagreis, oskavad teiste rahvaste kannatusi hinnata, ilma et sionistlikud tegelased holokausti meile poliitilistel eesmärkidel pähe peaksid määrima.

Kui asusin 1970-ndate lõpul paljastama valet Eesti ja teiste Balti riikide "vabatahtlikust astumisest NSV Liitu", levitades Molotovi-Ribbentropi pakti salaklauslit tutvustavaid kirjutisi, andsin endale väga selgelt aru, et võin sellise tegevuse eest karistatud saada. Niinimetatud nõukogudevastase tegevuse eest tuli viibida neli aastat Permi oblasti poliitilises sunnitöölaagris ja kaks aastat sundasumisel Kolõmal. Üsnagi karm karistus ei suutnud ära võtta tahtmist paljastada "suur vale". Kodumaale naastes järgnes 1987. aastal Hirvepargi mitmetuhandelise osavõtjaskonnaga meeleavalduse organiseerimine, mis oli oluliseks tõukeks kommunistide "suure vale" paljastamisel. Miks peaksin ma meile pealesurutava sionistide "suure vale" surmamisel kõrvaltvaatajaks jääma? Piltlikult võttes ongi see raamat minu "uueks Hirvepargiks".

Annan endale selgelt aru, et võin selle raamatu kirjutamise eest sattuda rünnakute või isegi repressioonide sihtmärgiks. Tõenäoliselt seda siiski ei juhtu, sest ilmselt kuulub seegi raamat selles sisalduva sõnumi tõttu nende raamatute ritta, mida Eesti Vabariigis "ei ole olemas". Nagu on maha vaikitud Toomas Kummeli "Isamaa rüüstajad", Jüri Lina "Maailmaehitajate pettus", Virko Lepassalu "Süümepiinadeta", Raigo Sõle "Ahvist kodanikuks... või vastupidi", siinkirjutaja 'Lihula õppetund" ja mõnes teises raamatus sisalduv sõnum.

Raamatu autor on oma sõnumi edastanud, jäägu juba lugeja otsustada, kuidas see sõnum vastu võtta.

Head lugemist!

Läänemaa, märts 2006 Tiit Madisson

1

HOLOKAUST JA REVISIONISTID

Kombeks on arvata, et demokraatlikus ühiskonnas ei saa ajalookirjutamisega teenida poliitilisi huve. Ajaloolastel olevat võimalus käsitleda kõiki ajaloos asetleidnud sündmusi, arvustada püstitatud ajalookäsitlust ja tõstatada uusi teooriaid. Uurimisvabadus peab demokraatlikes riikides olema tagatud samal moel nagu mõtte- ja sõnavabaduski, puudutagu need uurimused Puunia sõdu või Teise maailmasõja sündmusi. Kui teatud teemal uurimuste publitseerimine on mõnes riigis mingil põhjusel kitsendatud või koguni keelatud, siis ei saa me rääkida sellel maal kehtivast demokraatlikust riigikorraldusest.

Mõiste "holokaust" tuli eesti keeleruumis inglise keele vahendusel kasutusele alles pärast Eesti taasiseseisvumist. 1988. aastal välja antud "Eesti Nõukogude Entsüklopeedia" (ENE) vastavas köites ega 1979. aastal ilmunud "Võõrsõnade leksikonist" ei leia me holokausti kohta ainsatki seletust - vastav märksõna lihtsalt puudub. Sõna *holocaust* on inglise ja saksa keelde tulnud väidetavalt kreekakeelsest sõnast *holokauteo,* mis lahtiseletatuna tähendab "täisohver, kus ära põletati kõik, preestrile osa andmata". Tänapäeval seostatakse fraasi "toon põletusohvriks" natside koonduslaagreis väidetavalt gaasitatud juutide surnukehade krematooriumide ahjudes ärapõletamisega.

Kuigi juudid kasutasid massitapu kohta seda väljendit vähemalt ingliskeelsetes kirjutistes juba XX sajandi alguses, ei räägitud ega kirjutatud lääneriikides holokaustist kui massilisest juuditapust enne 1967. aasta Araabia-lisraeli sõda peaaegu üldse. Selleks ajaks oli ilmunud vaid paar teaduslikku uurimust. Tõsi, see-eest oli trükipressi alt tulnud lademeis koonduslaagreist "ime läbi pääsenute" mälestusi, samuti ilukirjanduslikke "tõsielule tuginevaid" raamatuid, kuid kuna holokausti poliitilistel eesmärkidel reklaamimist massimeedias ei toimunud, jäid need kirjutised praktiliselt ilma ühiskondlikust tähelepanust.

Kuna juudiriik suutis nn Kuuepäevases sõjas veenvalt tõestada oma sõjalist üleolekut araabia naabritest, sai Iisraelist kindel USA sõjaline ja poliitiline liitlane Lähis-Idas. Seetõttu, et väga paljud maailma riigid hakkasid Iisraeli kritiseerima vallutuste ja palestiinlastevastase genotsiidi vallapäästmise eest, võeti kasutusele ideoloogiline relv, mis pidi juba eos põrmustama igasuguse Iisraeli ja sionistlike organisatsioonide vastu suunatud kriitika. Selleks relvaks sai *holocaust*.

"Näinud, et see on kasulik, hakkasid ka Ameerika juutide organisatsioonid pärast juunisõda ekspluateerima natside teostatud juutide massilise hävitamise teemat. Pärast ideoloogilist transformeerimist muutus *holocaust* suurepäraseks relvaks, et kaitsta Iisraeli kriitika eest... Ameerika juudieliidi jaoks on holokaustil sama funktsioon, mis Iisraelilgi: see on hindamatu trumpäss suurte panustega mängus," kirjeldab holokausti-dogma politiseerimist Norman G. Finkelstein raamatus *"Holokaustitööstus".* Tuntud Iisraeli autor Boas Evron kirjutab ajakirjas *"Radical America":* "Viited holokaustile ei kujuta endast midagi muud kui ametlikku propagandistlikku tuupimist, kindlate võtmesõnade vahetpidamatut kordamist ja maailmast vale ettekujutuse loomist. Tegelikult ei ole selle eesmärk mineviku mõistmine, vaid olevikuga manipuleerimine." Ideoloogiliste moonutuste ja kõikvõimaliku poliitilise manipulatsiooni kaudu kasutatakse mälestust juutide väidetavast hävitamisest kui võimsat relva Iisraeli juhtkonna ja teiste riikide sionistlike organisatsioonide poolt.

Sionistlike organisatsioonide poliitilistel eesmärkidel kasutusele võetud "holokausti erakordsuse" dogma vastu on astunud väga paljud juudi intellektuaalid, kes näevad selles sionistide püüdu saavutada poliitilisi eesmärke ja majanduslikku kasu. Näiteks juudi ajaloolane David Stannard mõnitab raamatus *"Uniqueness as Deniaf* "pisikest holokaustitööstust, mis kogu oma energia ja teoloogidest fanaatikute tulisusega seisab juutide kogemuse unikaalsuse kaitsel". Teravalt on sionistide püüdlusi kritiseerinud peale eeltsiteeritute veel teisedki "väljavalitud rahva" esindajad: endine "veendunud sionist" Hannah Arendt, Peter Novic, Alfred M. Lilienthal, Ruth B. Birn, Peter Baldwin, Michael Hoffman II, Jim Lobe, Tim Cole, rabi Moishe A. Friedman jne. Seega ei saa holokausti-dogma kõigutamist kuidagi pidada mingiks antisemiitlikuks tegevuseks, sest oma suguvendi kritiseerivad

suurima tulisusega juudid ise, kes saavad imehästi aru, et nende sionistidest rahvuskaaslased võitlevad oma mõjukuse ja majanduslike hüvede eest - mitte juudi rahva huvide eest.

Juutide kannatustest Teise maailmasõja ajal tehti osavate propagandistide poolt unikaalsusele pürgiv dogma, kuigi ilmselt on kõik ajaloos toimunu mingil moel unikaalne, sest toimub kindlas ajas ja ruumis. Ajaloo igal protsessil on teadupoolest nii erinevaid kui ka ühiseid jooni teiste ajalooprotsessidega. Holokausti puhul on ebatavaline asjaolu, et selle unikaalsus on absoluutne ega kuulu arvustamisele - igasugune kriitika või arvustamine võrdub holokausti eitamisega.

Kuna holokaust on unikaalne, siis loomulikult on unikaalsed ka juudid, esmajoones loomulikult nende esindamisele püüdlev sionistlik ladvik. Holokausti-dogma elushoidmine on vajalik juutide ülimuslikkuse rõhutamiseks teiste rahvaste suhtes, väidab sioniste põrmustav politoloog Norman G. Finkelstein, kes võtab oma eelnimetatud teoses sionistlike suguvendade kreedo kokku järgmiselt: "Nõue tunnistada holokausti erakordsust võrdub nõudega tunnistada juutide erakordsust. Mitte see, et juudid kannatasid, vaid see, et kannatasid juudid, muudab holokausti erakordseks. Holokaust on erakordne, sest juudid on erakordsed."*

"Holokausti unikaalsusest" on tänaseks päevaks saanud nii võimas poliitiline dogma, et seda julgevad vaidlustada vähesed Lääne poliitikud ja ühiskonnategelased. Peale "dissidentlike juudi intellektuaalide", kellele on raske külge riputada antisemiidi silti, julgevad dogmat rünnata vaid radikaalsed mittejuudi poliitikud, keda Läänes on kombeks sõimata neonatsideks või ultraparempoolseteks, ja revisionistlike uurijate mitte just väga arvukas vennaskond. Revisionistid omakorda nimetavad holokausti-dogma kaitsjaid eksterministideks.

* Hõlõkausti-dogma ümberlükkamisele ja holokaustist kasusaajate paljastamisele on Ameerika politoloogiaõppejõud Norman G. Finkelstein pühendanud oma raamatu "Holokaustitööstus", mille eestikeelne tõlge ilmus 2006. aasta jaanuaris kirjastuse Matrix väljaandmisel, varustatuna Selle raamatu autori eessõnaga. Finkelstein tsiteerib oma teoses paljusid teisi, valdavalt juudi päritolu autoreid, kes naeruvääristavad ja lükkavad argumenteeritult ümber sionistlike holokausti-dogmaatikute (Elie Wiesel, Daniel Goldhagen, Steven Katz, Nathan ja Ruth Ann .\,:Imutter jt) teesi "juutide unikaalsusest". Kuna Finkelstein on põhjalikult antud teemal I irjutanud, siis on siinkohal sellel pikemalt peatumine paratamatult vähemalt osaliselt Norman I inkelsteini, Peter Novici, Hannah Arendti jt "antisemiitlike juutide" kordamine.

Holokausti "erilisusest" olen kirjutanud oma eelmistes raamatutes "Maailma Uus Kord" (I ihula, 2004) ja "Lihula õppetund" (Lihula, 2005). - Autor.

Tänapäeva demokraatlikes lääneriikides ei ole kombeks revisionistideks pidada mitte 1930. aastate kommunistlikke "ketsereid", kes kaldusid kõrvale Lenini-Stalini poliitilisest liinist,* vaid Teise maailmasõja sündmuste "ametlikus ajaloos" kahtlejaid. Lääneriikide suuremates meediaväljaannetes suhtutakse revisionistidesse reeglina halvakspanuga, kuna nad ei taha tunnistada ja julgevad koguni rünnata Läänes viimastel aastakümnetel omaksvõetud uut religiooni - holokausti. Tänapäeva revisionistid on mitmes Euroopa ja Põhja-Ameerika riigis sattunud kitsenduste või koguni repressioonide alla. Repressioonide ohvrid ja ühiskonna põlualused on need uurijad, kes on julgenud kõigutada laialt levitatud arvamust, nagu oleksid Teise maailmasõja ainu-ja peasüüdlased vaid natslik Saksamaa ja keiserlik Jaapan. Kitsamas tähenduses kasutatakse seda väljendit nende ajaloolaste ja uurijate puhul, kes kahtlevad holokaustis kui süsteemses juutide hävitamises Teise maailmasõja ajal, kuue miljoni juudi hukkumises ja koonduslaagrites inimeste tapmiseks kasutatud gaasikambrite olemasolus.

Kaasaegse revisionismi alusepanijaks peetakse prantsuse sotsialisti, viimase maailmasõja vastupanuliikumisest osavõtjat, "juutide suurt sõpra" ning Buchenwaldi ja Dora-Mittelbau koonduslaagrite vangi Paul Rassinier'd, kes pärast sõda valiti Prantsuse Sotsialistliku Partei kandidaadina Prantsusmaa Rahvusassambleesse. Pärast natslikust koonduslaagrist vabanemist kirjutas Rassinier raamatu "te *Mensonge dVlysse"* (sks k "D/e *Lüge des Odysseus"),* milles ta vaagib kriitiliselt endiste vangide jutustusi, milliseid pärastsõjaaegsetel aastatel hulganisti publitseeriti. Raamatu pealkirjas seostatakse mälestusraamatute autoreid - laagreist "ime läbi pääsenuid" - antiikkreeka maailmarändurist valetaja Odysseusega, kes lisaks sajale tegelikult läbielatud seiklusele ja piinale mõtles veel tuhat lisaks.

Esimeses raamatus, mis ilmus 1950. aastal, oli Paul Rassinier arvamusel, et gaasikambrid võisid tõepoolest mõnes laagris eksisteerida, kuigi tema ei juhtunud neid nägema - kuid kus suitsu, seal tuld! Järgnevatel aastatel koonduslaagreis toimuvat põhjalikult uurides ja analüüsides jõudis ta 1962. aastal ilmunud teoses "Z_e

* 1979. aastal ENSV-s väljaantud "Võõrsõnade leksikon" selgitab: "revisionism (ld *revisio* läbivaatamine), rahvusvahelises kommunistlikus ja töölisliikumises esinev marksismivaenulik vool, mis püüab marksismile kahju teha tema põhiseisukohtade moonutamise ja eitamise teel." Revisjonist on revisionismi pooldaja ja levitaja. - Autor.

veritable proces *Eichmann ou les vainqueurs incorrigibles"* ja 1964. aastal publitseeritud raamatus "Le *drame des juifs europeens"* peaaegu kindlale veendumusele, et massigaasitamist ei toimunud kas üldse või äärmisel juhul viisid neid kuskil läbi hullumeelsed - kuna Kolmandal *Reich\|* puudus planeeritud juutide hävitamise poliitika.

Prantsuse revisionist ei kulutanud oma aega mitte ainult raamatute kirjutamisele, vaid püüdis õiglust [alule seada ka nn natsiprotsessidel, mis toimusid 1960-ndail Saksamaal koonduslaagrite "timukate" üle. Teda ei lastud Frankfurdis 1963-1965 peetud Auschwitzi protsessile tunnistama ja kui Rassinier püüdis osaleda seal pealtvaatajana, võeti ta politsei poolt kinni ja saadeti Prantsuse piirile. Sestpeale kuulutati endine koonduslaagri vang demokraatlikus Saksamaa Liitvabariigis *persona non grata\$.*

1967. aastal "revisionismi isa" Rassinier suri, kuid tema järeltulijad on suutnud põhjalikult kõikuma panna Lääne ühiskonnas esmapilgul vääramatult kinnistunud ja repressioonidega püsti hoitava holokausti-teooria. Teise maailmasõja tõese ajaloo vastu huvi tundvates ringkondades on väga hinnatud järgnevalt üles loetud nimed, kelle kirjutised tekitavad sionistlikes ringkondades ja "poliitiliselt korrektselt" käituvates tegelastes viha ning paanikat: Robert Faurisson, Joseph Berg, Arthur Butz, Germar Rudolf, Ernst Gauss, Udo Walendy, Walter Sanning, Wilhelm Stäglich, Arthur Vogt, Karl Westhal, Frangois Duprat, Ditlieb Feldrerer, Austin App, Henri Racques, Ernst Zündel, Fred Leuchter, Mark Weber, Jürgen Graf, David Irving, Michael C. Piper, Werner Rademacher, Manfred Köhler, Ingrid Weckert, Carlo Mattogno, Friedrich Paul Berg, Arnold Neumaier, Herbert Tiedemann, Karl Siegert ja paljud teised, kes on suutnud oma kirjutistega panna ohtlikult kõikuma sionistliku holokausti-vale.

Revisionistide-vastase viha põhjustajaks on asjaolu, et nende kirjutistes on põhjalikumalt puudutatud natslike koonduslaagritega seotud küsimusi: tehtud on põhjalikke teaduslikke analüüse, ümber lükatud "pealtnägijate" ja "ime läbi pääsenute" valelikke tunnistusi, tõestatud Nürnbergi võltsinguid, paljastatud piinamistel antud "puhtsüdamlikke ülestunnistusi" jne. Kahtluse alla on seatud väidetavalt Wannsees 1942. aastal vastuvõetud juutide hävitamise plaan, argumenteeritult on ümber lükatud nii inimeste hävitamiseks kasuta-

tud gaasikambrite olemasolu kui ka dogma, nagu oleksid natsionaalsotsialistid oma "lõpliku lahenduse" plaani järgi hävitanud kuus miljonit juuti.

Seetõttu on taoliste kirjutiste autorid sattunud holokausti-dogmaatikute ja sionistlike organisatsioonide pidavate rünnakute objektiks. Paljudel on tulnud üle elada massiteabe abil läbiviidud laimukampaania tõttu ühiskonnas põlu alla sattumine, vallandamised töökohtadelt, füüsilised rünnakud tervisele ja kohtulikud repressioonid (rahatrahvid, vangistused). Mõni on viidud enesetapukatseni või langenud atentaadi ohvriks. Eriti sallimatu olukord "ajaloo revideerijate" suhtes valitseb Saksamaal ja Austrias, kuid represseerimisi on toime pannud ka Prantsusmaa ja Kanada võimud, vähemal määral Holland (mille võimude poolt suhtutakse suure sallimisega narkootikumide tarbimisse ja homoabieludesse) ja veel mõni demokraatlik lääneriik. Demokraatliku Šveitsi parlament tegi sionistide survel koguni seaduseparanduse, millele tuginevalt saab "holokausti eitamise" eest kohtu alla anda. Selle raamatu trükkimineku eel istuvad Saksamaa ja Austria vanglates sakslasest keemik Germar Rudolf, Kanadast Saksamaale "holokausti eitamise" eest deporteeritud sakslane Ernst Zündel, sakslane Manfred Roden ja Austrias "holokausti eitamise" eest arreteeritud briti ajaloolane David Irving, kellele selle raamatu trükkimineku eel määrati 3-aastane vanglakaristus.*

* Euroopa tuntumaid revisioniste, Šveitsi riigi pedagoogist kodanik Jürgen Graf (1951) anti raamatu "Holokausti vale" *("Der Holocaust-Schwindef,* Basel, Gideon Burg Verlag, 1993) eest 1998. aastal täiendatud seaduse alusel sama aasta septembris kohtu alla ja mõisteti 15 kuuks vanglasse. Tema 80-aastane ratastooli aheldatud kirjastaja Gerhard Förster mõisteti 1 aastaks vangi, kuid neli nädalat pärast karistuse määramist ta suri. Graf ei jäänud ootama karistuse täideviimist ja lahkus kodumaalt. Praegu elab ta Moskvas, külastas 2002. aastal Tallinnas toimunud konverentsi, andis mitmeid intervjuusid Eesti ajakirjandusele. (Selle raamatu autoril on Grafiga internetikirjavahetus.) Teose *"Der Holocaust-Schwindef* lühivariant ilmus nimetuse "Holokaust luubi all" 2001. aastal eestikeelsena. Jürgen Graf teatas, et 2006. aasta esimesel poolel ilmub tema sulest uus revisionistlik raamat "Maailma Uus Kord ja holokaust", mille tõlkimisloa selle raamatu autor sai.

Briti ajaloolane David Irving on avaldanud umbes 40 raamatut, on üks Euroopa kompetentsemaid spetsialiste Teise maailmasõja temaatikas. 1980-ndate lõpus hakkas kahtlema holokaustis ja langes sellest ajast peale repressioonide ohvriks: on paljudest riikidest juudiorganisatsioonide kaebuse põhjal välja saadetud, arreteeritud Saksamaal peetavate loengute ajal, süüdistatud oma kodus Londonis Prantsuse televisioonile antud intervjuu eest jne, jne. Kaevanud mitmed sionistlikud organi- satsioonid kohtusse.

Põhjalikumalt teistest "Siioni ohvritest" vt raamatust "Lihula õppetund", Lihula, 2005, lk 196-207 või internetilehelt: www.zundelsite.org. - Autor.

2

ADOLF HITLER JA *"MEIN KAMPF"*

Teise maailma ajalooga kokku puutudes ei saa mitte kuidagi mööda minna Natsionaalsotsialistliku Saksa Töölispartei juhi ja "kogu saksa rahva *FührerY* Adolf Hitleri antisemitismist, millega põhjendatakse natsirežiimi poolt korraldatud massilist juuditappu, mida kutsutakse spetsiifilise sõnaga holokaust.

Lääneriikides on uurimustes ja ajalooraamatutes holokausti põhjuseid kirjeldades kombeks viidata Hitleri autobiograafilisele teosele "Minu võitlus" *("Mein Kampf),* mille natside juht pani paberile 1923-1924 Landsbergi kindlusvanglas viibides.* Arvestades kirjutise mahtu ja selle sisu, mis haarab paljusid valdkondi, alustades saksa rahva elu-olu kirjeldamisega, sotsiaaldemokraatliku ning ametiühinguliikumise tagapõhja avamisega, saksa rahva ajaloo ja vaimuelu analüüsimisega, tulevase Saksamaa valis- ja sisepoliitika suundade paikapanemisega - on tegu vägagi laia temaatikat haarava teosega.

Lugedes selle raamatu, mida lugeja käes hoiab, kokkukirjutamise eel palju teoseid natslikust Re/c/rlst ja selle juhist, olin mitmel korral sattunud väidetele, nagu olevat Hitler kutsunud oma teoses "Minu võitlus" juutide füüsilisele hävitamisele. Väidetavat juuditappu läbiviinud "Hitleri ustavad käsilased", nagu natsipartei liikmeid on kombeks nimetada, olevat tuginenud raamatus *"Mein Kampf"* antud juhtnööridele. Kuna see raamat on tänapäeval muutunud tõeliseks rarileediks ja kordustrükkide väljaandmine on mõnes lääneriigis koguni seadusega keelatud, siis võib raamatu sisu ümberjutustada nii nagu parasjagu tarvilik. Raamatust tõmmatakse välja suvaline lause või tsitaat ning paigutatakse see Hitleri inimvihkajalikkust tõestava kirjutise

* Raamatu *"Mein Kampf* esimene osa ilmus Saksamaal 1925. aastal, teine osa 1927. aastal. Saaremaa mees Peeter Kask hakkas 2003. aastal *"Mein KampfV* eesti keelde tõlkima, kuulutades seda ka ajakirjanduses (vt "Eesti Päevaleht", "Arkaadia", 17. oktoober 2003), kuid ei saanud oma tööd lõpetada. Nagu ta ise autorile ütles, "sekkusid tumedad jõud", kes ähvardanud luma lähedastega teha nii-ja-naamoodi. Raamatu esimese osa kuue peatüki tõlge ringleb siiski "teatud ringkondades". - Autor.

teksti ja varustatakse vastava kommentaariga. Sellisel moel käitusid kommunistlikud propagandistid - samamoodi talitavad ka holokaustidogmaatikud.

Kuna tänapäeval on raamatut originaalis lugeda õnnestunud suhteliselt vähestel huvilistel, siis on Hitleri teos võltsijaile-propagandistidele tänuväärseks materjaliks, et selle interpreteerimise abil kogu natsionaalsotsialistlik liikumine hukka mõista. Nõukaajal elanud lugejale hakkab silma, et Hitleri teosega käitutakse läänemaailmas samamoodi, nagu 1970. aastatel Aleksandr Solženitsõni "Gulagi arhipelaagiga" NSV Liidus - seda sunniti nõukogude töökollektiivides hukka mõistma, kuid lugenud seda raamatut keegi ei olnud.

Adolf Hitler kirjeldab raamatu esimestes peatükkides oma elukäiku, mida väga tugevasti mõjutasid noorusaastail Viinis saadud kogemused. Tulevane *Reichl* juht lahkus vanemateta jäänuna 17-aastasena tööd ja leiba otsima Austria-Ungari riigi pealinna Viini. Paljurahvuselises, enam kui 50-miljonilise elanikkonnaga keisririigis, olid sakslased koos teise valitsejarahva ungarlastega rohkete slaavi rahvaste (tšehhid, slovakid, poolakad, sloveenid, horvaadid, ukrainlased) ja juutide hulgas vähemusse sattunud. Sakslased elasid Austrias ja ungarlased olid enamuses Ungaris, kuid impeeriumi äärealadel elavad slaavlased asusid elama Austria-Ungari kultuuriliseks keskuseks olevasse pealinna, kus neid ootas ees rohkearvuline juudi kogukond. Riigiga liidetud territooriumidel elavad slaavi rahvad ja juudid hakkasid paratamatult mõjutama saksa kultuuriruumi. Sakslased, kes olid pidanud Austriat oma põliseks asualaks, ei saanud sellega alati leppida. Noor Adolf, kes terasena oli jälginud Austria-Ungari rahvussuhteid, ei suutnud slaavlaste ja juutide kultuuriliste ja majanduslike ambitsioonidega harjuda, mistõttu sai temast juba noorukina saksa rahvuslane. Kokkupuuted Viini "rahvaste Paabeliga" vaid tugevdasid noore Hitleri rahvustunnet.

Tähelepanu väärib fakt, et paarisajatuhandelise juudi kogukonnaga Austria pealinnast oli XIX sajandi lõpuaastail saanud sionismi häll, kus selle ideoloogia rajaja, juudi ajalehe *"Neue Freie Presse"* ajakirjanik Theodor Herzl - keda hiljem hakati kutsuma "juudi riigi isaks"-andis 1896. aastal välja raamatu *"Judenstaat",* millest sai sionistliku liikumise alusdokument. Herzli ümber kogunenud rahvuslikult meelestatud juudid avaldasid mõju Austria-Ungari väga arvukale juudi rahvusgrupile.

Adolf Hitler suhtles Viinis paljude ametiühingutegelaste ja sotsiaaldemokraatliku partei liikmetega, kellega tal meeldis õllelubades ja kohvikutes diskuteerida ning vaielda. Mustatöölisena ja hiljem väikesepalgalise joonestajana elatist teenides puutus ta kokku kõigi raskustega, mis juhusliku ja kasina sissetulekuga noormeest võõras suurlinnas tabasid: nälg, kodutus, tööandjate vägivald jms. Kaamatus "Minu võitlus" tunnistab selle autor avameelselt, et peaaegu alati oli tema saatjaks tühi kõht. Sellele vaatamata püüdis noor vaimne ja mitme kunstiandega Hitler kõhu arvelt osta raamatuid |a isegi külastada ooperietendusi. Näiteks pianiino ostmiseks pidi knrske tulevane *Führer* paljudest kõhutäitest loobuma. Oma vabad hetked täitis Hitler lugemise, musitseerimise ning maalimisega, •,uureks kireks oli arhitektuur. Kuigi tulevasel "Saksa riigi ja rahva juhil" lili haridustee kehvade olude ja majanduslike raskuste tõttu poolikuks, Bai temast iseõppijana väga laialdaste ja sügavate teadmistega inimene, mida hiljem on tunnistanud paljud temaga kokku puutunud võitluskaaslased, imetlejad ja isegi poliitilised vastased.

Rahvuslikult meelestatuna suhtles Hitler Viinis saksa tööliskonnaga, kuid puutus paratamatult kokku ka seal elavate juutidega, kellest suuresti koosnes tema sotsidest väitluskond. Ametiühingulastest ja sotsidest-marksistidest juutidega vaieldes ja ajalehti ning hiošüüre lugedes sai Adolf Hitlerist ajapikku antisemiit ja äge sotsiaalne ^mokraatia ning marksismi vastane.

Alljärgnevalt toon ära katkendid natside juhi raamatu "Minu võitlus" esimese osa II peatükist ("Õpingute ja piinade aastad Viinis"). i.iägu juba lugeja enda otsustada, kuidas suhtuda Hitleri juudivasta- .usse.

"Nüüd hakkasin ma üha sagedamini lugema antisemiitlikku *"Deutsche VolkszeitungW,* mis tundus mulle sisult loomulikult palju nõrgemana, kuid neil aegadel mõningates küsimustes palju puhtamana. Ma ei olnud järsu antisemiitliku tooniga nõus, kuid hakkasin .nna tähelepanelikumalt lugema selle väljaande artikleid, mis panid mind nüüd üha rohkem järele mõtlema... Aegamööda muutusid minu v.iated antisemitismile - selline tulemus oli minu jaoks üheks raske- n i , iks mõttetööks. Pikkade kuude jooksul võitlesid minus tunded mõis-

tusega ja alles pärast väga pikka sisemist võitlust jäi mõistus peale. Kahe aasta möödudes järgnesid ka tunded mõistusele ja alates sellest ajast seisavad nad minus lõplikult väljakujunenud vaadete valvel.

Sel raske sisemise võitluse ajal pärandina saadud mulje ja külma arvestuse vahel osutasid mulle hindamatu teene õppetunnid, mis ma sain Viini tänavail liikudes. Saabus aeg, mil ma juba oskasin Viini linnas eristada mitte ainult kauneid ehitisi, nagu mu siinviibimise esimestel päevadel, vaid ka inimesi.

Kõndides ükskord mööda kesklinna rahvarohkeid tänavaid, sattusin ma ootamatult pikas kaftanis mustade lokkidega tegelasele. Minu esimeseks mõtteks oli: kas see on samuti juut? Linzis oli juutidel teine välimus. Vargsi, ettevaatlikult vaatasin ma seda figuuri. Ja mida terasemalt ma jälgisin tema välimust, seda enam ma mõtlesin: kas see on sakslane nagu mina?

Nagu alati sellistel juhtudel, hakkasin ma väljakujunenud harjumuste kohaselt uurima raamatuid, et leida oma kahtlustele vastuseid. Seejärel ostsin ma vähese raha eest esimesed antisemiitlikud brošüürid, mis ma ahnelt läbi lugesin. Kahjuks kõik need raamatukesed pidasid iseenesestmõistetavaks, et lugeja on juba teatud määral juudiküsimusega tuttav või vähemalt mõistab, milles see probleem seisneb. Kirjapandu vorm ja toon olid kahjuks sellised, et nad äratasid minus jälle endised kahtlused, sest argumentatsioon oli väga ebateaduslik ja kohati hirmus lihtsustatud. Minus tekkis taas endine kriitiline häälestatus. See kestis nädalaid ja isegi kuid. Küsimuse asetus näis mulle niivõrd koledana, juutlusele esitatavad süüdistused niivõrd teravatena, et ärapiinatuna ja kartusest teha ülekohut, kohkusin ma taas järelduste tegemise ees ja lõin kõhklema.

Üht olin saavutanud. Nüüd ei võinud ma enam kahelda selles, et tegu pole sakslastega, kes omavad vaid teist usku - tegu on iseseisva rahvusega. Sellest ajast peale, kui hakkasin selle küsimusega tegelema ning juute terasemalt jälgima, nägin ma Viini hoopiski teises valguses. Kuhu ma ka ei läinud, kohtasin kõikjal juute. Ja mida rohkem ma neid jälgisin, seda reljeefsemalt eraldusid nad minu silmis kõikidest ülejäänud inimestest. Eriti kesklinn ja tema põhjapoolsed kvartalid oma inimkisselliga ei omanud juba väliselt sakslastega mitte midagi ühist. Ent kui ma oleksingi jätkanud kahtlemist, siis oleks

vähemalt osa juutide käitumine teinud vältimatult kõikidele minu kahtlustele lõpu.

Tol ajal tekkis liikumine, millel oli Viinis tähelepanuväärne mõju ja mis kõige pealetükkivamal kombel tõestas, et juudid kujutavad endast iseseisvat rahvust - tegu on sionismiga.

Tõsi küll, esmapilgul võis näida, et selliseid veendumusi omab vaid osa juute ning enamik neist mõistab sionishni hukkaja kogu oma olemusega hülgab selle. Lähemal vaatlusel aga selgus, et selline arvamus ei ole paikapidav, sest teine osa juutidest juhindub lihtsast ja otstarbekast ettekujutusest või isegi valetab teadlikult. Niinimetatud liberaalse mõtlemisega juutlus hülgas sionismi üldse mitte juutlusest loobumise vaatepunktist lähtudes, vaid lähtudes asjaolust, et avalik usu sümboli väljapanek pole praktiline ja on otseselt juutidele ohtlik. Tegelikult olid mõlemad juutluse osad ühel nõul. See näiline võitlus sionistliku ja liberaalse arusaamaga juutide vahel muutus mulle kiiresti vastikuks, sest see võitlus tundus läbinisti võltsina, sageli lausa valelikuna. Igal juhul sarnanes see väga vähe kõlbelise tasemega mõtete puhtusega, mida armastatakse omistada sellele rahvusele...

Kui ma tutvusin juutluse tegevusega pressis, kunstis, kirjanduses H teatris, tugevdas see minu negatiivset suhtumist juutidesse veelgi. Mitte mingid heale tahtele tuginevad kaalutlused ei suutnud siin mu suhtumist väärata. Jätkus sellest, et minna mõne kioski juurde tänaval ja tutvuda kõikide nende jälkide kino- ja teatritükkide autorite nimedega, et muutuda õelaks nende härrade vastu. See on katk, katk, tõeline hingeline katk, mis on hullem sellest mustast surmast, millega rahvast kunagi hirmutati! Aga millistes mahtudes tekkis ja levis see mürk! Loomulikult, mida madalam on sellise "alatuse vabrikandi" tarkuse ja moraali tase, seda piiratum on tema viljakus. Selline subjekt sigitab lõpmatult kõiksugu jälkusi ja loobib nendega kogu linna täis...

Ma hakkasin põhjalikumalt koguma nende räpaste kirjutiste autorite nimesid. Ja mida enam mu kollektsioon täienes, seda halvem oli minu arvamine juutidest. Kui palju mu tunded ka ei tõrkunud, pidi mõistus tegema vankumatuid järeldusi. Fakt jääb faktiks, ehkki juudid moodustasid maksimaalselt sajandiku selle maa elanikkonnast,* olid nimetatud räpaste teoste autoritest üheksa kümnendikku juudid.

*1927 aastal Tsaari-Venemaal väljaantud *"Bolšaja entsiklopedija"* andmeil oli Austria-Ungari rahvastikust 4,3 protsenti juudid. - Autor.

Nüüd hakkasin ma sellest vaatepunktist lähtudes jälgima ka oma kallist "suurt pressi"... Selle pressi niinimetatud liberaalset mõtteviisi hakkasin nüüd nägema hoopis teises valguses. Heatahtlik toon väitlemisel vastasega või vastuste puudumisel viimaste rünnakute puhul - see kõik osutus ei millekski muuks kui madalaks ja kavalaks manöövriks. Heakskiitvad teatrialased retsensioonid kuulusid alati juudi autoritele. Karm kriitika ei langenud mitte kunagi teiste kui sakslaste peale. Torked Wilhelm II vastu muutusid süstemaatiliseks, nagu ka prantsuse kultuuri ja tsivilisatsiooni eriline allakriipsutamine. Kirjandusliku novelli pikantsuse viisid need väljaanded lihtlabase sündsusetuse tasemele. Isegi nende saksa keel oli võõrastav. See kõik kokkuvõttes pidi inimesi eemaldama kõigest saksapärasest ning seda tehti täiesti teadlikult. Kes siis oli taolisest tulemusest huvitatud? Kas see oli ainult juhus?

samuti "valjavaltud rahva" pojad. Keda ka ei võtaks - Riigipäeva

saadikud, ametiühingute sekretärid, kohalike omavalitsuste

Niisiiski jätkasin ma, kohkununa, mõtte mõlgutamist. Kuid lõplikule arusaamisele jõudmist kiirendas rida teisi asjaolusid. Ühe osa juutide moraal ja tavad on niivõrd jultunud, et neid ei saa mitte märgata. Tänav annab sageli küllaldaselt sellealaseid näitlikke õppetunde. Nii näiteks võib Viinis jälgida juutide suhtumist prostitutsiooni ja veelgi enam tüdrukutega kauplemisse paremini kui kusagil Lääne-Euroopas, välja arvatud ehk mõned sadamad Prantsusmaa lõunaosas..."

Töölisringkondades ringi liikunud noor Hitler jälgis hoolega sotsidest poliitikute tegutsemist ja luges tähelepanelikult nende ajalehti. Omal nahal tunda saades tööliste ebaõiglast olukorda Austria-Ungari mitmemiljonilise elanikkonnaga pealinnas ja sotsidest ametiühingutegelaste kahepalgset käitumist saksa töölistega, tegi ta saksa rahvuslasena tõsiseid (juutide suhtes väga saatuslikke) järeldusi, mis esialgu väljendusid sotsiaaldemokraatide ja marksismi pooldajate vastase mõttelaadi kindlas väljakujunemises. Pole ka imestada, et Viinis omandatud vihkamine ja hiljem Saksamaal toimunud revolutsioonidest ning Weimari vabariigist saadud kogemused kandusid üle kõigile saksa ja vene kommunistidele-bolševikele, kellest suure osa moodustasid juudid. Sotsiaaldemokraatlikust-marksistlikust ajakirjandusest kirjutas Hitler oma *"Mein Kampfi"* esimeses osas järgmist:

"Järk-järgult veendusin ma selles, et ka sotsiaaldemokraatlik press on valdavas osas juutide käes. Sellele asjaolule ma ei omistanud suurt tähtsust, kuna ju ka teiste ajalehtedega olid lood samalaadsed. Üks asjaolu väärib siiski äramärkimist: nende ajalehtede hulgas, mis olid juutide omandis, ei leidunud ühtki tõeliselt rahvuslikku ajalehte selles tähenduses, nagu ma olin rahvuslusest aru saanud juba lapsena. Ma ületasin end ja hakkasin süstemaatiliselt lugema neid marksistlikke väljaandeid, millest minu negatiivne hinnang neisse vaid kasvas. Siis seadsin ma endale ülesandeks teada saada, kes on selle kontsentreeritud vale ja alatuse vabrikandid. Alates väljaandjast olid kõik, viimane kui üks, juudid... Aegamööda hakkasin ma neid vihkama...

Ma hakkasin kokku ostma kõiki mulle saadaolevaid sotsiaaldemokraatlikke brošüüre ja välja selgitama, kes on nende autorid. Ainult juudid! Ma hakkasin uurima juhtide nimesid. Rõhuvas enamikus

esimehed, tänavaagitaatorid - kõik on juudid. Kuhu ka ei vaataks - ikka sama rõhuv pilt. Kõikide nende austerlitzide, davidite, adlerite, ollenhogenite nimed jäävad igavesti minu mällu. Üks asi sai mulle nüüdseks täiesti selgeks: see partei, mille reaesindajatega ma pidasin rea kuude jooksul ägedat võitlust, asus eranditult võõra rahva täieliku (juhtimise all, kuna juudid ei ole ju sakslased - seda teadsin ma nüüd lõplikult ja pöördumatult."

Ilmselt võib *"Mein KampfT* kõige antisemiitlikuma sisuga peatükiks pidada raamatu esimese osa XI peatükki ("Rahvas ja rass"), kus autor kirjeldab ligi kahekümnel lehekülje juutide elu ja tegemisi Saksamaal. Üldjoontes on Siioni rahva ajalugu Euroopas üldtuntud, millest on kirjutatud väga paljudes raamatutes, ka juudi ajaloolaste poolt. Juudi ajaloo etapid on paljude läänepoolse Euroopa rahvaste hulgas üsnagi sarnased:

a) tuldi Rooma leegionide järel Kesk-Euroopasse, kus hakati tegelema algul kaubandusega, seejärel vaheltkasu võttes raha laenamisega;

b) keskajal haarati enda kätte peaaegu täielikult kaubandus ja 100-protsendiliselt tekkinud pangandus ja börs (protsentide väljamõtlemine on juutide "teene"), kuna katoliiklaste! oli kuni XVIII sajandi keskpaigani keelatud tegeleda liigkasuvõtmisega;

c) seejärel "sattutakse" valitsejate nõunikeks ja seatakse raha väljalaenamisega riikide valitsejad endast sõltuvaiks;

d) tundes oma suurenenud mõju, püütakse XIX sajandil mitmeid revolutsioone juhtides muuta poliitilist võimu, mille haaramise vahendiks sai uus ideoloogia - kommunism.

Ajalugu kui sündmuste kogum ei saa ju iseenesest olla antisemiitlik! *"Mein Kampfis"* on selle autor juutide tegutsemist läbi aastasadade julgenud kommenteerida, anda nendele sündmustele oma hinnanguid, mis mõnele võivad tunduda subjektiivsena või ülekohtusena. "Antisemiitlikuks" muudavad esimese raamatu XI peatüki sisu autori paljud mahlakad kommentaarid ja epiteedid, mis on kokku võetud järgnevas, raamatu sisule iseloomulikus tsitaadis: "Juudid kannavad endaga kaasas vaid surma. Kuhu iganes astub tema jalg, kui seal seni oma tööst elanud rahvas hakkab varem või hiljem välja surema." Paraku ei kutsu ka mitte see kurjaendeline tsitaat juutide füüsilisele hävitamisele.

Juutidest kirjutatakse raamatu teise osa X peatükis ("Föderalism kui maskeering"), kus autor süüdistab juute vaenu õhutamises eri Saksamaa osade, eriti Baieri ja Preisimaa vahel, mis laostas Saksamaa armee võitlusvõimet Esimese maailmasõja rinnetel. Juutide samalaadne tegevus olevat jätkunud ka aastatel 1919-1921, kui ässitati tüli "föderalistide" ja "unitaristide" vahel, mis viis tähelepanu kõrvale juudi ärimeeste-spekulantide omakasupüüdlikult tegevuselt, mida nad sõjajärgset majanduslikult ja poliitiliselt ebastabiilset olukorda ära kasutades juutidele omase vaistu ja nutikusega arendasid.

Nn iseseisvuslaste tegutsemist saatis Lõuna-Saksamaal suur edu. 1918. aasta novembris Münchenis väljakuulutatud bolševistliku Baieri Nõukogude Vabariigi valitsuse eesotsas olnud Kurt Eisner juhtis Baieri "iseseisvuslasi" ja suutis enda selja taha koguda 100 000 iseseisvusideest äralollitatud sakslast. "Vabariik" suruti Berliinist tulnud vägede poolt küll maha, kuid juutide õhutatud separatistlikel meeleoludel oli Lõuna-Saksamaal piisavalt kõlapinda veel mitmel järgneval aastal.

"Nüüd me teame, et juudid, püüdes tähelepanu kõrvale juhtida oma sõjaaja! tegutsenud aktsiaseltsidelt ja neilt endilt, suutsid baierlased ässitada Preisimaa rahva vastu. Pärast revolutsiooni võitu tuli juutidel hakata tegelema kümme korda suurenenud röövtegevuse varjamisega. Oma röövtegevust varjates õnnestus juutidel ässitada Saksamaa nn rahvuslikud elemendid üksteise vastu: konservatiivselt meelestatud baierlased ässitati konservatiividest preisimaalaste vastu. Juudid kasutasid oma armastatud teguviisi. Hoides oma peos võimuhoobasid pealinnas, provotseeriti jämedaid ja taktituid samme Preisimaal, mis omakorda sütitasid vihavaenu Baieris. Kui vaja, toimiti vastupidi. Selliselt käitudes ei langenud vihaleegid kunagi juutide peale, vaid kannatajaiks olid alati saksa vennad," võtab juutide saksavaenuliku tegevuse kokku natside juht Hitler.

Hitler külastas oma endistest rindemeestest sõpruskonnaga "iseseisvuslaste" koosolekuid, kus juutidest agitaatorid ässitasid baierlasi üles Berliini võimude vastu hüüetega "maha Preisimaa!" ja "sõda Preisimaale!". Püüdes kokkutulnuile selgeks teha agitaatorite tõelisi eesmärke, tuli tihti taluda füüsilist vägivalda ja vastu võtta keretäisi. Suure visaduse ja sihipärasusega tegutsedes õnnestus Hitleril ja tema mõttekaaslastel äralollitatud sakslastele selgitada, mis eesmärgil juudi "iseseisvuslased" pingeid tekitades ühtesid sakslasi teiste vastu ässitavad. Paljudest iseseisvusmeelsetest said mõne aja pärast veendunud Hitleri poolehoidjad ja hilisemad parteikaaslased. Tulevase *Führeri* oraatorivõimed avaldusid juba 1920-ndate alguses Müncheni õllesaalides, kus toimusid poliitilised kokkupõrked bolševistliku meelsusega "iseseisvuslastega", eriti nende juutidest agitaatoritega.

Samuti oli Hitler veendunud, et juudid olid süüdi sõjajärgsetel . i, istatel puhkenud "usutülis" saksa katoliiklaste ja protestantide vahel. Ässitades erinevaid konfessioone sõjajärgsetel aastatel üksteise v, istu, jäid ässitajad ise tülist kõrvale. Need tülid takistasid rahvuslikult mõtlevate sakslaste ühinemist ja koondumist patriootlike loosungite alla, millele kutsusid mitmed rahvuslikud parteid ja liikumised.

Viimast korda oma raamatus paljastab Hitler juutide tegutsemist tl 'ise osa XIII peatükis ("Saksamaa maailmasõjajärgne välispoliitika"): " leinapäeval ässitavad juudid kõige rohkem, et Saksamaa purustamine viidaks täieliku lõpuni. Suurimateks Saksa-vastaste rünnakute milsiaatoreiks on juudid. See oli nii enne kui ka pärast maailmasõda. Juutide börsi- ja marksistlik ajakirjandus süstemaatiliselt süütas vihkamisleeki Saksamaa vastu, saavutas lõpuks selle, et üks riik teise järel loobus oma neutraliteedipoliitikast ja ühines oma rahvaste

huvisid eirates Saksa-vastase koalitsiooniga. Selge, mida loodavad sellega saavutada juudid. Saksamaa bolševiseerimise abil loodavad nad tasalülitada saksa patriootilise intelligentsi, luues sellega endale piiramatud võimalused pigistada saksa töörahvast välja viimasedki mahlad. Alistades Saksamaa, tahavad juudid oma võimu laiendada, sundides oma jalge ette terve maailma. Saksamaa ümber toimuv saab otsustavaks, nagu seda on olnud ajaloos ka varem, kus otsustatakse maailma saatus."

Lugedes läbi Hitleri *"Mein KampfT,* sain paljudes asjades targemaks. Paraku olin mõnevõrra pettunud selles, et natside juhi raamat ei ole see, millena seda püütakse kujutada - juudivaenu õhutav teos. Hitler kritiseerib teravalt röövkapitalismi, milles juudid on muidugi mänginud oma osa; mõistab hukka marksismi-bolševismi, kus samuti on juudid olnud "kõvad tegijad", kuid ei kutsu üles juutide hävitamisele - pigem hoiatab juutide tegevuse eest, mis seab ohtu igasuguse Saksa rahvusriikluse.

Teosega põhjalikult tutvunu on aga koguni teatavas kimbatuses, sest selgub, et "juudiküsimusele" on Hitler oma raamatus pühendanud tegelikult vaid tühise osa selle üsna soliidsest mahust. Raamatu *"Mein Kampf"* esimene osa küll jutustab minavormis, kuidas Hitlerist sai Viinis elades antisemiit, seda alles mitme aasta jooksul - pärast juudi rahvusest ametiühingutegelaste ja sotspoliitikutega vaieldes ning vastavat kirjandust lugedes. Samas ei sisalda Hitleri autobiograafiline raamat fraasigi, mis kutsuks üles juutide kallal vägivalda tarvitama, nagu holokausti-entusiastid püüavad väita. Teoses on tegu vaid Hitleri arvamustega nn juudiküsimusest (mis aastasadu Euroopas ju tegelikult eksisteerinud on), seega pole selle raamatu autori asi natsijuhi mõtteid või tõekspidamisi laita või kiita. Peame lihtsalt konstateerima, et Hitlerist sai järk-järgult fanaatiline rahvuslane-šovinist, mis lõppkokkuvõttes viis hiilgavalt alanud natsionaalsotsialistliku võimu krahhini.

Samas on kummaline, miks püütakse demokraatlikes riikides selle raamatu levikut igati tõkestada. Muidugi oli Adolf Hitler türann, kuid mõtlevatel inimestel oleks vast huvitav teada saada, mispärast "väikesest kapralist" sai juudivihkaja ja mis Saksamaal pärast Esimest maailmasõda toimus, et Hitleri-taoline mees võis demokraatlikul teel 1933. aastal võimule tulla.

SAKSAMAA ENNE HITLERIT

Palju on räägitud ja kirjutatud Adolf Hitlerist kui antisemiidist, kuid täiesti tagaplaanile on jäänud põhjused, mis võisid hilisemat "kogu saksa rahva *FührerW* viia veendumusele, et juudid on oma mõjukusega ohuks Saksamaale. Seda temaatikat ei armasta "poliitiliselt korrektset" joont järgiv tänapäeva Saksamaa ega ka teiste demokraatlike riikide ajakirjandus käsitleda. Vaid väiksema tiraažiga tahvuslik-revisionistliku suunitlusega väljaanded avaldavad "juudiküsimust" käsitlevaid kirjutisi, kus muuhulgas analüüsitakse ka pohli iseid, miks pääses Hitler Saksamaal võimule.*

Et aru saada, mispärast saavutas Hitleri natsionaalsotsialistlik partei 1930. aastate alguses suure populaarsuse, tuleb teada, milline olukord tollases Weimari vabariigis valitses. Kindlasti ei tohiks alal unnata juutide mõjukust poliitikas ja nende tegevust majandusvallas.

Saksamaal suhtuti juudi vähemusse keisririigi lõpuperioodil väga tolerantselt: palju juute töötas riigiametites, neid oli piisavalt palju loiserliku armee ohvitserkonna hulgas, tegutseti kooliõpetajate, arstide, ajakirjanike, advokaatide, kohtunikena jne. 1918. aasta novembris puhkes "vabariiklik" revolutsioon, mille tulemusel keiser Wilhelm II loobus võimust. Esimesse "revolutsioonilisse" valitsusse luulusid juutidest poliitikud-SQtsiaaldemokraadid: Haase, Kautsky, < ohn, Herzfeld, Bernstein, Prouss, Cohen. 25. novembril 1918 asutatiid vabariiklikku Saksamaa Föderaalnõukokku kuulus eri liidumaade SSIndajaina samuti mitmeid väljapaistvaid juudipoliitikuid: Preisimaad In .indasid Hirsch, Haase ja Herzfeld; Baierimaad - Eisner; Saksimaad Ipinsky ja Gradnauer; Württenbergi - Heimann. Saksamaa relvajõudude juhtide feldmarssal von Hindenburgi ja kindral von Luden-

W.ishingtonis ilmuv revisionistlik ajakiri *"The Barnes Review"* avaldas 2001. aasta esimeses fHimbris kirjutise "Holokausti prelüüd" *("Prelude to the Holocaust. Jewish Power & Prosperity in imnnys Crisis Years Following World War I* "), millest pärineb suur osa selle peatüki mdmestikust. - Autor.

dorffi "järelvaatajaiks" (selleks, et ära hoida võimalikku "kontrrevolutsioonilist riigipööret") pandi revolutsioonile ustavad poliitikud Cohn, Katzenstein ja Sinzheimer. Revolutsioonijärgse valitsuse järel võimule saanud vabariikliku valitsuse koosseisus oli juute juba vähem, kuid nad olid rahvaarvuga võrreldes siiski mitmeid kordi üle esindatud, ministritoolidel istusid: dr David, dr Hilferding ja Landsberg. Juutide mõjuvõimu Esimese maailmasõja järgsel perioodil Saksamaa poliitikas demonstreerib asjaolu, et näiteks suhteliselt juudivaenulikuks peetud Preisimaa liidumaa valitsusse kuulus õige palju juutidest poliitikuid: justiitsminister Rosenfeld, rahandusminister Simon, siseminister Hirsch, haridusminister Gerlach, pressibüroo juhatajad Nathan ja Eutran, toiduministerWurm, kooliameti peadirektor Seeling.

Juudid on harjunud üle riigipiiride toetama oma rahvuskaaslaste pürgimisi poliitikas. Wall Streeti juudipankurite rahade toel said teadupoolest Venemaal 1917. aastal võimule juutidest bolševikud, kuid ära ei unustatud ka saksa suguvendi, keda asusid rahaliselt abistama paljudes riikides elavad juudid. Saksamaal mõjukatele ametikohtadele pääsenud juudid omakorda ei unustanud oma suguvendi Ida-Euroopas, kus mitmes riigis olid "väljavalitud rahva" esindajad (mõningal määral) kitsendatud rahvusvähemuseks. Novembrirevolutsiooni järel võimule tulnud Saksamaa sotsiaaldemokraatliku valitsuse juudist siseminister Heine, kes tundis kaasa juutide olukorrale idapoolses Euroopas, avas 1918.-1919. aastail Preisimaa piiri. Saksamaale saabus hulgaliselt ortodoksseid juute Leedust, Galiitsiast, Venemaalt, Rumeeniast. Ainuüksi Poolast valgus Saksamaale 60 000 juuti, kes loomulikult leidsid seal omale "uue kodumaa".

Weimari vabariigi ajal (1919-1932) haarasid "sotsiaaldemokraatia võidukäigu" jooksul riigis võimu juudid. Tolleaegses poliitikas võtmerolli mänginud Saksamaa Sotsiaaldemokraatliku Partei (SDP) asutaja LaSalle oli juut, 1927. aastal partei juhtkonda kuuluvast 96 poliitikust olid 48 juudid, seega täpselt pooled, kuigi juutide suhtarv moodustas terves riigis vaevalt ühe protsendi. SDP-st eraldus 1919. aasta alguses radikaalsem "revolutsiooniliste" vaadetega grupp, Iseseisvuspartei-nimeline rühmitus, mille asutajateks olid eranditult juudi nimega tegelased: Bernstein, Hasse, Kautsky, Bilferding, Cohn, Davidsohn, Simon, Rosenfeld, Prager, Wolfheim, Wolfstein, Eisner, Levi jne. Sinna kuulusid ka eestlastele nõukaaegsete ajalooraamatute

kaudu tuntuks saanud "revolutsionäärid" Karl Liebknecht ja Rosa Luxemburg. "Iseseisvuslased" tegelesid, nagu oli lugeda eelmisest peatükist, eri Saksamaa osade üksteise vastu ässitamisega, püüdes sealjuures mõnda osa bolševistlike riigipöörete abil Saksamaast eraldada. Juudid olid juhtpositsioonil ka 1918. aasta novembris Lõuna-Saksamaal Baieris puhkenud "revolutsiooni" tagajärjel kehtestatud nn Baieri Nõukogude Vabariigis, kus võimu etteotsa sai sotsialistlik juut Kurt Eisner. Pärast Eisneri vastu korraldatud atentaati 21. veebruaril 1919 vahetus Baieris mitu "punast" valitsust, mille koosseisu kuulusid kuni "vabariigi" lõpuni 1919. aasta maikuu alguses juutidest "revolutsionäärid" Gustav Landauer, Eugene Levine, Ernst Toller, Max Levien, rabi poeg Erich Mühsam ja Tobias Axelrod. Tunase revolutsiooni" ajal Münchenis viibinud Adolf Hitleril jäid sellest sündmusest "kustumatud mälestused", mis tema antisemiitlikke põhimõtteid vaid süvendasid, kuna "rahvavalitsuse" tegelased olid lisaks muule seotud paljude kriminaalset laadi tegudega.

Pärast sakslastele alandava Versailles rahulepingu sõlmimist, kui sakslased asusid oma riigi majandust sõjahaavadest üles ehitama, haarasid juudid neile omase püüdlikkusega paljudel majandusega seotud aladel juhtpositsiooni. Juute huvitasid eelkõige need majandus-ja elualad, kus teenitava kasumi protsent oli kõrgem. Tegutsedes liigkasuvõtjatena, kunsti- ja antiigiäris, kinnisvaraturul, kasutasid semiidid oskuslikult ära ülikõrget inflatsiooni ("mustal turul" maksis US dollar koguni kuni miljon Saksa marka!), nii rikastusid "edukad ettevõtjad" vähemeduka saksa enamuse arvel. Juudid olid ka tõsised "tegijad" Saksamaa panganduses. Berliini 147 pangast kuulus 1928. aastal 116 juutidele ja vaid 31 olid sakslaste omandis. Saksamaa li n irimatest pankadest kuulusid juutidele:

- Discontogesellschaft;
- Commerzbank;
- Dresdener Bank;
- Darmstaedter Bank;
- Berliner Handelsgesellschaft;
- Bleichroeder Bank;
- Mendelsohn Bank.

vSama ajal, kui sakslaste elujärg Weimari vabariigi viimastel aastatel kiiresti halvenes, olid juudid tugevasti üle esindatud paljudes

tulutoovates ametites. 1928. aastal avaldatud andmetest nähtub, et Berliini arstidest olid 52 protsenti juudid, väiksemates linnades oli nende osakaal väiksem: Wormsis - 20 protsenti, Wiesbadenis - 36 protsenti. Riigi toitlustusasutustest (kohvikud, restoranid, trahterid) kuulus juutidele 40 protsenti jne.

Juudid hõivasid juht posiitsiooni saksa arenevas filmitööstuses. Vastavalt 3. veebruaril 1929 avaldatud ajakirjaartiklile olid kuue juhtiva filmistuudio juhtfiguurideks 12 juudi soost produtsenti, kelle näpunäidetel loodigi "saksa filmitööstus", ehk lahtiseletatult - kujundati massikultuuri kaudu saksa rahva arvamust. Samasugune tendents valitses teatrimaailmas: 1931. aastal tegutsenud 234 teatrist olid juudid 118 teatri omanikud, seega 50,4 protsenti. Berliini 29 teatrist kuulus juutidele koguni 23, milles etendatud tükkidest olid kolm neljandikku juudi autorite looming.

Holokausti temaatikat käsitledes esitab mõnigi dogmaatik ränki süüdistusi saksa rahvale - selle eest, et sakslased aitasid Hitleri 1933. aastal seaduslikul-demokraatlikul teel võimule. USA sotsioloogist holokausti-dogmaatik Daniel Goldhagen süüdistab oma raamatus "Hitleri innukad timukad" *("Hitlers Willing Executioners")* tervet saksa rahvast, et see, vihates juute, aitas algul võimule Hitleri ja osales seejärel juutide tapatalgutel või paremal juhul vaatas juuditappu rahulikult pealt. Kuna juutide "gaasitamise" teemal tuleb põhjalikult juttu edaspidi, siis esitaksin siinkohal vaid retoorilise küsimuse: kas rahaahned juudid (keda oli kindlasti Saksamaa juutkonnast tühine vähemus), kes armutult koorisid oma naabritest sakslasi Saksamaa majandusliku allakäigu aastatel, ei ole moraalselt kasvõi osaliselt vastutavad selles, et sakslased ei astunud mitte just üleliia innukalt represseeritavate juutide kaitseks välja? Muidugi ei taha sionistlikud holokausti-propagandistid midagi teada olukorrast, mis valitses Hitleri-eelsel Saksamaal. Ei taheta tunnistada, missugust mõju omasid saksa juudid poliitikas ja rahamaailmas, kuidas see mõjutas sakslaste suhtumist juutidesse.* Ega ka seda, missugust rolli mängisid ainult omakasu taga ajavad juudid selles, et sakslased valisid antisemiitlikke vaateid propageeriva Adolf Hitleri riigi etteotsa.

* Ühe osa juutide ahnuse ja apluse läbi on ajaloos tulnud palju kordi kannatada mõne rahva keskel elanud juudi kogukonnal. Iseloomulikumaks näiteks on Ukraina ajaloost tuntud juutide veresaun. Poolakate poolt anastatud Ukraina aladel tegutsesid poola mõisnike valdustes ase-

Saksamaa majanduslik olukord oli Weimari vabariigi lõpuaastatel tõesti troostitu, vaesusid kõik elanikkonna kihid. Peale vaesemasse elanike kihti kuuluvate olid suures kitsikuses ka keskklassi kuuluvad sakslased, kes olid sunnitud juudi spekulantidele maha müüma oma majad ja muu kinnisvara, et hinge kuidagimoodi sees hoida. Eriti katastroofiliseks kujunes olukord aastatel 1929-1932, nn Suure Depressiooni ajajärgul. Kuna paljud sakslastele kuuluvad firmad läksid pankrotti, oli 1930-ndate alguses 6 miljonit saksa töölist tööta, tööpuudus ulatus 45 protsendini. Paljud seni sakslastele kuulunud väikesed ja keskmise suurusega ettevõtted läksid ettevõtlike juutide kätte, kes, kasutades majanduslangust, maksid töötajatele tehtud töö eest tühiseid krosse. Seetõttu kujunes 1920-ndate lõpus ja järgmise aastakümne algaastail vägagi soodus pinnas natsionaalsotsialistide ideede teostumiseks ja Hitleri partei võimuletulekuks. Kuna Hitleri võimulesaamise eel olid kõige suuremas kitsikuses töölised ja väikeettevõtjad, siis kujunes just nendest elanikkonna kihtidest peamine NSDAP toetajaskond 1933. aasta märtsikuistel Riigipäeva valimistel. Seevastu saksa suurtöösturid suhtusid Hitlerisse vaenulikult, teda söandasid toetada vaid üksikud.

Juutidevastaste kitsenduste vajalikkusele jõudis Hitler, analüüsides olukorda Weimari vabariigis, kus oli tema arvates juutidel liiga suur poliitiline ja majanduslik mõjuvõim, mis seadis *Führer*i arvates ohtu Saksa riigi tugevdamise ja rahvusriikluse idee.

valitsejaina tihti juudid, kes koorisid ukraina talurahvalt viimase, unustamata ka ennast. 1648. aastal kasakas Bogdan Hmelnitski juhitud ülestõusu ajal korraldasid julmalt rõhutud ukrainlased juutide kallal tõelise veresauna, mille käigus tapeti Volõõnias ja Galiitsias kümneid tuhandeid juudiusulisi, kellest valdav enamik ei olnud kuidagi seotud ukrainlaste rõhumisega (vt sel teemal: Tiit Madisson, "Maailma Uus Kord", Lihula, 2004, lk 17-29). Paraku ei ole paljud kasuahned juudid oma rahva kurvast ajaloost midagi õppinud. - Autor.

4

SIONISTLIK INTERNATSIONAAL SAKSAMAA UUE VÕIMU VASTU

Vaevalt oli natsionaalsotsialistide juht Adolf Hitler nimetatud president Paul von Hindenburgi poolt 30. jaanuaril 1933 riigikantsleriks-valitsusjuhiks ja natsid saavutanud suurt edu sama aasta 5. märtsil toimunud Riigipäeva valimistel, kui Ameerika Juutide Kongress *(American Jewish Congress)* avaldas 12. märtsil üleskutse massimeeleavalduse korraldamiseks 27. märtsil 1933 New Yorgi Madison Square Gardenis. Meeleavaldusel nõuti Saksamaa-vastase majandusboikoti väljakuulutamist. Ameerika Juutide Kongressi president Stephen Wise, kes oli ühtlasi meeleavalduse pea-organisaatoreid, kuulutas samal miitingul muuhulgas, et "rahvuseid hinnatakse headeks või halbadeks selle järgi, kuidas need suhtuvad juutidesse". Rahamaailma pealinnas organiseeritud Saksa-vastasel üritusel valas innukalt õli tulle USA valitsuse nõunik ja sionistliku organisatsiooni A/on *Sectarian Anti-Nazi League* president Samuel Untermeyer, kelle sõnul hakati vahetult pärast Hitleri võimuletulekut Saksamaa juutide vastu korraldama "terrorit ja vägivalda", "põhjuseta mõrvasid", "näljutamist", "füüsilist hävitamist" ja "põrgulikke taga-kiusamisi". Ajalehe *"The New York Daily News"* andmeil osales Madison Square Gardeni meeleavaldusel 40 000 inimest. New Yorgis korraldatud meeleavaldusele järgnesid samasugused üritused Chicagos, Bostonis, Philadelphias, Baltimoreis, Clevelandis ja veel 70 USA linnas.

Juba mõni päev enne New Yorgi massimeeleavaldust ilmus Londoni suurlehes *"The Daily Express"* lugu "Juudid kuulutavad Saksamaale sõja", kus muuhulgas seisis: "Kogu maailma juudid on ühinenud, et kuulutada Saksamaale rahanduslik ja majanduslik sõda... Unustatud on varasemad omavahelised lahkhelid ja hõõrumised, et sundida natslikku Saksamaad loobuma juudi vähemuse vastasest terrorist ja vägivallast." Edwin Black võtab Saksamaa-vastased aktsioonid oma eelnimetatud teoses kokku järgmiselt: "Natsid mobiliseerisid juutide vastu terve Saksamaa. Juudid seevastu vastasid sellele terve maailma mobiliseerimisega. Ees olid boikott, protestimarsid, Hitleri-vastased miitingud. Eesmärgiks oli Saksamaa isoleerimine nii majanduslikus kui ka kultuurilises mõttes. Saksamaale anti kibe õppetund."

Natsi-Saksamaa vastase boikotiga ühinesid ka teiste riikide sionistlikud ringkonnad. Poola arvuka kolme miljoni suuruse juudi-kogukonna juhid kutsusid järgima Vilniuse juutide algatatud üleskutset alustada majandusblokaadi, millele vastasid kolm Varssavis paiknevat juudifirmat, kes alustasid Saksamaale imporditavate kaupade boikoteerimisega. Peaaegu kõik Londonis asuvad juutidele kuuluvad kauplused keeldusid müümast Saksamaa kaupasid, nagu kirjutab Ameerika juudist publitsist Edwin Black oma 1984. aastal New Yorgis ja Londonis kirjastatud faktirohkes raamatus *"The Transfer Agreemenf.* Autor kirjeldab juutide poolt vallapäästetud Saksa-vastast majandusblokaadi, mille tagajärjed olid sakslaste jaoks autori arvamusel katastroofilised: "Ametiühingud keskendusid oma võitluses (Saksamaa) tööstusharude vastu, mis tõid riiki rohkesti valuutat, nagu näiteks karusnahkade töötlemine. Ainuüksi Saksamaa karusnaha-tööstus kaotas 1933. aastal ligikaudsetel hinnangutel (boikoti tõttu) 100 miljonit marka." Sionistide organiseeritud boikoti tõttu vähenes Saksamaa toodangu müük välismaal 10 protsenti.

Kindlasti väärib siin äramärkimist asjaolu, et Ameerikas ja vähemal määral ka mõnes Euroopa riigis toimunud juutide Saksa-vastased aktsioonid algasid ajal, kui natsid ei olnud jõudnud korda saata veel mitte ainsatki võimude poolt algatatud või soositud juudivaenulikku aktsiooni. Toimusid küll üksikud ekstsessid, mille kordasaatjad olid organiseerimata antisemiitlikult meelestatud huligaanid, kuid kõikidest taolistest vahejuhtumitest distantseerusid võimud ühemõtteliselt. Seda tunnistab 31. märtsil 1933. aastal *"Neue Wiener Journafis"* Rahvussaksa Juutide Liidu auesimees Max Naumann, kes kirjutab, et "valitsus ja Natsionaalsotsialistliku Saksa Töölispartei (NSDAP) juhtkond tahab säilitada rahu ja korda". Saksamaal elavad juudid said imehästi aru, et sionistlike juhtide poolt ookeani taga algatatud propaganda- ja boikotikampaania võib esile kutsuda Saksa võimude vastumeetmeid. Kartuses olukorra halvenemise ees, olid saksa juudid

saatnud USA Berliini saatkonda Ameerika sionistidele adresseeritud kirja, kus muuhulgas seisis, et "nooled, mis te lasete lendu oma varjendeist, teevad kahju Saksamaale ja saksa juutidele, kuid ei tee au laskjatele". Tollaseid juudi-saksa suhteid kirjeldab saksa ajaloolane Ingrid Weckert 1990. aastal Tübingenis ilmunud raamatus *"Feuerzeichen".*

Saksa juutide suhtes väidetavalt juba 1933. aastal alanud repressioonid toimusid paraku vaid sionistlike propagandistide kujutluses, mida tunnistab ka objektiivsusele pretendeeriv juudi ajaloolane Arno Mayer 1989. aastal Hamburgis ilmunud teoses "Der *Krieg ais Kreuzzug":* "Kolmanda *Reichi* esimeste vangistatute hulgas oli juute suhteliselt vähe ja mis iseloomulik, nad olid arreteeritud kui vasakpoolsed poliitikud, advokaadid või publitsistid." Natside repressioonide alla langesid nende võimuloleku esimestel nädalatel ja kuudel peamiselt kommunistid, kelle "teeneks" peetakse Riigipäevahoone süütamist 27. jaanuaril 1933, mis andis Hitlerile hea ettekäände riigis ohjasid pingumale tõmmata. Nagu on tunnistanud sel ajal Berliinis briti ajalehe *"The Times"* kirjasaatjana viibinud ajakirjanik Douglas Reed oma ülimalt faktirohkes sioniste arvustavas teoses *"The Controversy of Zion",* juute nende rahvuse või usu tõttu reeglina natsionaalsotsialistide võimuloleku esimestel aastatel taga ei kiusatud. Natsid korraldasid küll ka raamatute põletamist, "kuid hävitati vaid marksistlik-kommunistlikku kirjandust, juudi autorite teosed said tuleroaks juhul, kui neis propageeriti kommunismi".

Juudijuhtide majandusboikotist ärritunud Hitler kutsus oma 28. märtsil 1933 peetud raadiokõnes sakslasi ühinema, vastukaaluks USA sionistide algatatud kampaaniale, juudi kaupluste vastu suunatud ühepäevase ostuboikotiga, mis viidi läbi 1. aprillil 1933. Tänapäevastes ajalooraamatutes ja -õpikutes ületähtsustatud boikott toimus vaid ühel laupäeval, kui enamik poode oli nagunii suletud. Paljudes kooliõpikutes, kust ka demokraatliku Saksamaa lapsed õpivad oma kodumaa ajalugu, on natsiaegse Saksamaa olukorda tutvustava illustratsioonina foto, millel kujutatud SS-lase mundris mees näitab plakatile: "Ärge ostke juutidelt!" Muidugi ei selgitata koolilastele, mis tingis tollal juutide kaupluste boikoti ja kaua see tegelikult kestis.

1933. aasta aprillis hakkasid mitmed USA-s elavad rabid koos mõjuvõimsate juudi maffia "ristiisade" Meyer Lansky ja Bagsy Siegeliga kavandama atentaati Adolf Hitleri vastu, kuna natsid kiusavat Saksamaal taga juute. Vandenõuplaanidesse olid kaasatud veel teisedki mõjuvõimsad juudi gangsterid: Chicago kuritegeliku allilma "ristiisa" Daniel Stern ja relvade ning muu kraami salakaubaveoga tegelev Max Hoffmann, keda kuritegelikes ringkondades tunti hüüdnime "Boo-Boo" järgi. Washingtoni Saksa saatkonnast antud viite järgi hakkas FBI juudi maffial silma peal hoidma, viies terves riigis läbi ulatusliku operatsiooni, mille käigus võeti vaatluse alla mitmes linnas tegutsevad juutide kuritegelikud struktuurid. FBI aktiivse vastutegevuse tõttu Hitlerile kavandatud atentaadi plaanid lõpetati 1933. aasta septembris, kuigi kallaletungi läbiviija - "noor juut, kes valdas laitmatult saksa keelt" - oli valmis Saksamaale sõitma, et seal juudi maffia "kohtuotsus" täide viia. Hitlerile kavandatava atentaadi uurimistoiminguid fikseeriv toimik #65-53615 suleti USA võimude poolt rohkem kui viiekümneks aastaks eriarhiivi, kus sellele pääses ligi vaid väga kitsas ring inimesi.

Adolf Hitleri tapmisplaane mõlgutati ka Euroopas. 1936. aasta alguses kondas mööda Berliini, laetud püstol taskus, meditsiiniüliõpilane David Frankfurter, kes lootis kohata oma teel Hitlerit, et teda maha lasta. Rabi poega riivas laialtlevinud arvamus, et juudid lasevad endaga teha mida iganes, ilma et vastu hakkaksid. Natsionaalsotsialistliku Saksamaa juhi tapmisega lootis Frankfurter juute "rehabiliteerida" - tegu ei ole argpüksrahvaga! Kuna natside *FührerW* romantikust atentaadiplaanitsejal näha ei õnnestunud, sõitis ta Šveitsi, kus surmas 4. veebruaril 1936 natsist parteifunktsionääri Wilhelm Gustloffi.* Kuigi natsijuhid andsid endale ülihästi aru, et juudist terroristi tegu võiks ära kasutada juutidevastaste repressioonide ettekäändena Saksamaal, mingeid ekstsesse saksa juutide vastu siiski ei korraldatud. Seda kummalist natside tegevusetust on

* Mõrvatud parteigenosse nime panid natsid 1937. aastal vette lastud maailma suurimale kruiisilaevale, mille venelaste allveelaev S-13 1945. a. 30. jaanuaril 10 582 inimesega pardal (põhiliselt põgenikud Ida-Preisimaalt ja haavatud saksa sõdurid) põhja laskis. Palju on kirjutatud luksuslaeva "Titanic" hukkumisest 1912. aastal kokkupõrkes jäämäega. Hollywoodis on vändatud kassarekordeid purustanud film, kuigi sellel kruiisilaeval hukkus rohkem kui viis korda vähem reisijaid kui sakslaste laeval. "Wilhelm Gustloffi" hukkumine on seevastu vajunud unustusehõlma. Miks? Vastust teab lugeja ise... - Autor.

selgitatud algavate 1936. aasta Berliini olümpiamängudega. Mõrvari kuritegu arutas Šveitsi kohus, kes määras Frankfurterile 18-aastase vanglakaristuse, kust ta sõja lõppedes ennetähtaegselt armuandmispalve põhjal 1945. aastal vabastati. Siis siirdus Palestiinasse, kus 1980-ndail suri.

Ameerika sionistidele ei läinud põrmugi korda saksa rahvuskaaslaste olukord, asuti organiseerima uusi üritusi, mis pidid tõhustama Saksamaa-vastaseid meetmeid ja seega ka saksa juutide elu võimalikult kibedaks tegema. 1933. aasta augustis pidas *Anti-Nazi Leaguel* president Samuel Untermeyer kõne New Yorgi raadiojaamas WEBC Radio, mille trükkis ära suurleht *"The New York Times"* 7. augustil 1933. Untermeyer ässitas oma sõjakas sõnavõtus ameeriklasi ja kohalikke juute Saksamaa vastu: "Igaüks meist, olgu ta juut või mittejuut, kes seni pole saanud pühast sõjast osavõtjaks, peab selleks saama täna... Väheseks jääb sellest, et te ei osta saksa kaupasid - te ei tohi suhelda ka kaupmeestega või kaupluseomanikega, kes müüvad saksa kaupasid või kasutavad saksa laevu... Kahjuks on meie hulgas selliseid juute - õnneks on neid vähe -, kel ei ole eneseuhkust ega -austust, kuna nad reisivad saksa laevadega... Nende nimesid peavad teadma kõik. Nad on meie rahva reeturid!" Sionistliku tegelase sõnavõtt ässitas boikoteerima kindlustuskompaniid Saksa Lloyd ja Hamburg-Ameerika laevaliini.

1934. aasta jaanuaris, ajal, kui Saksamaa võimud polnud represseerinud ainsatki juuti tema rahvuse või religiooni ettekäändel, kirjutas Odessas sündinud radikaalist sionist Vladimir Jabotinsky: "Kõik juudi kogukonnad ja iga juut eraldi, kõik ametiühingud igal konverentsil ja kongressil peavad juba palju kuid tervet maailma hõlvanud Saksamaa-vastast sõda. Me päästame terves maailmas Saksamaa vastu valla vaimse ja füüsilise sõja. Meie juudi huvid nõuavad Saksamaa täielikku hävitamist."

Sionistid teadsid, mida tegid, sest nende eesmärgiks oli vallandada saksa juutide emigratsioon "juudi rahva ajaloolisele kodumaale" Palestiinasse. Sellele pidid kaasa aitama Saksa võimude poolt algatatavad, sionistide poolt provotseeritud juutidevastased kitsendused ja tagakiusamised, mida antisemiitlikult meelestatud Hitlerilt pikisilmi oodati. Lääneriikide valitsusi taheti vallapäästetud repressioonide

näitel omakorda veenda, et juudid vajavad hädasti territooriumi, kus nad võiksid asutada oma riigi.

Ilmselt just eelkirjeldatud eesmärke silmas pidades oli Ameerika juut Theodore N. Kaufman 1941. aastal, veel enne USA sõttaastumist, kirjutanud raamatu *"Germany must perish",* kus propageeriti häbenemata terve saksa rahvuse steriliseerimist. Kuigi vabamüürlasest president Franklin Delano Roosevelti näpunäiteil kirjutatud raamat ei saanud USA-s väga loetavaks teoseks, aitas see paljuski kaasa natside eesmärkide saavutamisele. Natsi-Saksamaa propagandajuht dr Joseph Goebbels laskis Kaufmani vaimutöö vilja tõlkida saksa keelde ja suures tiraažis ära trükkida. Tõestamaks, et juudid hauvad saksa rahva vastu roima - seega tuleb nad Saksamaalt ja tervest Euroopast minema kihutada.

Ekslik on arvata, et juutidel puudub sõjakus ja nad on olnud vaid teiste rahvaste tõmmata-lükata. Eriti sõjaka saksavastase avaldusega esines hilisem juudiriigi esimene president, *World Zionist Organization*-l juht Chaijim Weizmann, kes 3. detsembril 1942 kuulutas: "Me oleme kui Trooja hobune vaenlaste leeris. Euroopas elavad tuhanded juudid on vaenlase hävitamise peamiseks jõuks."

Ameerika sionistide tegevust kommenteeris revisionistist saksa juut Joseph Gideon Burg 1990. aastal ilmunud teoses *"Schuld und Schicksar:* "See sarnaneb pätipoiste tegevusega tsirkuses, kes loobivad kividega lõvi, kellel on parasjagu taltsutaja pea lõugade vahel. Pätipoistega ei juhtu ju midagi, sest nende ja lõvi vahel on ookean - raudvarbadest tara." Ookeanitagused sionistid käitusid Saksamaa juutidega nagu pätipoisid tsirkuses lõvitaltsutajaga, hoolimata sellest, et Ameerikas algatatud ristikäik võiks omakorda halvendada saksa juutide olukorda.

Sionismi rajaja, Theodor Herzli 100. surma-aastapäeva puhul 1.juulil 2004 korraldatud sionismivastaste ülemrabide ja rabide konverentsil Viinis tõmbas ülemrabi Moishe A. Friedman selge eraldusjoone juutluse ja sionismi vahele, kinnitades muuhulgas: "Kuna sionistid tahtsid vägisi saavutada Iisraeli riigi rajamist ja juutide väljarändamist Palestiinasse, siis ei kohkunud nad tagasi isegi pogrommide korraldamisest ja provotseerimisest Venemaal. Kõlagu see kui tahes jubedalt, mu daamid ja härrad, selle kohta on meil tõendeid. Samal moel provotseerisid juudid oma boikotiüleskutsetega ja muu poliitilise

kihutustöö abil saksa rahvast ja Hitlerit; Nürnbergi seadused sündisid selliste juutide huvides, ja nad tegid kõik, et õhutada antisemitismi. Seepärast on sionistid süüdi holokaustis. Meil, tõsiusklikel juutidel, pole nende jälkide tegudega midagi pistmist. Me ei osalenud Hitleri ja Kolmanda Riigi vastu suunatud provokatsioonides. Me ei osalenud boikotiüleskutsetes ega rahvusvahelises propagandas."

5

NATSIDE JUUDIVASTASED KITSENDUSED

Võimule tulnud natsionaalsotsialistid, keda tihtipeale on võrreldud vene bolševikega, erinesid kommunistliku Venemaa juhtidest selle poolest, et natside tegevuses puudus silmakirjalikkus. Adolf Hitler ei varjanudki, et kavatseb riigiaparatuuri saksastamist, kus juudi rahvusest isikutel ei ole mitte mingisugust kohta. Paraku pidi NSDAP, vähemalt võimuloleku esimesel aastal, arvestama oma Riigipäeva koalitsioonikaaslaste, Saksa Rahvusliku Rahvapartei poliitikutega, kes ei pooldanud juutide vastu üleliia karmide kitsenduste rakendamist.

Varsti pärast seda, kui Ameerika sionistid alustasid laiaulatuslikku Kolmanda *Reich'*l vastast tegevust, võtsid natsionaalsotsialistlikud võimud 7. aprillil 1933 vastu seaduse, mille järgi tehti kitsendusi juudi rahvusest advokaatidele ja notaritele, kellest suurem osa sai tegutsemiskeelu. Korraldati "rassipuhastus" Saksa riigi ametnikkonnas, mille järel paljud juudi riigiametnikud vallandati, suur osa neist pensionile saatmise ettekäändel. Järgnevatel kuudel vallandati riigiametites või riiklikes õppeasutustes töötavad juudid, sest natsid pidasid juute ebausaldusväärseiks, kellelt võib oodata igasuguseid riigivastaseid sigadusi. Meditsiinilistes ja juriidilistes õppeasutustes kehtestati kindel protsentuaalne kvoot, mille järgi tohtis juute pedagoogidena tegutseda vaid 1,5 protsenti nende arvust, mis isegi kahekordselt ületas juutide suhtarvu Saksamaa rahvastikus.

NSDAP võimuletuleku järel emigreerus 1933. aastal Saksamaalt umbes 60 000 juudi rahvusest kodanikku, seega ligi veidi enam kui üks kümnendik saksa juutidest. Kuna natside võimu esimesel aastal ettevõetud juudivastastele meetmetele järge ei paistnud järgneval aastal tulevat, naasis 10 000 juuti Saksamaale, nagu kirjutab 1989. aastal ilmunud teoses *"DerKrieg ais Kreuzzug* "juudi ajaloolane Arno Mayer.

Kuni 1935. aasta septembrini, kui Saksa Riigipäev kehtestas nn Nürnbergi rassiseadused, mille järgi keelustati "aarialaste" ja juutide vahelised abielud ning sugudevahelised suhted, ei võtnud natsionaalsotsialistid ette ühtki uut juutidevastast kitsendusi Pärast nn rassipuhtusseaduste kehtimapanekut järgnes jälle ligi kolm aastat kestnud vaikuseperiood. Samas toimus ajakirjanduse vahendusel juutide halvustamine, neid süüdistati liigkasuvõtmises ja sümpaatias NSV Liidu bolševistliku võimu vastu, kuna Venemaal võimutses suures osas juutide juhitud kommunistlik ladvik. Samuti levitati Saksamaal mitmesuguseid propagandamaterjale (sealhulgas hulgaliselt plakateid), kus juute kujutati salakuulajate ja välisriikide, eriti NSV Liidu, ka "sionistliku" Ameerika Ühendriikide, käsilastena. Saksa rahvale selgitati, et Weimari vabariigi aegses majanduskriisist tingitud kitsikuses on suures osas süüdi juudid-spekulandid. Kuna suur hulk juute oli Weimari vabariigi ajal tegev rahanduses ja kaubanduses, millest üle-eelmises peatükis juttu tegime, siis langes Kolmanda *Reich'l* propagandajuhi dr Goebbelsi juhitud juudivastaste meeleolude külvamine tihtipeale viljakale pinnasele - majanduslikus kitsikuses olnud sakslaste seas tugevnesid antisemiitlikud meeleolud.

1938. aasta oktoobris võeti Saksamaal kinni 17 000 seal elanud 60 000-st poola juudist, kes küüditati väevõimuga kinnistes vagunites Poolamaale. Poola võimud, kuuldes, et sakslased kavatsevad Poola kodanikest juudid kodumaale tagasi saata, võttis neilt riigi kodakondsuse ja sulges piiri. Nende seas, kes seejärel kahe piiri vahelisel alal Poola piirivalvurite kuulipildujatorude ees näljasena sihitult ringi uitasid, oli ka Hannoverisse elama asunud rätsep Zindel Grynszpan, kelle Saksamaal asuv omand võimude poolt küüditamise eel konfiskeeriti. Rätsepa poeg, 17-aastane Herschel Grynszpan, kes oli ümberasunud Pariisi, sisenes 8. novembril 1938 püstoliga relvastatult Pariisi Saksamaa suursaatkonda, kus tappis viie lasuga saatkonna kolmanda sekretäri Ernst vom Rathi. Arvatakse, et noor juut tahtis surmata suursaadiku krahv Johannes von Welczeki, paraku juhtus nn inimlik eksitus. Sündmuse kurblooluseks peetakse asjaolu, et vom Rath oli veendunud natsionaalsotsialismi vastane ja oli seetõttu koguni Gestapo salajase jälgimise all.

Münchenisse saabus atentaadipäeval natsionaalsotsialistliku partei ladvik, et tähistada järgmisel päeval 1923. aastal toimunud

ebaõnnestunud putši 15. aastapäeva. Sinna kogunenud võitluskaaslased istusid just pidulauas, kui Pariisist saabus telegramm seal asetleidnud atentaadist. Teade edastati ka Saksa raadiojaamade kaudu, mispeale puhkesid väga paljudes Saksamaa linnades juutide omandi vastased kallaletungid. Juudipogrommide ajal purustati 7500 juutidele kuulunud kaupluse akent, süüdati väidetavalt 267 sünagoogi, nagu kirjutavad tänapäeval juutide allikad. Revisionistlikud uurijad on siiski kindlaks teinud, et süüdatud sünagoogide arvu on ilmselt tublisti suurendatud. Näiteks Berliini Oranienburger Strasse sünagoog oli veel 1948. aastal üsna heas korras (kannatada saanud vaid lennurünnakuis), kuigi oli sionistide poolt levitatavate fotode järgi Kristallöö ajal maha põlenud. Juutide andmeil olevat Kristallöö ajal surma saanud 91 juudi rahvusest isikut, neist paljud surid südamerabandusse.

Saksa ajaloolane Ingrid Weckert on kurikuulsa Kristallöö *{Kristallnacht)* ajal asetleidnud sündmustele pühendanud raamatu "Märgutuli: Riiklik Kristallöö" *("Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht"),* kus suutis rohkele dokumentatsioonile tuginedes tõestada, et natslikud võimumehed ei olnud kuidagi seotud Pariisis asetleidnud mõrvale järgnenud juudivastases märulis Saksamaal - see oli hoolikalt planeeritud sionistliku vandenõu tulemus. Ingrid Weckert avastas Kristallöö kohta koostatud dokumentidele viidates, et natsipartei juhid ei olnud andnud mitte mingeid käske juutidevastases tegevuses osalemiseks, nagu väidavad tänapäeval sionistlikud "teabeallikad". Sakslasi ässitasid tagant sionistlikud agendid, kes tihtipeale esimestena asusid pilduma kive juutidele kuuluvate kaupluste akendesse. Ässitajad kasutasid juhust, et partei kõrgemad juhid pidasid 8.-9. novembril pidu ja juhtimine oli usaldatud madalama auastmega, väikeste juhtimiskogemustega meestele, kes ei suutnud tihtipeale adekvaatselt ekstsessidele reageerida.

SS-juht Heinrich Himmler andis oma alluvale Reinhard Heydrichile käsu kõik demonstratsioonid laiali ajada ja igati kaitsta juute rünnakute eest. Kui Hitler öösel teada sai, et Münchenis on puhkenud märul, et üks sünagoog on süüdatud, läks ta raevu ja kutsus enda ette Müncheni politseiülema ja nõudis kohest tulekahju kustutamist ning rahutuste mahasurumist. Saksamaa üksikute osade juhtide gauleiterite kontoreisse saadeti käsk: "Süütamisi või kallaletunge juudi

kauplustele või muule juudi omandile ei tohi mitte mingil juhul toimuda." 9. novembri hommikul pidas dr Goebbels raadiokõne, keelates karmi karistuse ähvardusel juutidevastased aktsioonid. Nagu on oma raamatus *"Feuerzeichen"* tõestanud ajaloolane Ingrid Weckert, olid Kristallöö provokatsiooni korraldajateks juudi vabamüürlasloož *B'nai B'rith* ja Pariisis tegutsev sionistlik organisatsioon *Ligue International Contre /Antisemitisme* (LIGA). Nii nagu sionistid provotseerisid juudipogromme Tsaari-Venemaal, tegutseti ka Saksamaal, eesmärgiga sundida saksa juute emigreeruma Palestiinasse.

Natslik juhtkond pidas Pariisi atentaadile järgnenud sündmusi tõepoolest "juutide vandenõuks", tehes Kristallöö ajal asetleidnud sündmustes vastutavaks saksa juudid - vägivalla ohvrid. Juutidele kuulunud poed müüdi valitsuse korraldusel "aarialastele", kuld, hõbe ja ehted konfiskeeriti. Täitmaks Saksa riigikassat vähemalt miljardi margaga, tuues põhjenduseks "juutide vaenuliku hoiaku saksa rahva ja Saksa riigi vastu", tegi riigimarssal Hermann Göring 12. novembril 1938 teatavaks nn heastamismeetmed: "Kõigile Saksa kodakondsuses olevatele juutidele pannakse Saksa riigi kasuks peale kontributsioon ühe miljardi riigimarga suuruses summas... Juudist omanikud... peavad otsekohe kõrvaldama kõik kahjustused, mis nördinud rahvas... 8., 9. ja 10. novembril nende ettevõtetele ja korteritele tekitas. Taastamistööde kulud kannab omanik... Saksa kodakondsuses olevatele juutidele määratud kindlustussummad konfiskeeritakse riigi kasuks." Juutide suhtes kuulutati välja liikumiskeeld: talvisel ajal kella 20-st õhtul kuni kella 7-ni hommikul, suvel kella 21-st kella 5-ni. Saksamaal ja Austrias, mis oli 1938. aasta märtsis liidetud Saksamaaga, arreteeriti *Kristallnachfi* järel 26 000 juudi rahvusest isikut, kes paigutati nelja koonduslaagrisse (Sachsenhausen, Buchenwald, Dachau, Mauthausen), enamik neist mõne aja pärast siiski vabastati. Juutidele oli nende meetmetega antud viimane, vägagi drastiline hoiatus...

Kristallöö ja sellele järgnenud Saksa võimude juudivastased repressioonid tõestasid saksa juutidele, et nende elu kodumaal kavatsetakse natside poolt põrguks teha, algas massiline emigratsioon. Juudi ajaloolane Walter Laqueur on kirjutanud raamatus *"A History of Zionism",* et Teise maailmasõja alguseks 1939 olid Saksamaalt lahkunud pooled seal elanud juutidest. 1941. aasta oktoobrini

emigreerus kaks kolmandikku enam kui umbes poolest miljonist saksa juudist, nagu kirjutab teine juudi ajaloolane Wolfgang Scheffler teoses *"Judenverfolgung im Dritten Reich* ". 1939. aastal olid selleks ajaks Saksamaale jäänud juutidest üle poole vanemad kui 65 eluaastat, teavitab eelnimetatud ajaloolane. Analoogne protsess toimus peale Austria ja Tšehhimaa liitmist Saksamaaga ka nendes riikides: väga lühikese aja jooksul emigreerus enamik Austria juutidest ja suur osa Saksa riigi koosseisu läinud Tšehhi alade juutkonnast.

"JUUDIKÜSIMUSE LÕPLIK LAHENDUS"

Kurikuulsal Wannsee konverentsil, mis toimus 20. jaanuaril 1942 Berliinis, olevat laialt levitatava legendi järgi toimunud juutide plaanipärase hävitamise otsuse vastuvõtmine. Nagu gaasikambrite olemasolus, nii ei ole kombeks kahelda ka Wannsee konverentsil vastuvõetud *Endlösung'is,* mis tähendanud juutide totaalset füüsilist hävitamist.

Hermann Göring kirjutas 31. juulil 1941 Reinhard Heydrichile: 'Täiendusena Teile juba 24. 01. 1939. aasta määrusega antud ülesandele ning vastavalt vajadusele leida võimalikult soodne lahendus meie algeliste võimaluste piires juutide emigreerumise ja evakueerimise küsimusele, määran ma Teile ülesandeks teha kõik nõutavad organisatoorsed, asjakohased ja materiaalsed ettevalmistused juudiküsimuse terviklikuks lahendamiseks Saksa mõjupiirkonnas Euroopas... Ma teen Teile ülesandeks esitada mulle lähemal ajal kogu organisatoorsete ja materiaalsete abinõude plaan, et viia läbi taotletud juudiküsimuse lõpplahendus."

Eeltsiteeritud kirja peavad holokausti-dogmaatikud juutide füüsilise hävitamise stardipauguks, kuigi Wannsee konverentsi otsus oli veel olemata. Kuna sõnad "emigreerumine" ja "evakueerimine" segavad püstitatud teesi paikapidavust, siis on mitmes kirjutises need vahele jäetud, nagu väidab oma kirgi üles kütnud teoses "Holokaustivale" *("Der Holocaust-Schwindel* ") šveitsi revisjonist Jürgen Graf. Üks tuntumaid holokausti-ajaloolasi, Ühendriikides asuva Wermonti Ülikooli juudist politoloogiaprofessor Raul Hilberg (kes on igasuguste "pealtnägijate" ning "ime läbi ellujäänute" tunnistuste suhtes olnud üsnagi kriitiline) on oma korduvalt täiendatud põhiteoses "Euroopa juutide hävitamine" *{"The Destruction of the European Jews")* kirjutanud, et "pärast Hermann Göringilt saadud kirja alustas Riigi Julgeoleku Peameti (RSHA) juht Reinhard Tristan Eugen

Heydrich juutidevastast genotsiidi". Samas ei põhjendata, miks pidi natslikus võimuhierarhias teisel kohal olev Göring väidetavat eesmärki oma kirjas varjama - mil moel pidi Heydrich tema kirja sisu "õigesti" mõistma, kui seal oli selgitamata, kuidas juute tuleb tappa? Konverentsi kokkukutsujaks ja juhatajaks oli Heydrich, kes muuhulgas on lausunud, et 31. juulil 1941 oli riigimarssal Göring määranud ta Euroopa juudiküsimuse lõpliku lahendamise ettevalmistamise volinikuks.*

Kuigi sõja lõpus langes liitlasriikide kätte tuhandeid tonne Saksa *Reich'l* ametiasutuste pabereid, ei ole säilinud ainsatki dokumenti, kus oleks must-valgel kirjas juutide hävitamise plaan, mitte ka see, missugusel viisil pidi siionlaste hävitamine praktiliselt läbi viidama. Vastasel juhul oleksid sellised dokumendid kindlasti toodud Nürnbergis lagedale. Nagu järgmisest peatükist selgub, ei olnud liitlaste korraldatud Nürnbergi tribunalil süüalustele esitada ainsatki dokumenti, mis tõendaks natside poolt planeeritavat juutide massitappu. Selle taustal mõjub kummalisena asjaolu, et samas on säilinud palju selliseid dokumente, mis annavad ettekujutuse natsliku režiimi ebademokraatlikust, võiks ka väita - inimvihkajalikust palgest. Näiteks on säilinud dokumendid, mille alusel tuli surmata lootusetult haiged ja vaimselt alaarenenud kodanikud. Samuti on säilinud Hitleri allkirjaga dokument, mille alusel oleks tulnud hävitada osa vallutatud Stalingradi meessoost elanikkonnast. Leitud on dokument, mille alusel tuli hukata Saksamaa linnade vastastes (väga paljude tsiviilisikute elu nõudnud) terrorirünnakutes allatulistatud Briti-Ameerika lendurid. Dokumendid juutide füüsilise hävitamise ja gaasikambrite ehitamise kohta aga puuduvad. Tundub ju kummaline?

Vastavate dokumentide puudumist on holokausti-dogmaatikud põhjendanud naeruväärseina mõjuvate selgitustega, et näiteks "gaasiga lämmatamise" varjamiseks olevat kasutatud väljendeid "evakueerimine", "ümberasustamine" ja "emigratsioon". Igasuguste kirjalike tõestusmaterjalide puudumise tõttu on eksterministid sunnitud juutide hävitamise kohta gaasikambreis andma dokumentaalse

^Lääneriikide "poliitiliselt korrektsed" ajaloolased ja publitsistid, nagu näiteks Robert Butler, ka eesti keeles ilmunud raamatus "Gestapo illustreeritud ajalugu" ("Olion", 2001), on väitnud, et Wannsee konverentsi protokolli kolmekümnest eksemplarist (mille Heydrich isiklikult läbi vaatas ning puhastas ettevaatamatult lausutud sõnadest nagu "surmamine" või "väljarookimine") on säilinud vaid üks eksemplar. Kuna Butleri raamat on populaarteaduslik, siis ei selgu, millele tugineb selline väide. - Autor.

tõestusmaterjalita arvamusi. Leitakse, et "juudiküsimuse lõplik lahendus" peab olema üldsusele vaid üheselt mõistetav - nii nagu holokausti-dogmaatikud seda arvukates publikatsioonides on tõlgendanud.

Wannsee konverentsist osa võtnud, välisministeeriumis töötanud riigiametnik Martin Lutheri 21. augusti 1942. aasta kiri annab "lõpplahendusest" sootuks teise pildi, kui seda seni on tõlgendanud eksterministid: "Saksa juudipoliitika põhimõte pärast võimu ülevõtmist natsionaalsotsialistide poolt seisnes selles, et edendada juutide emigratsiooni kõikide vahenditega... Praegune sõda annab Saksamaale võimaluse ja ka kohustuse lahendada juudiküsimus Euroopas... Ülalnimetatud korraldusest ajendatult alustati juutide evakueerimisega Saksamaalt. Ittaasustamise aktsiooniga oleks peaaegu haaratud kaasa juutidest alamad ka nendest riikidest, kus Saksamaa kombel olid kasutusele võetud juudivastased abinõud... Sellisel viisil itta evakueeritud juutide arv ei ole küllaldane sealse tööjõuvajaduse katmiseks." Selgituseks tuleks lisada, et nn evakueerimine tähendas praktikas juutide sundküüditamist. Kui Baltimaades 14. juunil 1941 NKVD poolt korraldatud küüditamine toimus nn klassitunnuste järgi, siis natsid lähtusid rassitunnustest. Kirjas räägiti tööjõuvajaduse rahuldamisest.

Teise maailmasõja sündmustele pühendunud briti tuntud ajaloolane David Irving töötas läbi mäekõrguse hunniku dokumente, kogudes materjale natsliku *Reich*'l juhi Adolf Hitleri biograafia tarvis, fikseerides uuringu tulemused 13 000 perfokaardil. Kümne aasta pärast jõudis Irving juutide genotsiidi puudutavale vapustavale järeldusele: "Lõpetades Hitleri biograafiat käsitleva käsikirja, ma avastasin, et tuginedes originaaldokumentidele, on mulle jäänud täiesti selgusetuks juute tabanud genotsiidi üksikasjad. Ma ei leidnud ainsatki dokumenti, mis tõestaks Hitleri osalust juutide genotsiidis, see äratas minus sügavamat huvi. Jätkasin otsinguid. Ma lihtsalt ei suutnud uskuda ilmset fakti, et holokausti tõestavaid dokumente lihtsalt ei ole." Langedes masendusse, lubas Irving rahalise preemia sellele, kes suudaks dokumentaalselt tõestada Hitleri osaluse juutide füüsilises hävitamises. Preemia jäi välja andmata, kuna keegi vastavat dokumenti ei leidnud. Lõpuks tuli ajaloolane välja julge hüpoteesiga, et "juudiküsimuse lõplik lahendus" töötati välja Heinrich

Himmleri juhitud esseslaste-ekstremistide poolt. Briti ajaloolase hüpoteesi ei pidanud tõenäoliseks enamik Teise maailmasõja sündmusi uurinud ajaloolastest, kes väitsid, et totalitaarsel Saksamaal ei olnud võimalik viia läbi massihukkamisi ilma riigi esimese mehe Hitleri teadmata.

1986. aastal ilmunud raamatus *"Hitler's War"* kaitseb Irving visalt oma seisukohta, väites, nagu oleksid massihukkamised toimunud liigse kiirustamise tulemusel sakslaste poolt okupeeritud Ida-Euroopas Punaarmee pealetungi tõttu, kuna vangide evakueerimine ei osutunud võimalikuks ja tööjõuna kasutatavaid vange ei tahetud vastastele jätta. Osaliselt süüdistas Irving SS-laste juhte vales arusaamises Hitleri antisemiitlikest juhenditest.

Ükski revisionistlik uurija pole kahtluse alla seadnud fakti, et antisemiidist *Führer* tahtis puhastada Saksamaa juutidest. Puhastamise all on silmas peetud kuni 1941. aasta sügiseni igal moel stimuleeritud ja tagant sunnitud emigratsiooni, hiljem juutide vägivaldset deporteerimist Ida-Euroopas asuvatesse laagritesse ja getodesse. Esseslaste kohapealsed instantsid, samuti gauleiterid, idaalade kindralkuberneri d, kõikvõimalikud partei- ja sõjaväejuhid - ei suutnud hakkama saada probleemidega, mis olid seotud juutide massilise deportatsiooniga. Kuna getod ja paljud laagrid olid ülerahvastatud ja puudulikult varustatud kõige vajaminevaga (mitmed suuremad koonduslaagrid valmisid alles 1942. aastal), otsustasid kohalikud SS-juhid vabaneda tülikast probleemist ja lasksid ešelonidega juurdesaabunud juudid n-ö omal riisikol lihtsalt maha lasta, nagu oletab David Irving raamatus "Hitleri sõda". Taolised meetmed muutusid aegade möödudes süsteemseiks.

Inglise ajaloolane pidas veel mõni aeg pärast "Hitleri sõja" ilmumist juutidevastaste massirepressioonide käsuandjaks ja vastutajaks SS-pealikku Himmlerit, kuid 1988. aasta aprillis ütles briti ajaloolane oma varasematest seisukohtadest otsustavalt lahti. Hüpotees, nagu oleksid verejanulised esseslased Hitleri selja taga massiliselt juute hävitanud, varises lihtsalt kokku, kuna ka SS-juht Himmlerist mahajäänud dokumentide hulgas ei avastatud ainsatki paberit selle kohta, mis tõendaksid juutide massihukkamisi - holokausti, ehk lahtiseletatult: gaasiga massimürgitamisi natslikes koonduslaagreis ja sellele järgnenud kremeerimist ("toon põletusohvriks!"). Miljonite

natsidest allesjäänud paberite hulgast pole avastatud ainsatki Himmleri käsku koonduslaagrite ülematele, kus oleks kästud toime panna juutide massihävitamist.

Prantsuse juudi ajaloolane Leon Poliakov tunnistab 1986. aastal Pariisis ilmunud raamatus *"Breviaire de la haine"* avameelselt: "Kolmanda Riigi arhiivid ning natsijuhtide selgitused ja kirjeldused võimaldavad meil detailideni rekonstrueerida agressiooniplaanide ning sõjakallaletungide ja surveabinõude tekkimist ning arengut, millega natsid tahtsid oma maitse järgi maailma ümber kujundada. Ainult juutide hävitamine jääb meile nii oma kontseptsiooni kui ka paljude teiste punktide osas ebaselgeks. Deduktsioonid ja psühholoogilised kaalutlused ning kaudsed kirjeldused lubavad meil siiski selle plaani arengut ligilähedaselt rekonstrueerida. Siiski jäävad paljud üksikasjad alatiseks teadmata. Mis puutub spetsiaalse hävitusplaani tegelikku kontseptsiooni, siis ei ole selle kolme või nelja peasüüdlast enam elus. Mitte ühtegi dokumenti ei ole säilinud - võib-olla ei ole neid iial olemas olnudki." Eeltoodud tunnistusega tekib paratamatult küsimus: kuidas on võimalik hävitada miljoneid inimesi, ilma et see tegevus poleks fikseeritud dokumentaalselt? Isegi "pimedal keskajal" püüti hukkamiskäsud mõnda raamatusse kirja panna.

Esitatud küsimusele on holokausti-dogmaatikuil vaid üks enamvähem usutav vastus: natsid tahtsid varjata genotsiidi, seetõttu anti hävituskäske vaid telefoni teel või peanoogutuse kaudu, nagu väidab Ameerika juudi holokausti-uurija Christopher Brauning ameeriklase Robert Lenski raamatus *"The Holocaust on Trial"*. Kirjalikud dokumendid, kui need isegi olid olemas, hävitati õigeaegselt, nagu väidavad holokausti-ajaloolased. Genotsiidi varjamise katsega seostatakse ka fakti, et puuduvad ohvrite massihauad - laibad põletati ja tuhk külvati tuulde või kasutati juurvilja väetamiseks! Ja sellise vigase argumentatsiooniga jama peame me uskuma! Huvitav, missugune oleks pidanud välja nägema Auschwitzi ümbrus, kuhu sellisest järeldusest tuginevalt külvati miljoni või koguni nelja miljoni gaasitatud ja seejärel kremeeritud juudi tuhk?

Nürnbergi protsessil natsidest kohtualustele esitatud suurimaks süüdistuseks oli massiline juuditapp ehk *holocaust,* nagu seda on kombeks tänapäeval nimetada. Kuna juudivastast genotsiidi tõendavad dokumendid puudusid, pidid neid korvama tunnistajate ja

kohtualuste ütlused. Tribunali tänuväärseks peatunnistajaks oli endine Auschwitzi laagri komandant Rudolf Höss, kes oli end suutnud liitlaste eest kuni 1946. aasta märtsini ühes Schleswig-Holsteinis asuvas talus varjata. Inglise kirjanik Rupert Butle kirjeldas raamatus *"Legions of Death "* Hössi vahistamist seda läbiviinud Inglise armee juudist seersandi Bernard Clarkei sõnadele tuginedes järgmiselt: "Höss karjatas üllatusest, kui nägi Inglise mundrit. Clarke röökis: "Kuidas on teie nimi?" Iga kord, kui kõlas vastus "Franz Lang", põrutas Clarkei rusikas vastu vahistatu nägu. Neljandal korral andis Höss järele ning tunnistas, kes ta oli... Vahistatu sikutati kõige ülemiselt magamislavalt alla ja tal tõmmati pidžaama seljast. Ta veeti paljalt ühte teise ruumi ning Clarkeile näis, et löögid ja karjumine ei lõpe iialgi... Hössile visati tekk peale ja ta lohistati Clarkei autosse, kus seersant valas talle lonksu viskit kurgust alla. Siis üritas Höss magada, aga Clarke pani talle jalutuskepi laugudele ja käsutas saksa keeles: "Hoia oma seasilmad lahti, sa siga!" Kolm päeva võttis aega, enne kui Höss andis seostatud tunnistuse." Suuresti just sellele tunnistusele tugineb Nürnbergi tribunali tõdemus, mille järgi hävitati juute surmalaagrite gaasikambreis.

Pärast tunnistuste andmist Nürnbergi tribunali ees viidi Höss Krakowi vanglasse, kus temaga tegeles grupp eksperte-juute Jan Shemi juhtimisel. Nürnbergis surma mõistetud Höss jõudis enne ülespoomist 16. aprillil 1947 paberile panna oma autobiograafilised märkmed, mis avaldati varsti poolakeelses tõlkes. Originaal sai esmakordselt kättesaadavaks 1958. aastal, kui sealt kõrvaldati mittetõepärasena tunduvad lõigud. Nürnbergi dokumente uurinud revisionistidele on jäänud teadmata, kas Höss pani oma kirjatükis olevad juutide hävitamise üksikasjad kirja "ekspertide" dikteerimisel või vabatahtlikult. Auschwitzi komandandi tribunali tarvis tehtud avaldus oli aga ingliskeelne, mida kohtualune üsna vigaselt rääkis. Kirjalikus ülestunnistuses seisis: "Ma juhtisin Auschwitzi laagrit kuni 1 .detsembrini 1943 ja arvan, et seal hävitati gaasiga ja hiljem põletati mitte vähem kui 2,5 miljonit inimest; veel pool miljonit suri nälga ja haigustesse... Ainuüksi Auschwitzis me hukkasime 1944. a. suvel ligikaudu 400 000 ungari juuti. Mulle anti 1941. aasta juunis käsk luua Auschwitzis hävitamise tarvis vastavad seadmed. Samal ajal rajati veel kolm hävituslaagrit: Belzec, Treblinka ja Wolzek."

Deutsche Volksgenossen! Deutsche Hausfrauen!

Ihr wißt alle, mit welchen jüdischen Mitteln das sogenannte „deutsche" Judentum im Ausland gegen das deutsche Volk und die nationale Regierung Adolf Hitler hetzt. Wollen wir uns nicht selbst aufgeben und noch mehr verelenden, dann müssen wir uns dagegen zur Wehr setzen.

Wir rufen Euch deshalb entsprechend der Anweisung unseres Führers, des deutschen Volkskanzlers

zum **Boykott gegen die Juden**

auf und erwarten von jedem Einzelnen restlose Unterstützung dieser Abwehrmaßnahme.

Kauft nichts in jüdischen Geschäften!
Geht nicht zum jüdischen Arzt!

aber wahre Preußische Disziplin. Keinem Juden darf auch nur ein Haar gekrümmt werden.

Der Boykott beginnt am Samstag, den 1. April 1933 um 10 Uhr vorm. Mags.

Von diesem Augenblick an werden wir über die strikte Durchführung des Boykotts wachen. Wer es unternimmt, den Boykott zu durchbrechen, wird als Feind des Deutschen Volkes festgestellt.

Am Samstag vormittag 9.30 Uhr findet auf dem Lindenplatz und anschließend im Pfänzer eine große öffentliche

Boykott-Kundgebung

statt. Erscheint in Massen und zeigt, daß Ihr in der Stunde der Not zu Eurem Deutschen Volke steht.

Boykottiert werden in Geisenheim:

Georg Strauß, Getreidehandlung, Marktstraße
Gebr. Strauß, Kaufhaus, Marktstraße
Moritz Strauß, Eisenhandlung, Marktstraße
Hugo Forst, Lederwaren, Marktstraße
Dr. Nathan, Arzt, Landstraße
Löwenthal, Metzgerei, Pfänzer

Die Ortsgruppenleitung der NSDAP

3. Natside lendleht, kus kutsutakse 1. aprillil 1933 boikoteerima juutidele kuuluvaid kauplusi. (Internet)

4. Kristallöö ajal langesid kallaletungide ohvriks juutidele kuuluvad kauplused. Väidetavalt lõhuti aknad 7500 juudi äril. (Internet)

5. Kristallöö ajal süüdatud sünagoog. (Internet)

6. Kristallöö ajal said süütamise läbi kannatada sünagoogid paljudes Saksa linnades. Nagu kaardilt näha, haaras sünagoogide süütamise laine kõik Saksamaa osad, kokku olevat süüdatud 267 sünagoogi. (Internet)

7.-8. 1930-ndate teisel poolel alustas dr Goebbelsi juhitud *Reieni* propagandateenistus igati halvustama ja naeruvääristama juute. Piltidel kujutatud juudivastased müürilehed. (Internetist)

9.-12. Saksamaa väljapaistvaima "antisemiitliku publitsisti" Julius Streicheri poolt välja antud karikatuuride raamatus kujutati "väljavalitud rahva" esindajat rahamehena-pankurina, "kommionuna", ametühingutegelasena-agitaatorina, spekulandina-pisisulina. Kuigi Streicheril polnud midagi tegu ei "gaasikambrite" ega kuue miljoni juudi tapmisega, mõisteti ta Nürnbergi tribunali poolt süüdi ja poodi.

(Avaldatud: *"The Barbes Review"*)

13. Auschwitzi koonduslaagri väravad jätsid võimsa mulje. See hoone oli varem kasutusel Poola armee käsutuses olevas kasarmukompleksis. (Internetist)

14. Auschwitzi koonduslaagri "barakkides" paiknes kuni 1939. aastani Poola armee sõjaväeosa.

Laagri väraval kurikuulsaks saanud "tervitus" *"Arbeit Macht Fref* ("Töö teeb vabaks!") (Internetist)

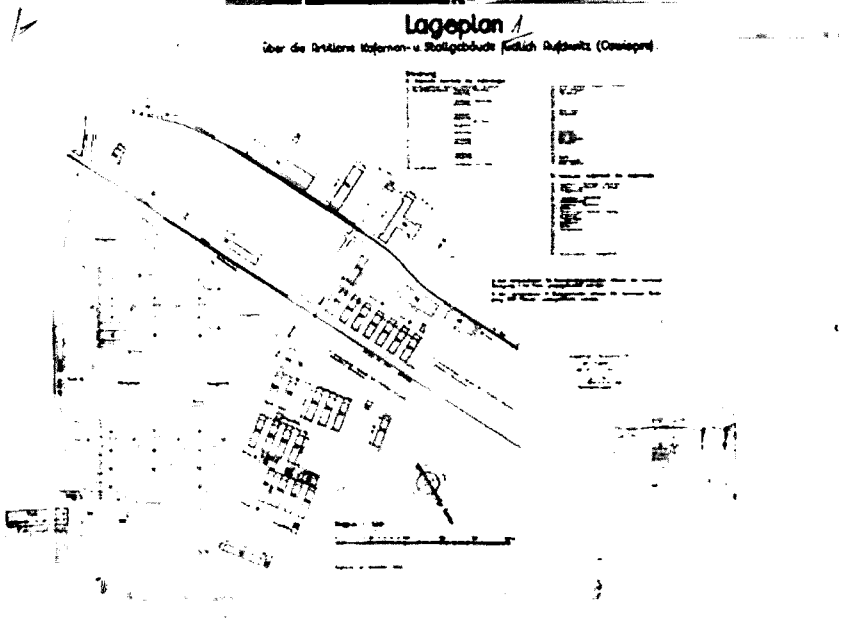

15. Auschwitzi koonduslaagri plaan. (Internetist)

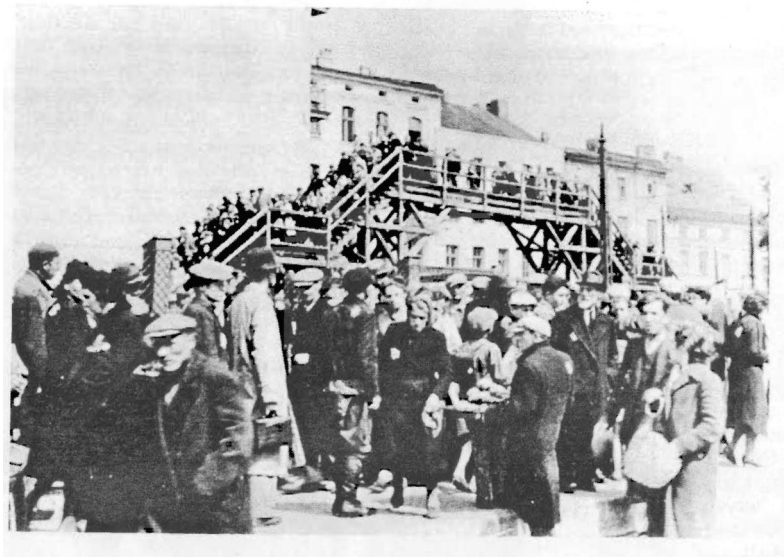

16. Varssavi getosse suletud juudid. (Avaldatud: *"Histonsche Tatsachen".)*

17. Varssavi geto juutidest koosbev getopolitsei. 1940. aasta foto. (Avaldatud- *"Histonsche Tatsachen".)*

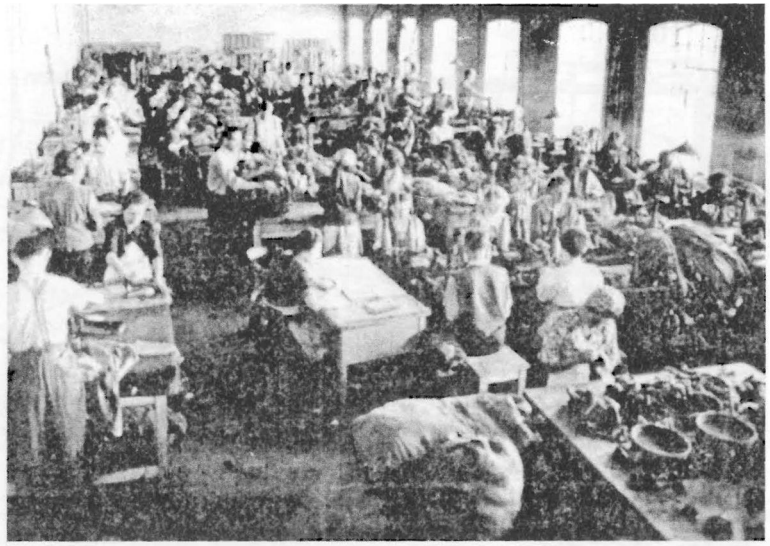

18. Firma Schultz, Strickerei Abt. II õmblustöökoda Varssavi getos, kus valmistati mundreid Saksa armeele. 1942 aasta foto. (Avaldatud: *"Historische Tatsachen".)*

19. IG Farbeni tööstuskompleks Auschwitzis^kus töötas tuhandeid vangidest sunnitöölisi. (Avaldatud: *"Historische Tatsachen".)*

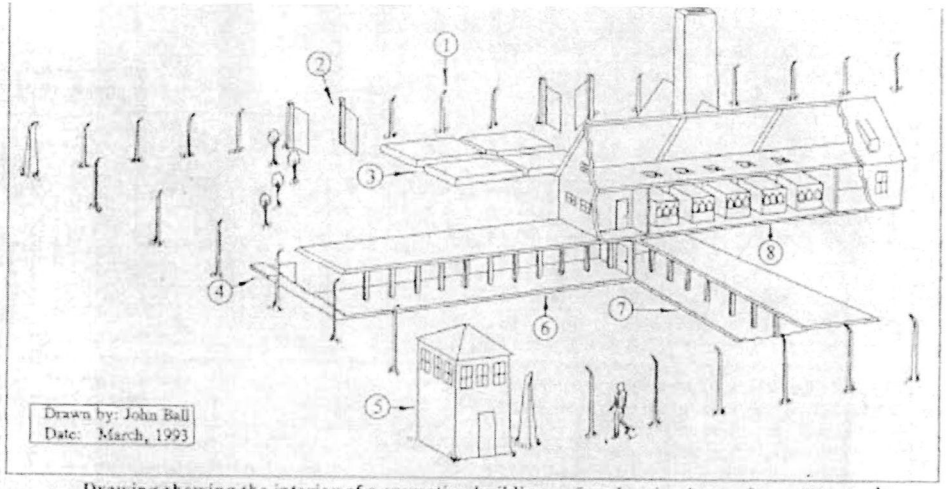

Drawing showing the interior of a cremation building - from location 4, page 6 Drawing '7:

1 fence posts	4 stairs below ground	undressing room	8 5 furnaces, (3 doors	a day (maximum),
2 open gates	5 guard tower	7 morgue - alleged	each), designed to	using 10 tons of coal
3 garden	6 morgue - alleged	human gas chamber	cremate 102 bodies	(0.1 ton/body). (14)

20. Kanadalase John Balli 1993. aastal aerofotode ja sõjaaegsete skeemide järgi tehtud Auschwitzi harulaagri Birkenau II krematooriumi joonis. (Avaldatud raamatus: John Ball, *"Air Photo Evidence. Auschwitz, Trebhnka ete".* Delta, 1993.)

Numbriga 6 on plaanil märgitud surnukuur nr 2, number 7 - surnukuur nr 1. Holokaustispetsialistide arvamuse järgi oli surnukuur nr 2 hukkamisele saadetavate lahtiriietamise ruum ja surnukuurnr 1 -gaasikamber.

Tegelikult oli hoonete puhul, mis plaanil tähistatud numbritega 6 ja 7, tegu surnute hoidmise ruumiga, kust laibad viidi krematooriumisse tuhastamisele. Krematooriumi ruumi viis üks lift, mille põrandapind oli 2.1 m x 1.35 m. kuhu võis korraga mahtuda kuni kaheksa surnukeha. Massihukkamiste puhul oleks liftil tulnud "gaasikambrist" kuni krematooriumi ahjudeni teha vähemalt 250 sõitu, et kõik 2000 ohvri surnukeha krematooriumiahju toimetada. Sealjuures pidid *Sonderkommando* liikmed jõudma surnutelt välja tõmmata kuldhambad ja läbi vaatama kehaavaused. et vangid *"Reich"*lle kuulunud vara" ahju kaasa ei viiks. Mõne "pealtnägija" jutu järgi aeti gaasitatavad kambrisse riietatult, seega tuli laibad ka lahti riietada, et riietest otsida peidetud väärtusi, see võttis jällegi lisaaega. Kuna "gaasikambris" puudusid ruumi eelsoojendamise seadmed ("surmavabrik" töötas ju ka talvel), siis pidid laibakomandolased olema riietatud gaasi hoidvatesse eririietesse ja olema gaasimaskiga, mida nad "pealtnägijate" jutu järgi paraku ei olnud.

Krematooriumi joonisel on viis kolme avausega ahju. Kaasaegse krematooriumi ühes koldes suudetakse tunnis ära põletada üks surnukeha, kuna ahjukoldeid oli Auschwitz-Birkenau II krematooriumil 15, siis tunnis järelikult 15 surnukeha. Kui arvestada, et krematoorium töötas ööpäevas 24 tundi, siis suudeti selle aja jooksul tuhaks teha 360 laipa. Kui korraga gaasitati 2000 juuti, nagu väitis oma "ülestunnistuses" endine Auschwitzi komandant Rudolf Höss (või koguni tunnis 3000 inimest, nagu tunnistas Nürnbergis laagrist põgenema pääsenud juut Rudolf Vrba), siis mitu päeva tuli krematooriumis üht gaasikambntäit põletada? Kuna "pealtnägijate" jutu järgi läks tee "gaasikambrist" otse krematooriumisse ja laipade hoidmise ruumi ei olnud, siis kuskohal hoiti järelejäänud gaasitatute surnukehi? Nendele küsimustele pole holokausti-dogmaatikud suutnud vastata.

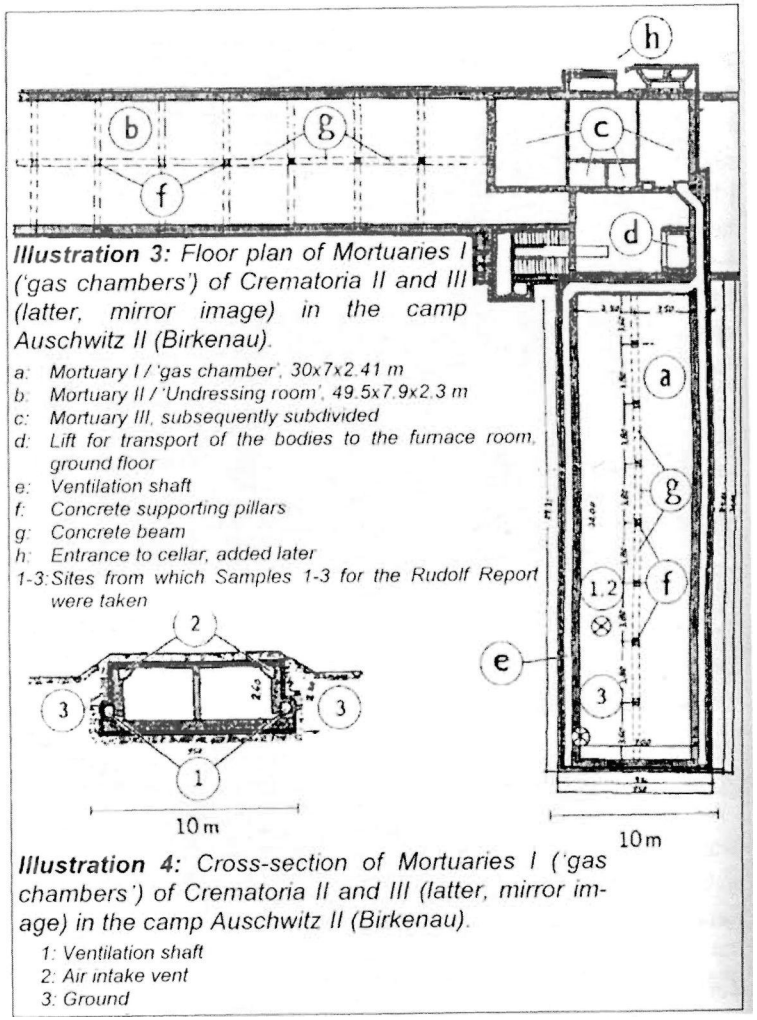

21. Skeemil on kujutatud Auschwitzi II laagri (Birkenau harulaager) krematooriumi laibaruumide plaanid. Eksterministid peavad neid visalt gaasikambreiks, kus natsid vange mõrvasid.

Saksa keemik Germar Rudolf võttis "gaasikambri" seintest (skeemi läbilõikel on need kohad märgitud numbritega 1-3) keemilised proovid, püüdes avastada mördis aastasadu püsivaid tsüaniidiosakesi. Analüüsid tegi mainekas Fraseniuse Instituut, kelle töötajad ei teadnud, kust proovid on pärit. 1993. aastal avaldatud teaduslikus töös tõestas Rudolf, et ruumi ei saadud gaasikambrina kasutada, kuna mingeid jälgi tsüaniidist *(Zyklon-B)* ei ole avastatud.

(Allikas: Germar Rudolf, *"Some Technical and Chemical Considerations about the Gas Chambers' of Auschwitz and Birkenau"* - (rmt: *"Dissecting the Holocaust",* Chicago, 2003, lk 344.)

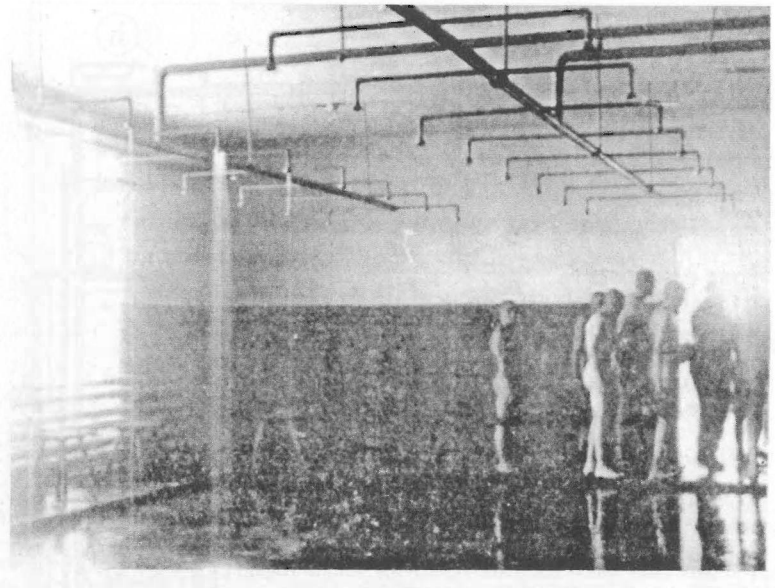

22. Auschwitzi koonduslaagri saun-duširuum. (Avaldatud: *"Historische Tatsachen".)*

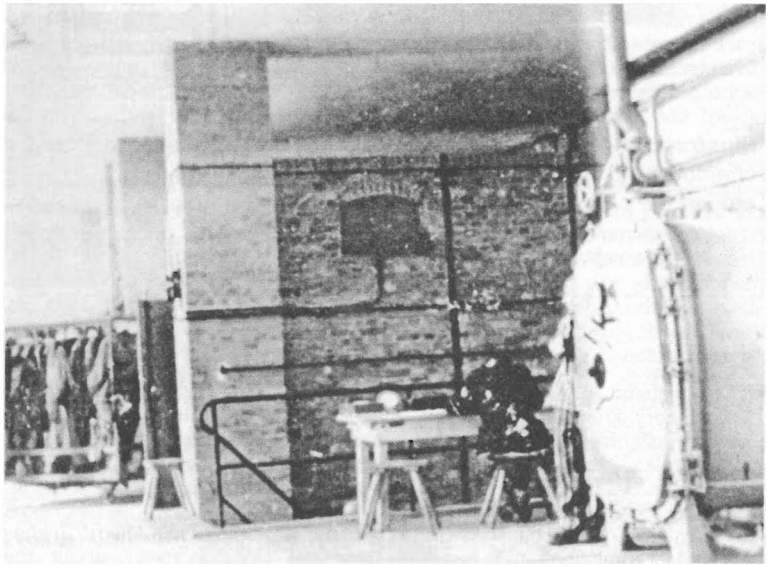

23. Sel ajal, kui vange saunatati, pandi nende riided "gaasikambrisse", kus rõivaid desinfitseeriti putukatõrjegaasiga ZyWon-B. (Avaldatud: *"Historische Tatsachen".)*

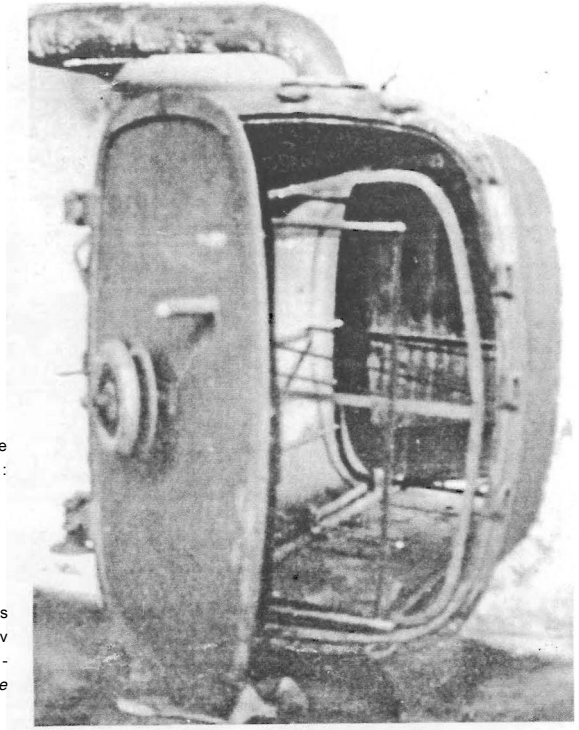

24. Autoklaav, kus tehti vangide rõivaste desinfitseerimist. (Avaldatud: *"Historische Tatsachen".)*

25. Auschwitzi töövangid ametis rõivaste "gaasitamisega", autoklaav on varustatud sundtuulutamise mehhanismiga. (Avaldatud: *"Histonsche Tatsachen".)*

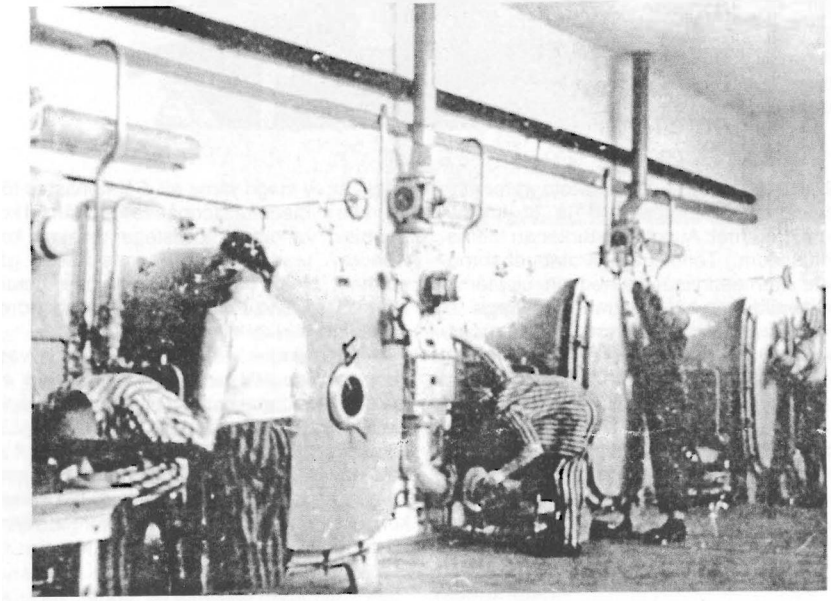

Igatahes lipsasid piinajail sisse mõningad piinlikuna tunduvad eksimused, leiutades mitte kunagi eksisteerinud surmalaagri nimega Wolzek või lubades selle ülekuulataval välja mõelda, sundides teda tunnistama, et massimõrvar külastas juba 1941. aasta juunis 13 kuud hiljem avatud Treblinka laagrit. Keegi ei julgenud kahelda Nürnbergi tribunalile esitatud tunnistuste õigsuses, sest tribunali ülesandeks ei olnudki õiglane kohtumõistmine, vaid kättemaks võidetuile. Seetõttu võis Nürnbergis kuulda kõige fantastilisemaid luulusid, mis olid esitatud tõe pähe ja mille alusel natsliku *Reich*'l selleks ajaks ellujäänud juhte poomissurma mõisteti.

Juba ammu peavad isegi holokausti-entusiastid Auschwitzis hukkunud vangide arvuks kaugelt üle ühe miljoni. Samas kasutavad holokausti-uurijad muus osas Rudolf Hössi fantaasiarikast raamatut "Auschwitzi komandant" tõsiseltvõetava allikmaterjalina, mis peaks korvama dokumentaalse materjali puudumist. Revisionistlik uurija Jürgen Graf on arvanud, et surmamõistetud Höss jättis kohati üsna tõepärasena tunduvasse kirjutisse sisse tehnilisi ja arvulisi liialdusi, et tuleviku uurijad hakkaksid kahtlema terves holokausti-müüdis. Pole võimatu, et Nürnbergis surma mõistetud Höss lootis oma kirjutise abil surmanuhtlust leevendada. Tõenäoline, et Hössile oli midagi lubatud - võib-olla surmanuhtluse äramuutmist -, mispärast asus ta muidu oma allesjäänud elupäevi sisustama kirjatööga. Teadsid ju nii piinajad kui ka Höss ise, et tema poolt väljapakutud "puhtsüdamlik ülestunnistus" põhineb valel. Võimalik, et Höss polegi mingeid "mälestusi" kirja pannud, terve kirjatöö on juutidest "spetsialistide" (kes komandandiga Krakowi vanglas tegelesid) vaimutöö vili.

Daily Express

FRIDAY, MARCH 24, 1933 — ONE PENNY

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

JEWS OF ALL THE WORLD UNITE

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS

A STRANGE AND UNFORESEEN SEQUEL HAS EMERGED FROM THE STORIES OF GERMAN JEW BAITING.

Canon Shot At Prayer

SISTER FINDS HIM

THE SOVIET AMBASSADOR ENTERTAINS

AN ALL-RED TALKIE FOR ALL-WHITE DIPLOMATS

MISSING GUESTS

Mr. Churchill's Withering Attack On Premier

Officer Describes The Girl

DAYS OF LOVE IN BERLIN

'BROUGHT US NEARER TO WAR'

FOUR YEARS' WORK WITHOUT ANY SUCCESS

OUR DON QUIXOTE

Mrs. George Lansbury Dead

STOP PRESS

1. Vaevalt oli Hitler saanud demokraatlikul viisil 1933. aasta alguses võimule, kui USA sionistlike organisatsioonide eestvõttel alustati "natsivastast ristisõda". Londoni *"Daily Express"* pealkirjastas 24. märtsil 1933 esiküljeloo: "Juudid kuulutasid sõja Saksamaale".

2. 1933. aasta märtsis alustatud Saksamaa vastase boikotikampaania üks juhte oli World Zionist Organizationi juht, hilisem esimene lisraeli riigi president Chaijim Weizmann. Elades turvaliselt Ameerikas, kuulutas ta 3. detsembril 1942: "Me oleme kui Trooja hobune vaenlase leeris. Euroopas elavad tuhanded juudid on vaenlase hävitamise peamiseks jõuks."

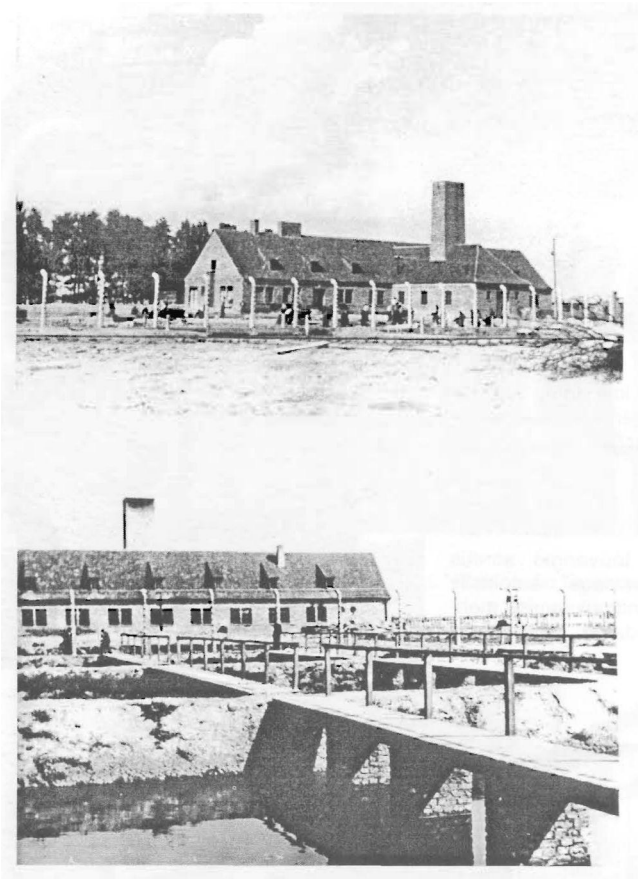

26.-27. 1943. aastal esseslaste fotografeeritud Auschwitz-Birkenau laagri II ja III krematoorium. (Internet: Auschwitz-Birkenau Memoriaalmuuseumi.) Tähelepanu äratab, et surnukehade kremeerimise hooned on ülejäänud laagrist eraldatud vaid okastraat-aedadega.

Kuna Auschwitz-Birkenau Memoriaalmuuseumi koduleheküljel on sõnale "krematoorium" lisatud "gaasikamber", siis toimusid legendi järgi samas hoones ka surnuksgaasitamised. Holokausti dogmat kaitsvad tegelased rõhutavad pidevalt, et natsid tahtsid juutide massimõrva igal võimalikul viisil varjata. Kuidas siis seletada, et väidetavalt eksisteerinud gaasikambreisse aeti korraga surma 2000-3000 inimest, samas toimus see üritus terve laagri silme all. Sõjatehastes töötas ka vabu inimesi, kes tööpäeva lõpul läksid koju ja puutusid vangidest töölistega pidevalt kokku. Kohutav teade inimeste massilisest gaasisurmast oleks pidanud levima üle maailma. Rahvusvaheline Punane Rist ei teadnud enne sõja lõppu midagi massigaasitamisest.

Kas tahetakse panna uskuma, et vangid, kes teadsid oma hirmsat otsa, lasksid endid lammastena tapale viia? Liitlaste lennuvägi tegi Auschwitzi laagrist alates 1943. aasta lõpust pidevalt õhufotosid. Kuna Auschwitzis töötas väidetavalt iga päev surmakonveier, siis miks ei jäänud nendele fotodele peale pikad inimjärjekorrad gaasikambrite-krematooriumite väravate ees?

28.-29. Kunstnikust Auschwitzi vang, "pealtnägija" ehk "ime läbi pääsenu" David Olare on teinud krematooriumist kaks joonistust. Esimesel joonistusel on kujutatud, kuidas *Sonderkommando* mehed ajavad laipasid ahjudesse, läbi ukse on näha gaasikamber surnukehadega. Ahju suust tuleb välja leek. Teisei joonisel tuleb tuleleek krematooriumi korstnast.
(Avaldatud: Jürgen Graf, *"Velikaja ložXX vekä*l S.-Peterburg, 1997)

Krematooriumi ahjusuust ja korstnast väljaulatuvad leegid, mida "pealtnägija" on oma joonistel kujutanud, on tehniline mõttetus. Palja ülakehaga inimesed ei oleks ahju ees valitseva kuumuse tõttu saanud nii lähedal ahjusuudele olles toimetada. Endine Austria Inseneride Liidu president ja ametlik tehnikaekspert Walter Lüftl kirjutab: "Koks põleb nõrga tulega ja seega ei ulatu leek ahjusuust välja. Ahju ja korstna vahel on gaaside ärajuhtimise kanal, mistõttu korstna kaudu väljaminev gaas on vaid 180 °C, vastasel juhul langeks korsten varsti rivist välja."

(Jean-Claude Pressac. *"Auschwitz. Technique & Operation of the Gas Chambers".* New York, 1989,lk489.)

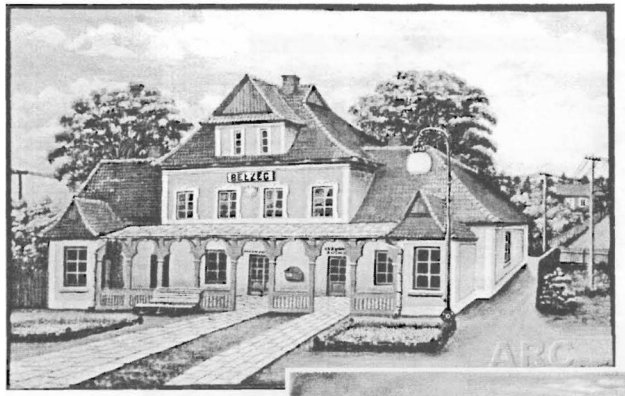

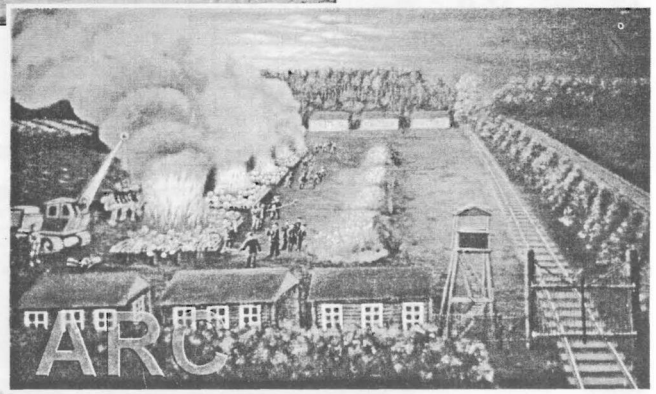

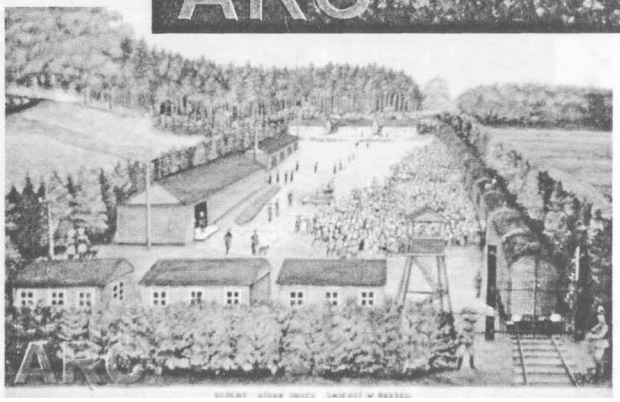

30.-32. Kuna Belzeci "fantoomlaager" on maapinnalt kadunud, on laagri väljanägemist võimalik vaadata vaid anonüümseks jäänud "pealtnägija" tehtud naivistlikus stiilis maalidelt. (Internet: Belzeci laager.) Piltide järgi sarnaneb laager pigem Mulgimaa suurtaluga. (Samas laagris olevat kuulsa natsiküti Simon Wiesenthali 1946. aastal kirjutatud jutu järgi olnud seebikeetmise vabrik, kus 900 000 juuti seebiks keedeti.) Raske uskuda, et selles laagris hukati gaasiga 600 000 vangi. Ühel piltidest on kujutatud surnukehade põletamine. Kuna gaasikambrid ehitati holokausti-spetsialistide väitel kokku krematooriumitega, siis miks tuli surnukehasid põletada puuriitadel? Kuna laagris krematooriumid puudusid, siis miks peame uskuma gaasikambrite olemasollu, mis selles laagris olevat eksisteerinud?

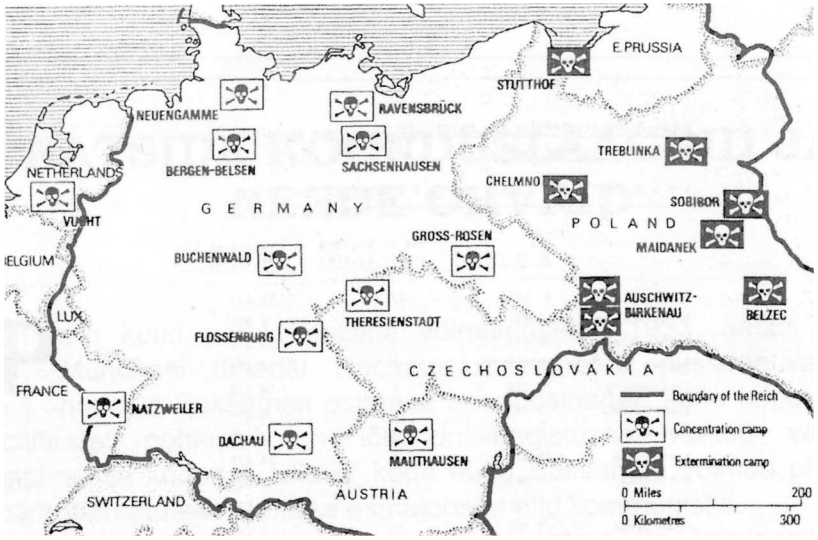

33. Kaardil on kujutatud Saksamaal ja okupeeritud aladel olnud suurimad koonduslaagrid
(Avaldatud: Jürgen Graf, *"Velikaja lož XX vekäl)*

Vastavalt 1960. aastal Saksa Lähiajaloo Instituudi poolt paikapandud "teaduslikule" konstanteeringule asusid Teise maailmasõja aegsed natslikud "surmalaagrid" okupeeritud Poola territooriumil (kaardil märgitud musta tingmärgiga). Nendes laagrites olevat vange, kellest enamik juudid, väidetavalt tapetud massiliselt erilistes tapmisseadeldistes gaasiga mürgitades. Teistes (valgepõhjalise tingmärgiga) laagrites gaasikambrid puudusid, kuigi 1946-1947 toimunud Dachau protsessil mõisteti 420 esseslasest laagrite valvurit vangide gaasitamise eest surma.

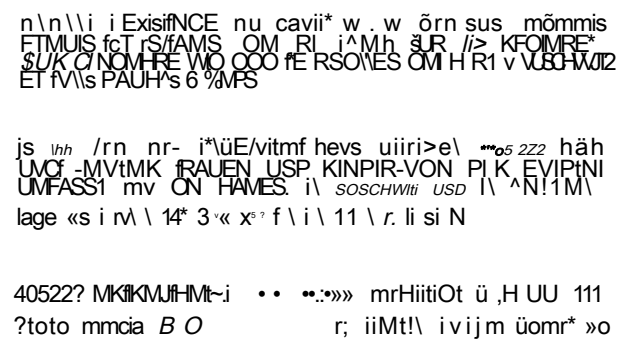

34. Auschwitzi ühe hoone seinal ilutses vähemalt veel 1985. aastal mitmekeelne mälestustahvel, kust võis lugeda, et laagri eksisteerimise vältel registreeriti seal 405 222 vangi (mehe. naise ja lapse) kohalolek, kellest Auschwitzis ja teistes laagrites hukkus umbes 340 000 inimest. Kuna Auschwitz-Birkenau tegutses ka transiitlaagrina (mitte ainult "surmalaagrina", nagu väidavad holokausti-dogmaatikud), siis saadeti sealt tööjõulisi vange paljudesse koonduslaagritesse, mille juures tegutsesid sõjatööstuskompleksid. 340 000 vangi hukkumine erinevais maades asunud laagreis, kellest paljud olid transiidina viibinud Auschwitzis - see arv erineb tunduvalt holokaust-ajaloolaste poolt välja pakutud Auschwitzi ohvritest-"enam kui 1 miljon"

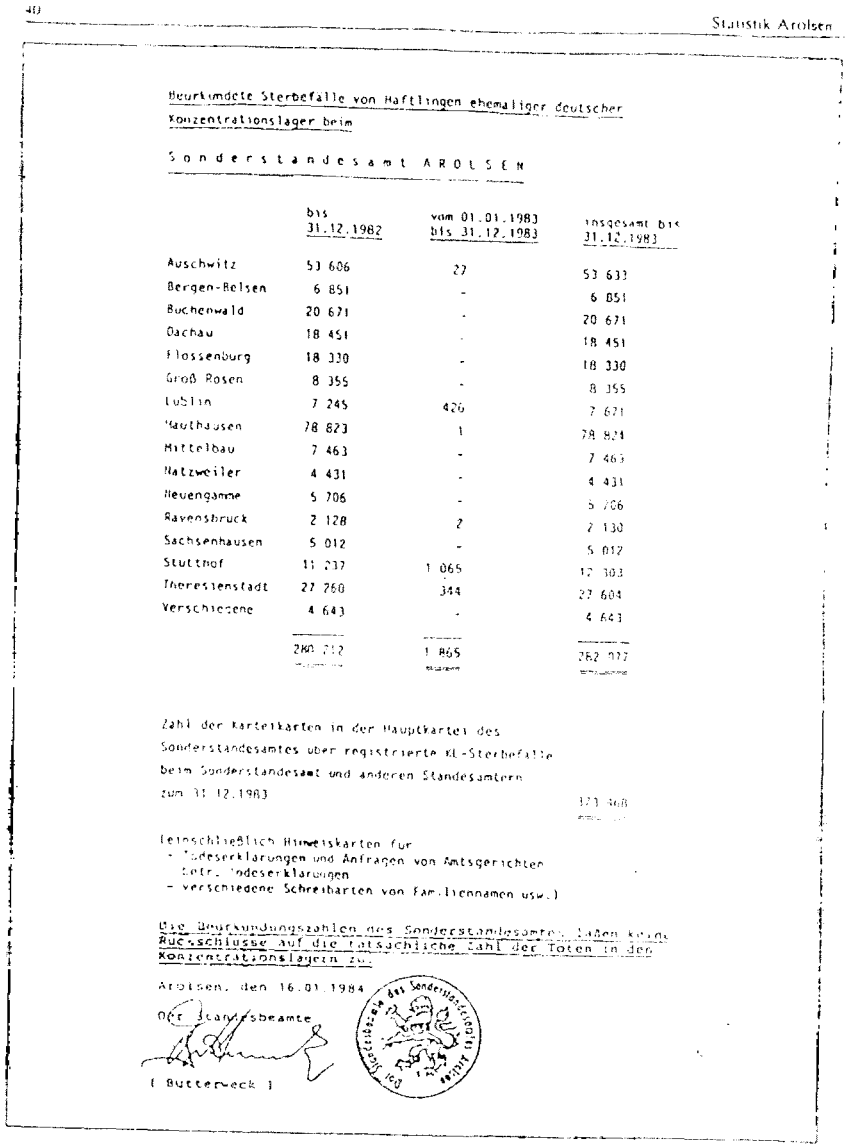

40 Statistik Arolsen

Beurkundete Sterbefälle von Häftlingen ehemaliger deutscher Konzentrationslager beim

Sonderstandesamt AROLSEN

	bis 31.12.1982	vom 01.01.1983 bis 31.12.1983	insgesamt bis 31.12.1983
Auschwitz	53 606	27	53 633
Bergen-Belsen	6 851	-	6 851
Buchenwald	20 671	-	20 671
Dachau	18 451	-	18 451
Flossenburg	18 330	-	18 330
Groß Rosen	8 355	-	8 355
Lublin	7 245	426	7 671
Mauthausen	78 823	1	78 824
Mittelbau	7 463	-	7 463
Natzweiler	4 431	-	4 431
Neuengamme	5 706	-	5 706
Ravensbruck	2 128	2	2 130
Sachsenhausen	5 012	-	5 012
Stutthof	11 237	1 065	12 303
Theresienstadt	27 260	344	27 604
Verschiedene	4 643	-	4 643
	260 212	1 865	262 077

Zahl der Karteikarten in der Hauptkartei des Sonderstandesamtes über registrierte KL-Sterbefälle beim Sonderstandesamt und anderen Standesämtern zum 31.12.1983 373 468

(einschließlich Hinweiskarten für
- Todeserklärungen und Anfragen von Amtsgerichten betr. Todeserklärungen
- verschiedene Schreibarten von Familiennamen usw.)

Die Beurkundungszahlen des Sonderstandesamtes lassen keine Rückschlüsse auf die tatsächliche Zahl der Toten in den Konzentrationslagern zu.

Arolsen, den 16.01.1984

Der Standesbeamte

(Butterweck)

35 Arolseni eri-perekonnaseisuameti arhiiv on koostanud dokumendi, mis toob välja erinevates natslikes koonduslaagrites hukkunute arvu seisuga 31. detsember 1983. Kokku on juuresoleva dokumendi järgi tuvastatud 373 468 hukkunu nimed. (Avaldatud: Jürgen Graf, *"Velikaja lož XX VQKd* . *j*

NATSIDE KOONDUSLAAGRID JA NENDE OHVRID

Paar kuud pärast natside võimuletulekut 1933. aastal loodi Müncheni lähedal Dachaus mahajäetud püssirohuvabriku hooneis Saksamaa esimene koonduslaager, kuhu koguti kõik poliitilistel põhjustel nn tõkendusvangistusse võetud vangid. Dachausse koondati isikuid, keda uued Saksamaa võimud pidasid "parandamatuteks", kelleks esmajoones olid kommunistid.

Varsti hakati koonduslaagreisse saatma ka kriminaalkurjategijaid, kes jäeti pärast karistuse ärakandmist laagreisse kartuses, et vabaduses hakkavad nad sooritama uusi kuritegusid. Natsid olid riigis kehtestanud diktatuuri, mis võimaldas *Führer*'\l hakata "korda majja looma", millest ta oli kirjutanud *"Mein Kampf*'\s". Ajapikku lisandusid laagreisse eri kategooria vangide grupid, keda *Reich* pidas samuti nagu kommuniste (kelle partei pärast Riigipäeva hoone süütamist keelustati), ohtlikeks natsionaalsotsialistlikule ühiskonnale. Kõik koonduslaagreisse suletud vangidegrupid märgistati eri värvi tunnusmärkidega riietel: poliitilised - "punased", kriminaalkurjategijad - "rohelised", asotsiaalid (hulkurid, kerjused, prostituudid jt)-"mustad", homoseksuaalid - "roosad", sõjaväeteenistusest keelduvad sektandid -"lillad". Eelnimetatud gruppide hulka kuulunud juudid kandsid lisaks riietel kollast Taaveti tähte. 1930. aastail juute vaid rahvustunnustel laagreisse ei saadetud.

1938. aasta augustis külastas Rahvusvahelise Punase Risti esindaja Dachau laagrit, millest ta kirjutas oma ettekandes: "Laagris viibib enam kui 6000 kinnipeetavat... Kinnipidamistingimused: valged ja hea ventilatsiooniga tugevasti ehitatud barakid... Igas barakis on kaasaegsed ja väga puhtad veeklosetid, on olemas pesemisruumid... Suvel toimub töö kella 7-st kuni 11-ni ja kella 13-st kuni 18-ni, talvel kella 8-st kuni 11-ni ja 13-st kella 17-ni; laupäeviti pärast lõunat ja pühapäevadel on töövaba aeg... Toitlustamine: toitu valmistatakse

suurtes, väga puhastes köökides. Toit on oma koostiselt lihtne, kuid iga päev külluslik, mitmekesine ja hea kvaliteediga... Igal kinnipeetaval on õigus saada nädalas oma lähedastelt toidulisa ostmiseks 15 marka... Juhtkond peab end üleval korrektselt. Vangid tohivad nädalas korra saata omastele postkaardi või kirja... Laagris valitseb range kord. Vahisõdurid tarvitavad põgenemiskatsete puhul kõhklematult relva... Korra vastu eksinud istuvad avarates ja hästi valgustatud üksikkambrites... Keppidega peksukaristust kasutatakse erijuhtudel, praktiliselt väga harva... Kui vahisõdur kasutab põhjuseta vägivalda vangi kallal, siis teda karistatakse ja vallandatakse SS-ist... Kuigi suhtumine laagri vangidesse on range, ei saa seda nimetada ebainimlikuks. Haigetesse suhtutakse lahkelt, tähelepanuga ja professionaalselt."

Spetsiaalselt erinevate töölaagrite ja getode jaoks võeti kasutusele "laagriraha" (vt pildiplokk II, foto 44), mida ei saanud kasutada väljaspool laagri või geto territooriumi - see vähendas tunduvalt vangide põgenemiskatseid, sest nende käsutuses olid teatud hüved, mida *Reich*\ tavakodanikud kasutada ei saanud. 1933.-1934. aastal kasutati mõnes laagris, näiteks 1934. aastal likvideeritud Oranienbaumi töölaagris, kuponge. Sõja alguses otsustasid Saksa ametivõimud, et töölaagreis olijaile on vaja palka maksta rahas. Sellisteks laagriteks, kus kehtestati maksevahendina oma raha, olid Auschwitz, Dachau, Ravensbrück ning veel umbes 15 töölaagrit. Samuti kasutati vastavat rahasüsteemi juudigetodes, eriti Oranienburgis ja Lödžis.

Viidates Albert Picki uurimusele *"Das Lagergeld der Konzentrations- und D.* P. *Lager: 1933-1945*", kinnitab autor (viidates Oranienburgile): "Kinnipeetavaile ei makstud rahas, kuid neile jagati spetsiaalseid kuponge, et osta vajaminevaid toiduaineid laagrikauplusest... Kuna sõja ägenedes oli puudust paljudest asjadest, jagati vangidele preemiaks tubakat ning võimalust kasutada bordelli (!)." Sama võime välja lugeda Dachau vangi nr 11647 28/3 K III blokis kinnipeetava kirjast (selles laagris kehtis oma raha) 8. septembrist 1940: "Kirjutan Sulle midagi endast. Mul läheb väga hästi. Laagripoest saan osta mett, marmelaadi, küpsiseid, puuvilju ja teisi toiduaineid. Minu pärast ei ole vaja muretseda, pigem muretsen mina teie pärast." Üldjoontes samasugune tunnistus pärineb "võikaimast hukkamislaagrist" Buchenwaldist: "Igal vangil oli võimalus laagripoest (ehk

kantiinist) iga nädal osta kaupu 10 marga ulatuses, samuti võisid nad külastada bordelli, mis maksis 2 marka korra eest. (Sellest 1,5 marka läks SS-i arvele, ülejäänud 0,5 marka "teenindamisega seotud kulude katteks".) Samalaadne olukord valitses ka Theresienstadti getos, mille palgamäärad kuus allpool ära toome (Th. kr.=Theresienstadts Kronen):

Töötavad mehed, sõltuvalt töö raskusastmest - 105-205 Th.kr.

Töötavad naised, sõltuvalt töö raskusastmest - 95-205 Th.kr.

Osalise tööajaga töölised - 80 Th.kr.

Hooldetalitus (haiglas jm) - 70 Th.kr.

Sõjas haavatud ja Esimese klassi või kõrgema astme Rüütliristi kavalerid - 195 Th.kr.

Prominendid (arstid, professorid, teadlased, tunnustatud kultuuritegelased ja poliitikud) - 145 Th.kr.

Kupüüre anti selles "hävitusasutuses" välja 5 miljoni eest. Selleks, et omada ettekujutust "laagriraha" kursist Theresienstadti getos, mis midagi maksis, siis näiteks tass kohvi maksis 2 Th.kr.

Kui selline olukord valitses Saksa "hukkamislaagreis" enne liitlasvägede sissetungi 1944. aasta suvel, siis miks peame arvama, et vangide ja getoelanike olukord oli nii lootusetu, nagu püüavad kirjeldada holokausti-entusiastid? Auschwitzis ja teistes töölaagrites müüdi marmelaadi, tubakat, kohvi jne, oli võimalik kasutada nn intiimteenuseid. Raha olemasolust laagrites ja getodes on kirjutanud ka juudi ajaloolased: Zvi Stahl raamatus *"Jewish Ghettos and Concentration Camps Money, 1933-1945*", Julius Sem teoses *"Standard Catalog of World Paper Money".*

Nagu on tunnistanud juudi ajaloolane Arno Mayer, viibis 1937. aasta suvel Saksamaa koonduslaagreis 7500 vangi, kelle hulgas oli ka rohkesti kriminaalkurjategijaid. Kuni Teise maailmasõja alguseni viibis Saksa koonduslaagreis veidi üle 20 000 kinnipeetava, kuid pärast sõjategevuse algust hakkas vangide arv järsult tõusma. Laagrid muutusid internatsionaalseiks, sest okupeeritud riikidest hakati massiliselt juurde tooma vastupanuvõitlejaid ja Saksa võimude suhtes poliitiliselt ebausaldusväärseid tegelasi; seejärel lisandusid sõjavangid ja alates 1941. aasta oktoobrist hakati laagreisse massiliselt deporteerima juute. Pärast sõja algust asuti juurde ehitama uusi koonduslaagreid, neid tekkis nii Lääne-Euroopas (Natzweiler

Elsassis) kui idas (Majdanek, Auschwitz jt Poolas). 1943. aasta augustis viibis koonduslaagreis 224 000 kinnipeetavat, 1944. aasta suvel oli laagrites viibinute (ilma transiitlaagrite vangideta) arv juba 524 000. Saksamaal ja okupeeritud Poolas asus 14 suurt koonduslaagrit ja umbes 500 "töölaagrit", mis teenindasid tööjõuga nende läheduses asuvaid Saksa tööstusettevõtteid.

Režiimi järgi jagunesid laagrid kolme kategooriasse, kuid esmalt sõltusid elu- ja töötingimused laagreis nende juhtkonnast. Näiteks Buchenwald kuulus teise kategooriasse, kuid tänu laagrivõimude liberaalsusele pärast metsikusi korraldanud komandandi avalikku hukkamist, olid seal kinnipidamise tingimused sõja kahel viimasel aastal üsna leebed. Laagrite sisemiste probleemidega tegelesid vangidest koosnevad nn laagrivalitsused, kelle tegevusest või tegevusetusest sõltus paljuski vangide elu. Näiteks Buchenwaldi vangide peamiseks probleemiks ei olnud mitte "sadistidest" esseslastest valvurid, vaid kommunistidest "elitaarsed" kaasvangid, kes teisi kinnipeetavaid julmalt terroriseerisid, nagu kirjutab endine laagrivang Paul Rassinier oma raamatus *"Le mensonge dVlysse* ". Kommunistid kuulusid ka Dachau laagrisisesesse juhtkonda. Seevastu Auschwitzis ja Mauthausenis valitsesid "kriminaalid", seetõttu valitses laagris korruptsioon, vange peteti toidu, rõivastuse ja normipäevadega. Austrias asuvat kolmandasse kategooriasse kuuluvat Mauthausenit peeti tõeliseks põrguks, kus kriminaalvangid kiusasid taga nii poliitvange kui ka juute. Selles laagris sunniti vange töötama kivimurdudes, kus nad massiliselt kurnatuse ja tööõnnetuste tõttu surid. Vangide karistamine kuulus siiski SS-lasest laagriülema kompetentsi, kes võis erinevate üleastumiste eest langetada vastava karistuse: kirjavahetuse äravõtmine, töölesaatmine pühapäeviti, toiduportsu vähendamine, kartser, kepilöökidega karistus (võis anda 25 hoopi, sedagi vaid Berliini nõusolekul).

Kuna koonduslaagrites viibis koos kümneid tuhandeid inimesi, tihti ka antisanitaarsetes tingimustes, levisid vangide hulgas mitmesugused nakkushaigused, millest kõige surmatoovamaks oli plekiline tüüfus. Tüüfuseepideemiad viisid vange surma massiliselt, selle tõttu sai tihti kannatada ka koonduslaagrite SS-personal.

Reich\ tööjõu eest vastutav WVHA *{Wirtschaftsverwaltungshauptamt*-Majanduspolitsei Amet) ülem SS-kindral Oswald Pohl, kes

Nürnbergis surma mõisteti, tegi oma šefile Heinrich Himmlerile ettekande, millest nähtus, et 1. juulist 1942 kuni 30. juunini 1943 suri kõigis koonduslaagreis kokku 110 812 kinnipeetavat. Eriti ohvriterohke aeg oli laagreis 1942. aasta suvi ja sügis, kui vange suri massiliselt tähnilisse tüüfusesse, surnuid oli ka SS-lastest valvurite hulgas. Auschwitzis olevat sel ajal iga päev elu jätnud ligikaudu 300 vangi. Suur suremus oli Auschwitzi harulaagris Birkenaus, kus viibisid ka tööks kõlbmatud vangid, vanurid ja haiged. Birkenaus võis kogu sõja vältel hukkuda 100 000-120 000 vangi, seetõttu sai see laager külge "surmalaagri" nime. Kuna mitmes laagris kasutati tüüfust levitavate täide tõrjeks gaasi *Zyklon-B,* siis levisid vangide hulgas jutud, nagu oleks koonduslaagrite vange selle gaasi abil hukatud. Surnuid hoiti maapealsetes ja maa-alustes surnukuurides, surnukehad põletati tavaliselt krematooriumides, osa surnuid maeti massihaudadesse.

Koonduslaagreid haldava SS laagrivalitsuse ülem saatis 28. detsembril 1942 Auschwitzi ja teistesse laagritesse direktiivi, kus kritiseeriti teravalt (nakkus)haiguste tagajärjel toimunud suurt suremust, anti käsk, et "laagrite arstid peavad kasutama kõiki nende käsutuses olevaid vahendeid, et vähendada surmajuhtumite arvu laagreis". Direktiivis oli kirjas: "Laagriarstid peavad hoolsamini kui varem kontrollima kinnipeetavate toitlustamist, koos administratsiooniga tegema vastavad ettepanekud toitlustuse parandamiseks laagrite komandantidele... Laagriarstid peavad jälgima seda, et töötingimused töökohtadel vastavalt võimalustele paraneksid." Direktiivis rõhutati, et *Reichsführer* Himmler nõudis kategoorilises vormis suremuse alandamist, nagu seisis Nürnbergi kohtu dokumendis PS-2171.

Koonduslaagrite olukord hakkas järsult halvenema 1944. aasta lõpus, kui Briti-Ameerika lennuvägi külvas Saksamaa üle pommirahega: tõsiselt said kannatada mitte ainult suuremad linnad, vaid kõik infrastruktuurid (raudteed, maanteed, sillad, side), mistõttu loomulikult halvenes ka laagrites viibivate vangide-sunnitööliste toitlustamine ja ravi. Teise maailmasõja lõpus käis Saksamaa elanikkonna vastu totaalne õhusõda, kus lennurünnakute ohvriks ei langenud mitte ainult sõjatööstused ja linnad, vaid ka põllul töötavad külamehed. Samas süüdistati väsimatult natse, et need ei tunne küllaldast muret laagreisse suletud vangide pärast, et laagreis valitseb nälg. Sõja lõpus tundis juba terve Saksamaa elanikkond teravat puudust toidust, vangide

olukord oli aga alla igasugust kriitikat: nappus oli toidust, ravimitest, tihti ka ulualusest ja soojadest riietest. Kuigi võimud püüdsid ka veel viimastel sõjakuudel *Reich'*l infrastruktuuri iga hinna eest hallata, valitses kõikjal kaos. Sellises olukorras ei olnud loomulikult laagrite vangide eest hoolitsemine meeleheitlikult kahel rindel võitlevate sakslaste prioriteetseimaks ettevõtmiseks, sest õhurünnakute tagajärjel olid puruks pommitatud ka laagrite juures asunud sõjatööstused.

Viimaste sõjakuude kaost iseloomustab Flossenbürgi laagri näide. See *Reich'*l alal asuv laager oli planeeritud 40 000 vangi mahutamiseks, kuid 1945. aasta märtsis lisandus sinna idaaladelt kümneid tuhandeid vange. Juurdesaadetute suur hulk muutis saabunute riiete desinfitseerimise raskesti läbiviidavaks, laagris hakkasid levima nakkushaigused. Kuna laagri läheduses paiknev raudtee ja sillad üle Doonau (mille teisel kaldal asus leivatehas) olid liitlaste pommirünnakute tagajärjel purustatud, siis haigustele lisandus nälg, mille tõttu hukkus tuhandeid vange. Nakkushaigustesse ja nälga surnutest tehti ka Flossenbürgis, nagu teistegi *Reich'*l territooriumil asuvate laagrite vangidest (Dachau, Buchenwald, Mauthausen), lääneliitlaste propaganda poolt gaasikambrite ohvrid.

Punaarmee lähenedes asusid sakslased idapoolseil Poola aladel asuvaid laagreid evakueerima *Reich'*l tuumikaladele. Kuna raudteed olid suures osas puruks pommitatud, sunniti vange liikuma jalgsi, mistõttu talvise külma ilma ja alatoitumuse tõttu hukkus sellistel teekondadel tuhandeid vange. Täielik katastroof tabas laagreid viimastel sõjanädalatel. Kui liitlassõdurid vabastasid natside koonduslaagreid, avanes nende ees kohutav pilt: kõikjal matmata laipade virnad, nende vahel tuikumas skeletisarnased olevused. Maailmas levitatavad fotod, mis tehtud brittide-ameeriklaste-prantslaste poolt vabastatud laagreis, pidid tõestama plaanipärast genotsiidi, mida natsionaalsotsialistid vallutatud riikides ja ka Saksamaal toime panid.

Liitlased pidid nn propagandarindel pingutama, sest vaatamata katastroofilisele olukorrale rindel, suutis dr Goebbelsi juhitud propagandateenistus - eriti rohkete võõrkeelsete raadiojaamade kaudu - olla tasemel ja levitada maailmas brittide-ameeriklaste õhurünnakute kohta paljastavat informatsiooni (eriti pärast ohvrirohkeid terrorirünnakuid 1945. aasta veebruaris Berliinile ja Dresdenile). Lääneliitlased võtsid end kokku ja et Goebbelsile mitte alla jääda, nimetati

kõik Saksa koonduslaagreis hukkunud vangid massigaasitamise ohvreiks. Samas ei olnud ükski vabastajaist vaevunud tegema ainsatki lahangut, mis oleks dokumentaalselt suutnud tõestada hitlerlaste ränka kuritegu.

Väidetakse, et laagrites hukkunute kohta puuduvat statistika, mistõttu on maailmale esitatud väljamõeldud arve, mis mitte kuidagi ei saa kajastada tegelikku hukkunute hulka. 1964. aastal ilmunud raamatus "Juutide tagakiusamine Kolmandas Riigis" *("Judenverfolung im Dritten Reich")* toob teadusliku kraadiga holokausti-ajaloolane Wolfgang Scheffler Poola aladel asuvates "surmalaagrites" hukkunute kohta ära järgmised arvud:

Auschwitz - "tunduvalt enam kui 1 miljon"
Treblinka - 750 000
Belzec - 600 000
Chelmno - 300 000
Sobibor - 250 000
Majdanek - 250 000

Skeptilise mõttelaadiga lugeja küsib: millele ikkagi tuginevad need arvud? Võtame ülaltoodud "surmalaagrite" nimekirjast ühe "keskmise", Belzeci laagri. Milliseid tõendeid siis leidub 600 000 juudi hukkamise kohta Belzecis? Hukatute kohta puuduvad igasugused dokumendid - "natslikud timukad" andsid ju tapmiskäske suuliselt, nagu väidavad holokausti-dogma püstihoidjad. Ei ole leitud ühtegi massihauda - natsid põletasid oma ohvrite surnukehad ära. 600 000 surnukeha põletamisest ülejäänud tuhk on kadunud - mõrvarid puistasid tuha mööda ilma laiali. Gaasikambritest pole järele jäänud ühtegi kivikest - natsid lasksid ju gaasikambrid õhku ja kõrvaldasid ka varemed. Belzeci kohta puudub surmastatistika - surnuid ei registreeritud ju kusagil. Tagatipuks selgub, et tänaseks ei ole ellu jäänud ka ühtegi tunnistajat. Miks siis ikkagi peame pimesi uskuma, et Belzecis tapeti gaasiga 600 000 inimest?

Holokausti-dogmaatikud on koonduslaagreis hukkunute ja hukatute kohta toodud arvudes lähtunud ütlusest "mida rohkem, seda uhkem". Auschwitzi laagris hukatute arvuks nimetati Nürnbergis 4,2 miljonit, seda hukkunute arvu peeti tõeseks veel 1970-ndate aastate

lõpuni.* 1946. aastal kirjutati tõsimeeli, et suuruselt teises "surmalaagris" Treblinkas (mis tegelikult oli transiitlaager) olevat hukatud 3 miljonit inimest!

Mitte kõik uurijad ei võta oma koonduslaagrite teemaliste kirjutiste aluseks ülaltoodud, sionistlike propagandakorüfeede poolt väljapakutud "statistikat". Tõsiseltvõetavad ajaloolased-uurijad püüavad Teise maailmasõja ajalugu puudutavale kirjandusele lisada usaldatavaid teoseid. 1975. aastal ilmunud Paul Berbeni raamatus *"Dachau, 1933-1945: The official history"* on selle *Reich*'l territooriumile 1933. aastal asutatud koonduslaagri sõjaaegne surmastatistika järgmine:

1940- 1515
1941 - 2576
1942- 2470
1943- 1100
1944- 4794
1945- 15 384

Nagu eespool äratoodud arvudest nähtub, suri Dachaus viimase nelja sõjakuu jooksul rohkem vange kui eelnenud aastatel kokku. Peale ameeriklaste saabumist suri Dachaus kurnatusse ja haigustesse ca 2000 vangi.

* 2005. aasta holokaustipäeva eel, kui Auschwitzis viibis koos teiste riigipeadega poliitilisel palverännakul ka Eesti president Arnold Rüütel, levitas uudisteagentuur BNS teadet, et "Auschwitzis hukkus umbes neli miljonit juuti". Pärast minu e-maili, kus tegin ettepaneku külastada laagri muuseumi ametlikku internetilehekülge, tehti korrektuur: selles laagris "hukkus umbes 1 miljon juuti".

Selle peatüki kirjutamise ajal kontrollisin viimaseid (ametlikke) andmeid Auschwitz-Birkenau Memoriaalmuuseumi *(Memorial and Museum Auschwitz-Birkenau)* interneti kodulehekülgelt. Avaldatud andmetest selgub, et laagris gaasitati aastatel 1940-1945 1-1,5 miljonit vangi, neist 1,1 miljonit juuti *("The majority of the Jewish deportees died in the gas chambers immediately after arrival"),* 140 000 poolakast poliitvangi, 20 000 mustlast, 10 000 nõukogude sõjavangi ja 10 000 teistest rahvustest vangi. Millele sellised andmed tuginevad? Mingit viidet näiteks arhiivimaterjalidele ära toodud ei ole.

Uurisin internetist ka mõne teise laagri kohta kirja pandud andmeid: Treblinkas suri 700 000-900 000 inimest, Sobiboris jättis elu 150 000-250 000 juuti, Majdanekist käis läbi umbes 300 000 inimest (50% juudid) ja neist 150 000-200 000 surid. Allikatena olid märgitud sellised "soliidsed" informatiivsed teosed nagu *"Encyclopaedia of the Holocaust* ", mõne holokaustiajaloolase raamatud ja "pealtnägijate" meenutused. Väga täpsed andmed olid "fantoomlaagri" Belzeci kohta, selles laagris surmati väidetavalt 434 508 inimest (mitte 600 000, nagu seisab ülal toodud tabelist). - Autor.

Siiski on ringlema pääsenud dokument, kus on kirjas erinevates laagrites hukkunute statistika seisuga 31. detsember 1983 (vt pildiplokk I, foto 35), mille järgi on Arolseni eri-perekonnaarhiivis olemas andmestik 373 468 isiku kohta. Aastatega on Arolseni andmestik täienenud, meil on kasutada ka andmestik 1. jaanuarist 1993, mis on publitseeritud kogumikus *"Dissecting the Holocaust* ". Alljärgnevalt toome ära Arolseni arhiivis oleva andmestiku.

Laagri nimi	31.12.1983	1.01.1993
Auschwitz	- 53 633	60 056
Bergen-Belsen	- 6 851	6 853
Buchenwald	- 20 671	20 687
Dachau	- 18 451	18 456
Flossenburg	- 18 330	18 334
Gross-Rosen	- 8 355	10 951
Lublin (Majdanek)	- 7 651	8 831
Mauthausen	- 78 824	78 859
Dora-Mittelbau	- 7 463	7 468
Natzweiler	- 4 431	4 431
Neuengamme	- 5 706	5 785
Ravensbrück	- 2 130	3 639
Sachsenhausen	- 5 012	5 014
Stutthof	12 303	12 634
Theresienstadt	- 27 604	29 375
Teised laagrid	- 4 643	4 704

Toodud nimekirjas olevates laagrites ja Theresienstadti getos oli seisuga 31. detsember 1983 fikseeritud andmed 282 077 hukkunu kohta, 1. jaanuari 1993. aasta andmeil oli fikseeritud 296 081 hukkunu nimed. Nimekirjast on välja jäänud andmed Poolas asunud Treblinka, Belzeci, Sobibori ja Chelmno laagrite kohta. Puuduvad ka andmed arvukates juudigetodes hukkunute kohta.

Moskva arhiivis *(Gossudarstvennõi Arhiv Russkoj Federatzii)* on tublit uurimistööd teinud Moskvas elav šveitslane Jürgen Graf, kes on sealt leidnud uusi dokumente Auschwitzi kohta. Säilinud on arhiivimaterjalid, mis puudutavad ajavahemikus 1941. aasta augustist kuni 1943. aasta detsembrini selles "surmalaagris" hukkunuid - kokku ca

74 000 nime. Kuna suurima laagri Auschwitz-Birkenau kohta tänaseni täielik statistika puudub, on ka revisionistlikud uurijad sunnitud tegema kaudseid arvestusi, mille järgi erinevate uurijate arvamust mööda võis selles töö- ja transiitlaagris nelja aasta jooksul hukkuda 100 000-170 000 eri rahvusest vangi, kellest juute võis olla 80-90 protsenti.

Revisionistide arvestuste järgi võis kõigis natslikes koonduslaagreis aastatel 1933-1945 kokku hukkuda haiguste, nälja, piinamiste, hukkamiste, enesetappude ja vähesel arvul ka meditsiiniliste eksperimentide tagajärjel 600 000-800 000 vangi. Vastavalt Rahvusvahelise Punase Risti Komitee poolt tehtud uurimistööle hukkus Hitleri 12 aastat kestnud režiimi ajal 1933-1945 erinevatel põhjustel 200 000 -300 000 juuti, nagu kirjutab USA-s väljaantav ajakiri *"The Barnes Review".* Eespool toodud koonduslaagreid haldava ameti juhi Oswald Pohli ettekande järgi hukkus ühe aasta (1.07.1942-31.06.1943) jooksul laagreis kokku 110 812 vangi. Seega võib revisionistide poolt pakutud hukkunute ligikaudne arvestus olla tõele üsna lähedal, sest viimastel sõjakuudel oli surnuid tunduvalt rohkem kui eelnevatel aastatel.

Juudid ei hõlmanud enamikku ohvreist, kuid neid oli protsentuaalselt suur osa, väidab uurija Jürgen Graf. Holokausti-ajaloolaste poolt publitseeritud teostes püütakse juutidele langenud kannatusi ületähtsustada, sellega teiste rahvaste poolt kantud ohvreid alahinnates. Koonduslaagreis viibis ka väga palju venelasi, poolakaid, prantslasi, itaallasi, ukrainlasi, tšehhe, serblasi, briti-ameerika sõjavange jt Euroopa päritolu rahvaste esindajaid. Täielikult puudub usaldusväärne statistika, kui palju hukkus nõukogude sõjavange, kes reeglina vabastamise järel küüditati Stalini käsu järgi Gulagi laagreisse. Koonduslaagreisse saadeti kõik vallutatud Euroopa riikides tabatud vastupanuliikumiste liikmed, loomulikult kõik saksa kommunistid, isegi 1941. aasta sõjasuvel Lvovis loodud Ukraina valitsuse liikmed eesotsas Stepan Banderaga, kes hiljem vabastati. Pole mingit tõsist põhjust arvata, et koonduslaagreisse deporteeritud juute hukkus protsentuaalselt rohkem kui teisi erinevatest rahvustest vange. Muidugi tuleb tunnistada, et peale juutide ei deporteeritud nn rahvustunnuste järgi ühegi teise rahvuse esindajaid.*

* Vt lk 64

Arvatakse, et enamik Teises maailmasõjas elu jätnud juutidest ei olnud mitte koonduslaagrite vangid (ammugi mitte gaasikambrites mürgitatud), vaid getodes nälga ja nakkushaigustesse surnud ning *Einsatzgruppeõe* poolt Venemaal, Ukrainas, Valgevenes, Balkanimaades ja Baltikumis maha lastud. Samuti hukkusid tuhanded juudid viimastel sõjakuudel idaalade laagreist jalgsirännakuil läände.

Kuigi holokausti-entusiastid püüavad seda mitte tunnistada, teatas Rahvusvahelise Punase Risti Komitee (RPRK), et "pärast liitlasvägede sissetungi Saksamaal kestnud kaose tagajärjel halvenes märgatavalt koonduslaagreis viibinud vangide seisukord. Tuhanded surid nälja ja haiguste tõttu. Sellest teavitas RPRK-d 1. veebruaril 1945 Saksa valitsus". Natsid palusid abi olemasolevate vangide elus hoidmiseks: "Edaspidi loodame Punase Risti peale, samuti on ühel teie töötajal võimalus viibida igas laagris." Kahe viimase sõja-aasta jooksul abistas Punane Rist nii toiduainete kui ravimitega kõiki koonduslaagreid. (Huvitav, miks palusid natsid rahvusvahelise organisatsiooni abi vangide elushoidmiseks, kui nad samal ajal inimesi koonduslaagreis gaasitasid? Sakslased oleks ju pidanud vaid rõõmustama juutide surma üle. Kui see oleks olnud tõsi, poleks natsid laagreisse lubanud mitte ainsatki organisatsiooni esindajat.) Sõja algusest peale oli Punasel Ristil võimalik igakülgne ligipääs ning abi jagamine laagreis.

Pärast sõda avaldatud raportist selgub, et "alates 1943. aasta sügisest kuni maini 1945 saatis RPRK koonduslaagreisse 4500 tonni ehk 1 112 000 abipakki. Pakkide komplekteerimiseks ja kohaletoimetamiseks kulus 20 miljonit Šveitsi franki, mis koguti juutide heategevusorganisatsioonide kaudu üle maailma, eriti tänu New Yorgis asunud organisatsioonile *American Joint Distribution Committee.* Avaldatud raportis nurisesid Punase Risti töötajad, et just liitlasvägede blokaadi tõttu oli neil suuri raskusi abi kohaletoimetamisel.

* Mõnedes raamatutes esitatud "andmed", mille järgi olevat natsid rahvustunnuste järgi süstemaatiliselt represseerinud ka mustlasi (hukatud olevat 500 000 mustlast), ei vasta ilmselt tõele, sest mustlaste oletatavast massimõrvast puuduvad igasugused dokumentaalsed tõendusmaterjalid. Mustlaste kohta pole sõnagagi kirjutatud "natside piiblis", Adolf Hitleri raamatus *"Mein Kampf"*. Muidugi viibis mustlasi laagreis suhteliselt arvukalt, kuid põhiliselt kriminaalkuritegudes (vargused, petturlus) süüdistatuna. - Autor.

Natslik koonduslaagrisüsteem oli loodud sunnitööks ja väärib võrdlust sovetliku Gulagiga vast selle erinevusega, et bolševike sunniöö laagrite süsteem eksisteeris kümme korda kauem ja hukkus seal vähemalt paar-kolmkümmend korda rohkem inimesi. Gulagi "parimail aegadel" istus sunnitöölaagreis 5 protsenti nõukogudemaa elanikkonnast. Kui mõni meie poliitik või arvamusliider hakkab holokaustipäevadel pühalikult häält väristama, siis soovitaksin neil läbi lugeda Aleksandr Solženitsõni "Gulagi erhipelaagi" ja 2000. aastal eesti keeles ilmunud kogumiku "Kommunismi must raamat".

Kas saame võrrelda Heinrich Himmleri 1930-1940-ndate koonduslaagreid Genrihh Jagoda, Nikolai Ježovi, Matvei Bermani, Jakov Rappoporti, Lazar Kogani, Nafteli Frenkeli, Simon Firini jt "väljavalitute" juhitud Gulagi arhipelaagiga? Vast sellega, et mõlemas kuritegelikus süsteemis kasutati vange orjatööl. Kui aga võrrelda kahe totalitaarse riigi poolt toimepandud kuritegusid inimsuse vastu, siis on Adolf Hitler võrreldes Jossif Staliniga kahtlemata armetu diletant-asjaarmastaja. On veel üks mitte väheoluline erinevus: juutidel oli võimalik kuni 1941. aasta sügiseni terrori eest emigreerumise teel põgeneda, nõukogude inimestel see võimalus puudus.

8

JUUTIDE KÜÜDITAMINE ITTA

Aastast 1941 alates hakkasid Saksa võimud juute deporteerima idaaladele, algul Ida-Poola, seejärel ka NSV Liidu läänepiirkondadesse (sh Baltimaadesse), mis olid *Wehrmacht*'l poolt eduka sõjategevuse tõttu vallutatud. Deporteeritud "väljavalitud" suleti kiirkorras ehitatud laagreisse ja paljudes linnades okastraadiga eraldatud linnaosadesse - getodesse. (Vt pildiplokk I, foto16). Seega ei olnud "väljavalitud rahva" saatus ilma gaasikambritetagi kadestamisväärne.

Juutide deporteerimist põhjendab šveitsi revisionist Jürgen Graf järgmiselt:

a) Natsid vajasid hädasti tööjõudu sõjamasina ülalpidamiseks, kuna miljonid saksa töölised olid rindel, tööjõuks sobisid hästi väljaõppinud juudi rahvusest töölised. Laialt levinud arusaam, nagu oleksid kõik juudid tegutsenud kui mitte pankureina, siis vähemalt kaupmeestena, ei pea paika. Laagreis õpetati vangidele selgeks uusi ameteid, et nad saaksid anda "täisväärtusliku panuse" Saksa sõjamasina käigushoidmiseks.

b) Juute peeti ebalojaalseiks, kes loomulikult natside arvamise järgi vaid ootasid ja lootsid *Reich*'l hukku. Selline arvamus ei olnud ka mitte päris õhku rajatud, sest juutide osakaal Lääne-Euroopa vastupanuliikumistes oli suur, mida tõestab suuretiraažilises ajakirjas "Der *Spiegel*" avaldatud lugu. Selle järgi oli Prantsuse Vastupanuliikumise võitlejaist 15 protsenti juudid, kuigi protsentuaalselt ulatus juutide suhtarv selles riigis vaid üheni.*

c) Sakslased kasutasid ära edukat idakampaaniat, mis vallutatud maa-alade tulemusel andis võimaluse lahti saada juutidest Saksa-

* Sakslased ei olnud paraku esimesed deporteerimise pioneerid. Nii toimisid juba inglased Lõuna-Aafrikas Buuri sõja päevil 1899-1902, kui 20 000 buuri naist ja last hukkus haiguste ja nälja tagajärjel brittide koonduslaagreis. Vene bolševikud rajasid esimese koonduslaagri "klassivaenlaste" tarvis juba 1918. aastal. Analoogselt natsidega toimisid ka Ühendriikide võimud, kes saatsid pärast jaapanlaste kallaletungi 1941. aastal kontsentratsioonilaagreisse kõik USA läänerannikul elavad jaapani rahvusest elanikud, kokku oli neid 130 000. - Autor.

maal ja Euroopa riikides, mistõttu loodi Poolas ja NSV Liidu läänealadel hulganisti töölaagreid, getosid ja juudiasundusi. Millegipärast ei armastata viimastel aastakümnetel rääkida-kirjutada Teise maailmasõja aegsetest juudiasundustest, mida administratiivselt juhtisid natsidele "ustavad juudid".

Saksamaaga ühendatud Poola aladelt pärit juudid saadeti Valgevenes, Ukrainas ja Baltimaades loodud getodesse, laagreisse ja asundustesse. Suurem osa Poolamaa juute suleti massiliselt loodud getodesse (kuhu lisandus juute ka Hollandist, Slovakkiast, Saksamaalt jm), mida juhtisid juutidest koosnevad nõukogud ja kus pidas korda juutidest koosnev getopolitsei. (Vt pildiplokk I, foto 17) Nõukogud pidid sakslaste käsul eraldama kindla arvu getoelanikke tööstuste tarvis, mis olid loodud Saksa sõjaväe varustamiseks ja asusid getode territooriumil. (Vt pildiplokk I, fotod 18, 19). Töö eest maksti nn laagrirahaga, mis kehtis paljudes getodes ja laagrites. Nendes vabrikutes valmistati mundreid, jalatseid, kiivreid jm sõjavarustust. Muidugi ei olnud okastraadiga piiratud linnaosades elu mingi meelakkumine, sest tihedasti asustatud rajoonides oli puudus toiduainetest, elanikke laastasid tüüfuseepideemiad. Sõja teisel poolel andis järsult tunda toiduainete nappus, mille tõttu väga paljud getoelanikud surid nälga. Hukkunute poolest oli eriti kurikuulus Lódži geto, kus aastatel 1939-1944 suri haiguste, kurnatuse ja nälja tagajärjel 43 411 elanikku, Varssavi getos hukkus kuni selle likvideerimiseni ja elanike laagrisse saatmiseni 1943. aastal 26 950 inimest. Nagu kirjutab uurija Arthur Butz 1982. aastal revisionistlikus ajakirjas *"Journal of Historical Review* ", saatsid Läänes tegutsevad juudiorganisatsioonid Rahvusvahelise Punase Risti vahendusel veel 1944. aastal getodesse suletud juutidele natside teadmisel toiduaineid. 1943. aasta kevadel puhkes Varssavi getos ülestõus, mis natside poolt julmalt maha suruti. Ellujäänud juudid saadeti Treblinkasse. See laager oli koos teiste Ida-Poola (Belzec, Sobibor) aladel loodud laagritega tränsiitlaagriks, kust vange saadeti edasi Venemaale või ida pool asuvatesse töölaagritesse. Väited, nagu oleks Treblinka puhul tegu hävituslaagritega, on revisionistlike uurijate poolt ümber lükatud.

Paadunud antisemiit Adolf Hitler on öelnud: "Juudid tuleb koristada Euroopast! Kõige parem on nad saata Venemaale. Mul ei ole

juutide vastu halastust. Nad on olnud elemendiks, kes ässitab rahvaid üksteise vastu. Kui mõni maa omab õigust (juutide) evakuatsioonile, siis on selleks meie maa, kuna me oleme korduvalt evakueerinud oma rahvuskaaslasi: ainuüksi Ida-Preisimaalton ümberasustatud 800 000 sakslast... Ärge öelge mulle: ei tohi ju neid saata soodesse! Kes haletseb meie inimesi."

Saksa matemaatik Steffen Werner on kirjutanud raamatus "D/e *zweite babylonische Gefangenschaft*" juutide teisest "Paabeli vangipõlvest", kuidas Saksamaa ja Euroopa juute saadeti "soodesse" - Valgevene idaaladele, Pripjati jõe äärsetesse soistesse maakohtadesse, kus tekkis arvukalt juudiasundusi. Paljud nendest juutidest, eriti endised poola juudid, olevat pärast sõda Valgevenemaale ka jäänud, kuna nende endistes asukohamaades olev vara võeti ära. Birkenau ja Sobibori transiitlaagritesse saadeti Valgevenemaa asundustest tuhandeid hollandi juute, nende edasine saatus on ebaselge, nagu väidab uurija Jürgen Graf. Valgevene juudiasundustest on ülimalt vähe kirjutatud, sest selliste asunduste olemasolu ei kinnita dogmaatilist teesi "lõplikust lahendusest", mille järgi kõik Valgevenesse ja Ukrainasse saadetud või seal elanud juudid *Einsatzgruppe'de* poolt maha lasti või suretati laagrites.

Pärastsõjaaegsetes nõukogude ajalooraamatutes, kus juttu Valgevenes tegutsenud partisanidest, on käibetekstiks saanud järgmine lause: "Valgevene partisanide vennalikus peres võitlesid õlg õla kõrval tšehhid ja slovakid, prantslased ja jugoslaavlased, kreeklased ja hollandlased, hispaanlased ja austerlased, sakslased ja teiste rahvuste esindajad." Nõukogude propagandistid ei tarvitanud meelsasti väljendit "juudid", kuna ideoloogia ei lubanud ühtki rahvust esile tõsta, kui, siis mõnikord vaid venelasi.

Muidugi ei sattunud Valgevene soodesse kuidagi ei prantslased ega hollandlased, ammugi mitte kreeklased või hispaanlased. Tegu oli nendest riikidest pärit juutidega, kes olid algul küüditatud Ida-Poola transiitlaagreisse, sealt aga Valgevenes loodud asunduisse. Kuna Hispaania diktaator Franco natsidele juute välja ei andnud, pärinesid hispaania juudid ilmselt 1940. aastal natside poolt okupeeritud Prantsusmaalt, kuhu Hispaania kodusõjas allajäänud vabariiklased (kelle hulgas oli arvukalt juute) massiliselt pärast kaotatud sõda 1939. aastal ümber asusid.

IME LÄBI PÄÄSENUD

Kauaaegne Maailma Juudi Kongressi *{World Jewish Congress)* president Nahum Goldmann kirjutas oma raamatus "Juudi paradoks" järgmist: "Aga 1945. aastal oli koonduslaagris 600 000 ellujäänud juuti, keda ükski maa ei tahtnud vastu võtta." 1990-ndate lõpus hakkas sionistlik *Conference on Jewish Material Claims Against Germany* nõudma Saksa tööstureilt kahjutasu maksmist juutidele, kes Teise maailmasõja ajal tegid sunnitööd Saksa käitistes ja vabrikutes. Konverentsi esindaja Eva Schweitzer kirjutas ajalehes *"Der Tagesspieger* 6. märtsil 2000, et sõja elasid üle ligikaudu 700 000 orjatööl kasutatud juuti, neist 350 000-400 000 asusid *Reich"*\ territooriumil ja 300 000 laagrites ja teistes kohtades. Hitleri käsilastel oli võimalik Wannsee konverentsile järgnenud 3 aasta ja 3 kuu pikkuse aja jooksul niivõrd hästi töötava koonduslaagrite süsteemi puhul hävitada kõik okupeeritud Euroopa ja Saksa *Reich*\ territooriumil asuvad juudid. Miks aga astus koonduslaagrite väravaist välja lausa 600 000 elusat juuti? Kas selle küsimusega ei tõstatu tõeline "juudi paradoks"?

Maailma tuntuim holokausti-propagandist, endine koonduslaagri vang ja Nobeli rahupreemia laureaat Elie Wiesel kirjutas, et tal jäi 1945. aasta jaanuaris Auschwitzi laagris haigeks jalg. 10-aastane haige jalaga poiss oleks vastavalt "lõpplahendusele" pidanud sattuma gaasikambrisse. Mida tegid esseslastest valvurid? Haige jalaga poisike saadeti hoopis laagri haiglasse ravile. Punaarmee lähenedes anti haigetele vangidele võimalus oodata vabastajaid, kuna terveid tööjõulisi vange sunniti evakueeruma. Nii Elie Wiesel kui ka tema samas laagris viibinud isa kuulusid haigete hulka. Millise valiku nad tegid, kas jäid ootama vabastajaid? Ei, nad liitusid vabatahtlikult sakslastega - nendega, kes Elie silmade all olid heitnud imikuid tulle ja lükanud täiskasvanud juute teise, suuremasse tulekoldesse, kus nad tunde leekides vaevlesid, nagu ta kirjutas 1958. aastal ilmunud mälestusteraamatus *"The Night".*

Hiljaaegu kõrges vanuses surnud natsikütt Simon Wiesenthal kirjeldas 1948. ja 1967. aastal tehtud elulookirjelduses, kuidas ta püüdis 15. juunil 1944 koonduslaagris enesetappu sooritada, lõigates läbi käeveenid. "Sadistlikud" SS-arstid saatsid ta surralaskmise asemel hoopis laagri haiglasse, kus teda toideti kahekordsete toiduportsudega ja raviti terveks. Pärast haiglast vabanemist viibis Wiesenthal veel õige paljudes töölaagrites. 5. mail 1945 vabanes Wiesenthal ameeriklaste poolt vabastatud Mauthausenist, kus "totaalsele hävitamisele" kuulunutest viibis *"Encyclopaedia Judaica"* andmeil vabastamise hetkel 212 000 vangi. 1946. aastal Austria juudilehes *"DerNeue Weg"* kirja pandud juudirasva seebilugude autor Simon Wiesenthal väitis veel 1983. aastal tõsimeelselt, et oli üks 34 vangist, kes Mauthausenis ellu jäid.

Näiteks itaalia juut Primo Levi liitus partisanidega 1943. aastal pärast Itaalia okupeerimist sakslaste poolt. Ta vangistati natside poolt, kuid vapper mees ei salanud, et on juut. Juudist vastupanuvõitleja saatus oleks sellega pidanud otsustatud olema, sest vähemalt Venemaal lasti juutidest partisanid kohapeal maha. Primo Levi saadeti hoopis Auschwitzi sunnitööle, väljus laagrist elavana, kirjutas läbielatust pärast sõda raamatu "Se *questo e un uomo".*

Austria juudist vasaksotsialisti Benedikt Kautsky saatus oleks pidanud koonduslaagris kindlalt surmale määratud olema. Ei. Ta veetis koguni seitse aastat natslikes "surmalaagreis": Dachaus, Buchenwaldis, Auschwitzis ja uuesti Buchenwaldis - ning väljus Teise maailmasõja lõpupäevil koonduslaagri väravaist elusana. 1946. aastal ilmus ta raamat *"Taufel und Verdammte",* kus puudutas ka oma ema saatust, kes arstlikule ravile vaatamata, suri 80-aastaselt Dachaus haiglavoodis.

Hollandi juut Otto Frank viibis koos tütarde Anne* ja Margotiga Auschwitzis, kust tüdrukud lahkusid 1945. aasta jaanuaris evakueerituna *Reich*\ territooriumil asuvasse Bergen-Belseni laagrisse. Seal haigestusid mõlemad tüdrukud tähnilisse tüüfusesse ja surid 1945. aasta märtsis, nende isa väljus laagrist elusana ja suri kõrges vanuses 1980. aastal Šveitsis.

* Vt lk 70

Kui natsid kavatsesid kõik juudid hävitada, nagu väidavad holokausti-dogmaatikud, siis kuidas seletada, et koonduslaagreist pääses eluga terve rida tuntud juudisoost poliitikuid ja haritlasi? Šveitslasest revisionist Jürgen Graf tõi oma raamatus ära nimekirja tuntud juutidest, kes eksterministide teooria järgi "imekombel" ellu jäid: ennesõjaaegne Prantsusmaa Rahvarinde valitsuse juht Leon Blum; hilisem Euroopa Parlamendi president Simone Veil; hilisem Prantsuse ametiühingu CGT juht Henri Krasucki; hilisem Prantsuse Kommunistliku Partei Keskkomitee liige Marie Claude Vallant-Couturier; hilisem Rahva-Poola peaminister Jozef Cyrankiewicz; endine ja praegune Iisraeli Knesseti esimees Dov Shilanski ja Sheevach Weiss; 1992. aasta Nobeli preemia laureaat füüsikas Georges Charpak; filmirežissöör Roman Polanski; tähtis rabi ja filosoof Leo Baeck; juhtiv trotskistlik mõtleja Ernest Mandel; filosoof Jean Amery; prantsuse kirjanik Samuel Pisar; saksa kirjanik Jurek Becker; Kristlik-Demokraatliku Liidu (CDU) poliitik Erik Blumfeld; Saksamaa Sotsialistliku Ühtsuspartei (SED) poliitik Hermann Axen; lüürik Paul Celan; satiirik Ephraim Kishon; Saksa Juutide Kesknõugu esimehed Heinz Galinski ja Ignatz Bubis; kogumiku *"Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas"* autorid Georges Wellers ja Schmul Krakowski; muidugi kuulus natsikütt Simon Wiesenthal ja "holokausti esivõitleja" Elie Wiesel.

Holokausti-skolastikud väidavad visalt, et koonduslaagreisse saadetud juutidest eraldati töövõimelised (Auschwitzis olevat selliseid olnud ca 15-30 protsenti), kes esialgu ellu jäeti, teised kuulusid kohesele hävitamisele. Sellise väite lükkab ümber kaks aastat Auschwitzis viibinud poolatarist ämmaemanda Stanislawa Leszinska tunnistus: "Nendes (rasketes) tingimustes võtsin ma vastu ligi 3000 sünnitust. Vaatamata kohutavatele tingimustele: mustus, närilised, rotid-vaatamata nakkushaigustele ja teistele jubedustele, sündis

* Anne Franki peetakse 1952. aastal ilmunud raamatu "Noore tüdruku päevik" *("The Diaryofa Young GirT)* autoriks, eesti keeles: "Anne Franki päevik". Eesti juurtega Anton Weiss-Wendt kirjutab, viidates briti juudi Tim Cole'i raamatule *"Selling the Holocaust: From Auschwitz to Schindlef',* ajakirjas "Vikerkaar": "Nii olid näiteks Anne Franki päeviku esmaväljaandest välja jäetud kõik viited Anne juutlusele... Siis "avastasid" ta Ameerika juudid, kes sestpeale hakkasid rõhutama ennekõike Anne "juudilikkust". Kuna aga Anne põlvnes tegelikult tugevasti assimileerunud pere- konnast, siis on mõned ortodokssed juudi tegelased teinud hiljuti (2001) ettepaneku Anne "juudi panteonist" hoopis välja heita."

midagi ebatavalist, uskumatut, kuid reaalset. Ükskord käskis laagri arst koostada mul aruande nakkushaiguste levikust vastsündinutel ning emade ja imikute surevuse kohta. Ma vastasin, et surmajuhtumeid ei ole, ei emade ega vastsündinute hulgas. Arst heitis mulle uskumatu pilgu ja ütles, et selliste tulemustega ei saa uhkustada isegi ükski parim saksa kliinik." Oleks tööks sobimatuid vastsündinuid kohe peaga vastu seina löödud või lõhki rebitud, nagu mõned "ime läbi ellujäänud" on SS-laste meelelahutusi kirjeldades tunnistanud, siis oleks elusana Auschwitzist lahkunud poolatarist arst sellistest metsikustest tõenäoliselt ka kohe pärast vabanemist rääkinud.

Holokausti-ajaloolased püüavad oma luulusid kindlustada väitega, et tööks kõlbmatuid vange olevat hukatud ilma registreerimata, mida *Ordnunglsi* lugupidavatest sakslastest on raske uskuda. Dokumendid lükkavad holokausti-dogmaatikute väite ümber, tõestades, et suur osa laagreisse suletud vangidest ei olnud näiteks kõrge vanuse tõttu töövõimelised, kuid vaatamata sellele keegi neid gaasikambrisse ei saatnud. *Reich*'l tööjõuressurssidega tegeleva SS-i osakonna WVHA ülema 4. septembril 1943 läkitatud telegrammist nähtub, et sel ajal Auschwitzis viibinud 25 000 juudi rahvusest vangist on tööjõulised vaid 3581, ülejäänud umbes 21 500 (tervelt 86 protsenti) ei suuda töötada. 5. aprillil 1944 tegi SS majandusorganisatsiooni juht kindralooberst Ludwig Pohl oma ülemale Heinrich Himmlerile salajase ettekande "julgeolekust Auschwitzi laagris". Pohl kirjutas, et Auschwitzi laagrikompleksis viibis sel ajal 67 000 kinnipeetavat, kellest 18 000 olid hospitaliseeritud või viibisid töövõimetutena barakkides. Laagris Auschwitz II (harulaager Birkenau, mida nimetatakse suurimaks juutide hävitamiskeskuseks) viibis samal ajal 36 000 vangi, enamikus naised, kellest ligikaudu 15 000 olid töövõimetud.

1990-ndate alguses avalikustatud Venemaa arhiividest avastati dokument, kus tehti statistikat Auschwitzis augustist 1941 kuni 18. detsembrini 1943 surnud vangidest 123 juhuslikult väljavalitu kohta, kellest 35 protsendil oli surma põhjusena ära toodud "vanadusnõtrus" (vt pildiplokk II, foto 41). Kui arvesse võtta eespool toodud juudi ajaloolaste andmed, oli väga suur protsent Saksamaale elama jäänud juutidest vanemad kui 65 aastat, seega võis ka suur hulk koonduslaagreisse sattunuist olla vanurid. Analoogne võis olukord olla ka

Poolas, kust lahkusid natside kartuses esmalt nooremad juudid. Loomulikult oli vanurite surevus koonduslaagreis kõrgem kui noortel vangidel.

Paljude üksikisikute saatused näitavad, et natslikes koonduslaagreis oli epideemiatest, viletsatest elutingimustest, enesetappudest, ka hukkamistest tingitud loendamatu hulk surmajuhtumeid, kuid revisionistide arvates ei teostatud kavakindlat juutide hävitamist. Natslik *Reich* oli äärmiselt tõhus politseinik ja kui juute oleks tõepoolest tahetud 100-protsendiliselt hävitada, siis ei oleks sõja lõpus laagreist vabanenud üle poole miljoni vangi.

10

HOLOKAUSTI MÜÜDID

Mais aastal 1942 ennustas Maailma Juudi Kongressi tollane president Nahum Goldmann, et Euroopa kaheksast miljonist juudist elab sõja üle paar-kolm miljonit. Juutidele kuuluv USA suurleht *"The New York Times"* kirjutas 20. detsembril 1942: "Välisministeerium avaldas 1942. aasta detsembri alguses Washingtonis statistika, mille järgi on teljeriikide poolt kontrollitud Euroopas deporteeritud ja hukatud juutide arv ulatunud kohutava arvuni kaks miljonit inimest ja ülejäänud viit miljonit juuti ähvardab samuti hävitamine."

"The New York Times" jätkas juutide hävitamist kirjeldavate verdtarretavate lugude avaldamist järgnevatel sõja-aastatel, muutusid vaid hävitamismeetodite kirjeldused. Kuigi natsid toimetasid juutide kallal genotsiidi, sisaldas enamik sionistide lehelugudest paraku täielikke väljamõeldisi, mis tavaliselt mõne aja pärast unustuse hõlma vajusid. Näiteks kirjeldati 20. juuni 1942. aasta lehenumbris, kuidas hävitati Kesk-Poolas Saksamaalt, Austriast, Tšehhoslovakkiast ja Hollandist deporteeritud juute mingis müstilisevõitu mahalaskmismajas, kus natsid suutsid päevas mõrvata 1000 inimest. Sõja lõpupoole "mahalaskmismajasid" enam ei meenutatud, sest vahepeal olid lisandunud üha uued ja uued hukkamisviisid, mida arenenud fantaasimeelega hitlerlased juutide kallal toime panid ja millest tuleb pikemalt juttu allpool.

Aasta pärast "mahalaskmismajade" avastamist ilmus 8. augusti 1943. aasta *"The New York Timesis"* lugu sellest, kuidas juute auruga tapeti. See kirjeldus osutus palju elujõulisemaks, kui seda olid aastatagused "mahalaskmismajad". "Kui kambrid on inimesi puupüsti täis, suletakse uksed. Aur siseneb avauste kaudu ja hakkab lämmatama inimesi...," kirjutas suuretiraažiline New Yorgi leht. Auruga tapmises süüdistati natse isegi veel Nürnbergis, kus väideti, et Treblinkas olevat sel moel tapetud sadu tuhandeid juute. Revisionistid väidavad, et

aurutapu väljamõeldise aluseks oli fakt, et Treblinkas kasutati täide hävitamiseks riiete desinfitseerimisel kurikuulsaks saanud gaasi *Zyklon-B* asemel kuuma auru. Vahemärkusena niipalju, et viimatinimetatud desinfitseerimismeetodit kasutati nõukogudeaegses Gulagis veel 1980. aastail, nagu ma pikkadel tapiteekondadel 1981. aastal Permi poliitlaagrisse ja 1985. aastal Kolõmale (Ida-Jakuutia) asumisele sõites kogesin. Pärast Nürnbergi tribunali on auruga tapmise lugu unustusehõlma vajunud.

"The New York Times " üllitas 7. veebruaril 1943 loo uuest natsidest "timukate" leiutatud tapmisviisist: "...maapiirkondades ehitatakse gaasikambreid ja vere mürgitamise jaamu". Vere mürgitamine toimus mürgisüstide abil vastavates jaamades, kus SS-arstid süstisid ohvrite verre tapvat mürki - taoline tapmisviis olevat olnud massiline. Mürgisüste hiljem ei meenutatud, ju osutus selline meetod massihukkamiste puhul liialt aeganõudvaks ja kalliks, kuna mõrvata tuli miljoneid juute, nagu Wannsee konverentsil olevat laialt levitatud legendi järgi otsustatud.

Gaasikambrite suurimaks konkurendiks inimeste tapmismeetodite hulgas ei olnud siiski mitte mahalaskmismajad, mitte ka auruga lämmatamise kambrid ega ka veremürgitamise jaamad, vaid sellised hukkamispaigad-inimveskid, kus juute hukati tugeva elekrivooluga. Nupukate natside uut hukkamisviisi rakendati väidetavalt Belzeci laagris, mida kirjeldab dr phil Stefan Szende oma "surematus bestselleris" "Der *letzte Jude aus Põlen"* järgmiselt: "Alasti juudid viidi suurde ruumi, mis mahutas tuhandeid. Puudusid aknad, ruum oli metallist allalastava põrandaga. Ruumi põrand lasti koos tuhandete juutidega selle all asuvasse suurde veemahutisse - kuid ainult nii sügavale, et metallplaadil olevad inimesed pooleldi vee all olid. Kui kõik metallplaadil olevad juudid puusadeni vees olid, juhiti kõrgepingevool läbi vee. Mõne silmapilgu möödudes olid kõik juudid surnud, tuhanded ühekorraga. Siis tõsteti metallplaat veest välja. Sellel olid hukkunute laibad. Laipade tuhastamiseks lülitati sisse teine vooluliin ja metallplaadist sai tulikuum krematooriumikirst. Võimsad kraanad tõstsid tohutu krematooriumikirstu üles ning tühjendasid selle tuhast. Suured vabrikukorstnad imesid suitsu välja. Protseduur oli läbi viidud." Filoloogiadoktor pole oma raamatu kirjutamisel eriti pead vaevanud tehniliste lahenduste üle, kuid pärastsõjaaegse saksavastase hüsteeria ajal usuti ju natsidest kõike, isegi seda, et loodusseadused aastatel 1941-1945 ei toiminud.

Belzeci laagris hukatute kohta puuduvad andmed Arolseni statistikas, laagri asemel on tänapäeval põld, seal väidetavalt 600 000 hukatu kohta puuduvad igasugused dokumendid, ellu olevat jäänud vaid Rudolf Rederi nimeline juut, kes olevat hinge *Yahweh^e* andnud millalgi 1960. aastail. Ometi on Belzeci "fantoomlaagris" rakendatud hukkamisviiside kohta säilinud kõige rohkem "pealtnägijate" jutustusi.

Belzeci "inimveskis" hukkamist kirjeldab 1946. aastal juudilehes "Der *Neue Weg"* tuntud natsikütt Simon Wiesenthal filoloogiadoktor Szendest veidi leidlikumal viisil: "Esseslaste, lätlaste ja ukrainlaste poolt tagantsunnitud mass jooksis läbi avatud uste "duširuumi", mis mahutas ühe korraga 500 inimest. "Duširuumi" põrand oli metallist, laest rippusid alla dušilehtrid. Kui ruum oli inimestega täidetud, lülitasid esseslased metallpõrandasse 5000-voldise elektrivoolu. Samal ajal hakkas dušiaukudest tulema vesi. Natuke hirmukarjeid ja hukkamine oli lõppenud. Esseslasest peaarst Schmidt konstateeris seejärel läbi uksesilma, et kõik on surnud; hukkamisruumis avanes teine uks, kust sisenes "laibakomando", kes hakkas kiiresti laipasid välja viima."

Kui Stefan Szende kirjeldas, kuidas laibad Belzecis tuhastati, siis Simon Wiesenthal leidis surnukehade kasutamiseks samas laagris sootuks nupukama ja ratsionaalsetele sakslastele palju omasema viisi - surnud juutidest tehti seepi, mille tähistuseks oli RIF ("Rein jüdisches Fett" - "puhas juudi rasv", kuigi sõnaühend tähendas tegelikult: "Reichsstelle für industrielle Fettversorgung"). Belzecis olevat 1942. aasta aprillist kuni 1943. aasta maini seebiks keedetud 900 000 juuti.*

Seebiks keetmise kuuldus polnud mõjuta. Ka Nürnbergi sõjatribunali kohtuotsusesse oli kirjutatud lause: "Tehti katseid kasutada ohvrite surnukehadel asuvat rasva kommertslikel eesmärkidel seebi valmistamiseks." Seebiluulud said sõjajärgsetel aastatel vägagi populaarseks, mõiste "seebiks keeta" muutus näiteks NSV Liidus tõeliseks käibefraasiks, eriti jalgpallivõistlustel: "Kohtunik seebiks!"("Sudja na *na* mõlo!"). Iisraelis oli seebitükkide matmine 1950. aastail laialt levinud komme.

* Nagu lugeja võib-olla tähele pani, lähevad eksterministide poolt hukatute arvud Belzeci puhul lahku: Wolfgang Scheffleri järgi tapeti 600 000 juuti, Wiesenthal räägib 900 000 seebiks keedetust. - Autor.

Kui nende ridade autor nõukogude ajal koolis käis, räägiti 1960-ndail, et ratsionaalsed sakslased teinud vangide nahast ka lambivarje ja käekotte.

1974. aastal tunnistas tuntud juudi ajaloolane Gitta Sereny oma raamatus *"Into That Darkness* ", et seebilugu on mitmete soliidsete uurimisasutuste poolt ümber lükatud. Hiljem on paljud uurijad tulnud samale järeldusele - lugu inimseebist on täielik väljamõeldis.

Ida-Poolas 1942. aasta märtsis asutatud ja tänaseks jäljetult kadunud Belzeci "hävituslaagris" kasutatud hukkamisviiside kohta on palju informatsiooni. 1942. aasta detsembris kirjutas Poola eksiil-ajaleht *"Polish Fortnightly Review*", kuidas juudid aeti Belzecis kuuri, kus nad pidid seisma metallplaadi peal, millest juhiti läbi surmav vool. Liitlaste ühe informatsioonikomitee juba 19. märtsil 1942 antud seletuse järgi lasti vast asutatud laagris juute maha, ülejäänud gaasitati või tapeti voolu abil. Abraham Silberschein kirjeldas 1944. aastal raamatus "D/e *Judenausrottung in Põlen",* kuidas juute tapeti kuumas elektriahjus. 1944. aastal ilmunud raamatu *"Story of Secret State"* autor poolakas Jan Karski meenutab oma "pealtnägija muljeid" verdtarretaval moel järgmiselt: "Rongi (kuhu olid topitud juudid) põrand oli kaetud paksu valge pulbri kihiga. See oli kustutamata lubi. Igaüks teab, mis juhtub siis, kui valatakse vett lubja peale... Kokkupuutes liha kiiresti dehüdrateeritakse, "põletatakse". Rongis olijatelt soovitati aeglaselt liha kontidelt... Õhtuhämarus saabus, kui 45 vagunit (ma lugesin neid) täis said. Rong koos oma piinatud inimlihakoormaga kõikus ja kajas ulgumisest, nagu oleks see nõiutud."

Saksamaa Liitvabariigis 1965. aastal läbiviidud Belzeci sõjaroimarite protsessil otsustas kohus, et selles laagris mõrvati juute siiski vaid gaasi *Zyklon-B* abil, kuigi üks Belzeci tunnistajatest rääkis hoopis diiselmootori gaasidega tapmisest. Belzeci 1965. aasta kohtust kirjutas 1977. aastal ilmunud raamatus *"Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse"* endine natslike kuritegude lahendamise Ludwigsburgi keskuse juhataja Adalbert Rückerl. Hiljem tegid ajaloolased otsuse (valida tuli kaheksa Belzeci hukkamisversiooni vahel), et ainuõige on siiski sanitaarohvitser Kurt Gersteini versioon, millest tuleb juttu alljärgnevalt.

Esseslasest sanitaarohvitser Kurt Gerstein, kes langes prantslaste kätte vangi ja andis enne 1945. aasta juulis asetleidnud enesetappu kuuel korral "ülestunnistusi", mille järgi ta külastas inspekteerijana 1942. aasta augustis Belzeci ja Treblinka "surmalaagreid", kus tema sõnul lämmatati gaasiga 25 miljonit (!) inimest. Prantslane Henri Roques kaitses Kurt Gersteini "ülestunnistuste" alusel tehtud töös koguni doktorikraadi, tõestades, et natsiohvitseri "ülestunnistus" sisaldab suuri erinevusi, vasturääkivusi ja fantaasiarikkaid liialdusi. Toon siinkohal ära ühe Gersteini "ülestunnistuse": "Kambrid täituvad. Korralikult täis toppida - nii käsutas kapten Wirth. Inimesed seisavad üksteise varvastel. 700-800 inimest 25 ruutmeetril, 45 kuupmeetris... Uksed sulguvad. Sel ajal ootavad teised paljalt vabas õhus... Aga diiselmootor ei lähe käima. Tuleb kapten Wirth. Tal on silmanähtavalt piinlik, et see peab just täna, tema siinviibimise ajal juhtuma. Jah, ma näen kõike! Ja ma ootan. Minu stopper registreeris kõik korralikult. 50 minutit, 70 minutit - diiselmootorid ei käivitu! Inimesed ootavad oma gaasikambrites. Asjatult! On kuulda, et nad nutavad, nuuksuvad. "Nagu sünagoogis!" tähendab professor Pfannenstiel, kõrv vastu puu-ust... Pärast kaks tundi ja 49 minutit - stopper registreeris ju kõik! - diiselmootor käivitub. Kuni selle silmapilguni piinlevad inimesed nendes neljas, juba täistopitud kambris, neli korda 750 inimest neli korda 45 kuupmeetris! - Uuesti möödub 25 minutit. Õige paljud on juba surnud. Läbi väikese aknakese on näha, kui elekrivalgus valgustab kambrit ühe viivu... 28 minuti pärast on ainult vähesed veel elus. 32 minuti pärast on lõpuks ometi kõik surnud."

Millegipärast ei imestanud Kurt Gersteini kirjaldatud hukkamisviisi väljavalinud "ajaloolased" selle üle, kuidas võis 25-ruutmeetrilisele põrandapinnale ära mahtuda ca 750 inimest - kui nad mingi võlukepikese väel just enne gaasikambrisse saatmist päkapikkudeks ei muudetud. Kui nad mingil fantastilisel moel oleksid gaasikambrisse isegi kuidagi sisse pressitud, siis oleksid ohvrid juba paari-kolme minutiga surnud õhupuudusesse ja mingit gaasitamist poleks vaja olnud.

Teisest maailmasõjast möödunud aastakümnete jooksul on ilmunud hulk raamatuid, kus "holokausti üle elanud" annavad oma "faktikirjeldusi", mida täie mõistuse juures olevad inimesed peaksid ilma igasuguse kahtlusekübemeta uskuma.

Nobeli rahupreemia laureaat Elie Wiesel, kes noorukina viibis Auschwitzis (teadmata midagi gaasikambreist), kirjeldas 1958. aastal

ilmunud raamatus *"The Night"* põlevaid hukkamiskraave: "Meie lähedal asuvast kraavist tõusis leek, tohutu suur leek. Seal põletati midagi. Kraavi äärde sõitis isekallutaja ja kallutas oma koorma kraavi. Kallutaja koormaks olid väikesed lapsed. Sootuks väikesed! Jah, ma nägin neid oma silmaga... Lapsed leekides! Sinna satume ka meie. Veidi tagapool peaks asuma kraav ka täiskasvanute jaoks... "Isa," ütlesin mina, "kui kõik on nii jube, siis ma ei taha enam oodata. Ma hüppan parem voolu all olevasse okastraati. See on parem kui tunde tules põleda." Tunde tules põleda noorel Wieselil ei tulnud, sest nende kolonn, kus Elie isaga asus, viidi valvurite poolt tagasi barakki.

1979. aastal ilmunud raamatus *"Auschwitz-Mythos*", mis Saksa Liitvabariigis on keelatud raamatute nimekirjas, toob selle autor Wilhelm Stäglich ära Auschwitzis toimunud juutide massihukkamist kirjeldava "pealtnägija" Kitty Harti loo raamatust *"Aberich lebe* ": "Ma olin paljude hukkamiste pealtnägijaks, kus surma viidi sadu süütuid inimesi, kes midagi kahtlustamata lasksid end viia suurde barakki. Üks hetk seisab mul eluaeg meeles. Väljas madala hoone najal oli redel, mis ulatus katusel asuva väikese luugini. Redelit mööda ronis kiiresti üles esseslase vormis mees. Üleval tõmbas mees endale pähe gaasimaski ja kätte kindad, avas ühe käega luugi ja sikutas teise käega taskust välja pudeli, puistas pudeli sisu - valge pulbri - kiiresti luugist alla ja sulges selle kiirustades. Mees ronis välgukiirusel katuselt maha ja lükates redeli rohule, põgenes, nagu oleksid tal kuradid kannul. Samal ajal kostis barakist õudne kisa, lämbuvate inimeste viimased karjed... Umbkaudu viie-kaheksa minuti pärast olid kõik surnud."

Teine massihukkamiste "pealtnägija", Rumeenia juuditar Eugene Aroneanu kirjeldab 1945. aastal Pariisis ilmunud raamatus *"Camps de concentration* " Auschwitzi massihukkamisi järgmiselt: "Ahjudest umbes 800-900 meetrit eemal istusid vangid rööbasteel liikuvaisse vagonettidesse. Auschwitzi vagonetid olid mitmes mõõdus, suutsid mahutada 10-15 inimest. Kui vagonett oli inimesi täis, lükati see kaldteel liikuma, misjärel sõitis täiskiirusel mäest tunnelisse. Tunneli lõpus olid väravad, nende taga ahjud. Kui vagonetid sõitsid vastu väravaid, avanesid need automaatselt. Vagonetid läksid ümber ja viskasid oma elusa koorma ahjudesse."

Järgmine Auschwitzi "üleelamiste kirjeldaja" Zofia Kossak kirjeldas samuti inimeste sõidutamist ahjudesse, kuid tema mälestuste põhjal toimus eelnevalt ohvrite gaasitamine. Revisionist Robert Faurisson avaldas selle loo oma 1982. aastal ilmunud raamatus *"Reponse ä Pierre Vidal-Naquet. La Vieille Taupe":* "Kõlas kriiskav helin ja läbi põrandas olevate avade hakkas gaas kohe ülespoole tungima. Rõdult, kust võis saada ustest täielikku ülevaadet, jälgisid esseslased uudishimulikult surmavõitlust, hirmu, hukatavate krampe. Nende julmurite jaoks oli see etendus, millest nad kunagi ei tüdinenud... Surmavõitlus kestis 10-15 minutit... Võimsad ventilaatorid ajasid gaasi laiali. Nüüd ilmusid gaasimaskides erikomando liikmed. Nad avasid ukse, mis oli täpselt sissekäigu vastas ja kus oli laadimisplatvorm väikeste vagunitega. Meeskond ladus laibad vagunile. Nad tegid oma tööd kiiresti, teised ootasid. Tihtipeale juhtus, et surnud ärkasid uuesti ellu. Selline annus gaasi tegi ainult uimaseks, see ei tapnud. Tihtipeale juhtus, et ohvrid vagunis jälle teadvusele tulid... Laadimisplatvorm vihises alla ja koorem tühjendati otse ahju."

13. veebruaril 1946 oli Nürnbergi kohtusaalis võimalik nautida nõukogude süüdistaja juttu, kelle sõnul tapsid natsid Sachsenhauseni koonduslaagris vähemalt 840 000 nõukogude sõjavangi järgmisel viisil: "Väikeses ruumis oli 50 cm suurune ava. Sõjavang asetas end kuklaga ava juurde ja laskur, kes asus augu taga, lasi tema pihta. See protseduur ei olnud aga praktiline, sest tihtipeale laskur ei tabanud vangi. Kaheksa päeva pärast ehitati uus seadeldis. Vang pandi nagu ennegi seina äärde; siis lasti raudplaadil aeglaselt tema pea peale libiseda. Sõjavangil jäi mulje, nagu tahetaks tema pikkust mõõta. Raudplaadis oli polt, mis tuli lahti ja tabas vangi kuklasse. Ta kukkus surnult põrandale. Raudplaati käsitseti pedaali abil, mis asus ruumi nurgas." Surnukehad tehti tuhaks neljas liikuvas krematooriumis, mis olid monteeritud veoauto järelkärule. Paraku ei demonstreeritud kohtule ühegi ratastel oleva ülivõimsa krematooriumi pilti, kus võis lühikese ajaga tuhaks teha *ca* 210 000 laipa, ei seletatud ka nii ratsionaalse masina tööpõhimõtteid.

Sakslased on teadupoolest väga põhjalik ja tehnikalembene rahvas. Natsionaalsotsialistid leiutasid "holokausti üleelanute" andmeil koonduslaagrite vangide tapmiseks tehniliselt erinevaid hukkamisviise. Massimõrvu Sobiboris kirjeldab Alexander Pechersky

raamatus *"Die Revolte von Sobibor"*järgmiselt: "Esimesel silmapilgul tundus, nagu astuks täiesti normaalsesse duširuumi: sooja ja külma vee kraanid, kraanikausid... Kui kõik olid sisenenud, prantsatasid uksed kõva pauguga kinni. Laeaukudest valgus spiraalikujuliselt välja raske, mustjas ollus..." Siiski ei mõrvatud 250 000 Sobibori koonduslaagri vangi uuemate "uurimuste" järgi mitte mingi müütilise "spiraalikujulise musta ollusega", vaid (diisel)mootori heitgaasidega.

Kuna natslikes koonduslaagrites olevat paljukorrutatud müüdi järgi hukatud miljoneid inimesi, siis oli loomulikult probleemiks, mida teha surnukehadega. Usaldusväärne juudi päritolu "holokausti ülelanu" Jankel Wiernik teeb oma kirjelduse põnevaks pikantsete üksikasjadega, mis on kirja pandud 1979. aastal New Yorgis ilmunud Alexander Donati raamatus *"The Death Camp Treblinka":* "Laipu immutati bensiiniga. See tekitas lisakulusid ja tulemus ei rahuldanud; meeste laibad lihtsalt ei tahtnud põleda. Alati, kui taevasse ilmus lennuk, lõpetati kogu töö ja kaeti laibad lehtedega, et neid õhust ei märgataks. See oli kole vaatepilt, kõige kohutavam, mida inimese silmad üldse näinud on. Kui põletati rasedate naiste laipasid, siis nende kõhud lõhkesid ja looteid võis näha emaihus leegitsemas... Gangsterid seisavad tuhahunniku lähedal ja vappuvad saatanlikes naerukrampides. Nende näod säravad tõeliselt saatanlikust rõõmust. Sündmuse auks löövad nad klaase kokku, söövad, naljatlevad ja teevad tule ääres soojendades endale olemise mugavaks."

Kõrvuti "holokausti lipulaeva" Auschwitzi ja "fantoomlaagri" Belzeciga on paljudes raamatutes kirjeldatud Poola suuruselt teises "hävituslaagris" Treblinkas toimunud "mõrvaorgiaid". Selles laagris hukati holokausti-ajaloolaste "uurimuste" järgi kuni 800 000 vangi. Algul maeti surnukehad massihaudadesse, kuid 1943. aasta veebruaris Treblinkat külastanud *Reichsführer* Heinrich Himmler käskis laibad väidetavalt põletada, et liitlased massimõrvadele jälile ei saaks. Hukatute laipade hävitamist kirjeldab värvikates toonides prantsuse juudist "pealtnägija" Jean-Frangois Steiner oma raamatus *"Treblinka, Die Revolte eines Vernichtungslagers":* "Ta oli blond ja kõhn, tal oli sõbralik nägu, ta esines tagasihoidlikult. Ta tuli ühel päikeselisel ennelõunal oma kohvrikesega surmariigi värava taha. Tema nimi oli Herbert Floss ja ta oli laipade põletamise spetsialist... Järgmisel päeval laoti esimene tuleriit ja Herbert Floss reetis oma

Järgmine Auschwitzi "üleelamiste kirjeldaja" Zofia Kossak kirjeldas samuti inimeste sõidutamist ahjudesse, kuid tema mälestuste põhjal toimus eelnevalt ohvrite gaasitamine. Revisjonist Robert Faurisson avaldas selle loo oma 1982. aastal ilmunud raamatus *"Reponse ä Pierre Vidal-Naquet. La Vieille Taupe":* "Kõlas kriiskav helin ja läbi põrandas olevate avade hakkas gaas kohe ülespoole tungima. Rõdult, kust võis saada ustest täielikku ülevaadet, jälgisid esseslased uudishimulikult surmavõitlust, hirmu, hukatavate krampe. Nende julmurite jaoks oli see etendus, millest nad kunagi ei tüdinenud... Surmavõitlus kestis 10-15 minutit... Võimsad ventilaatorid ajasid gaasi laiali. Nüüd ilmusid gaasimaskides erikomando liikmed. Nad avasid ukse, mis oli täpselt sissekäigu vastas ja kus oli laadimisplatvorm väikeste vagunitega. Meeskond ladus laibad vagunile. Nad tegid oma tööd kiiresti, teised ootasid. Tihtipeale juhtus, et surnud ärkasid uuesti ellu. Selline annus gaasi tegi ainult uimaseks, see ei tapnud. Tihtipeale juhtus, et ohvrid vagunis jälle teadvusele tulid... Laadimisplatvorm vihises alla ja koorem tühjendati otse ahju."

13. veebruaril 1946 oli Nürnbergi kohtusaalis võimalik nautida nõukogude süüdistaja juttu, kelle sõnul tapsid natsid Sachsenhauseni koonduslaagris vähemalt 840 000 nõukogude sõjavangi järgmisel viisil: "Väikeses ruumis oli 50 cm suurune ava. Sõjavang asetas end kuklaga ava juurde ja laskur, kes asus augu taga, lasi tema pihta. See protseduur ei olnud aga praktiline, sest tihtipeale laskur ei tabanud vangi. Kaheksa päeva pärast ehitati uus seadeldis. Vang pandi nagu ennegi seina äärde; siis lasti raudplaadil aeglaselt tema pea peale libiseda. Sõjavangil jäi mulje, nagu tahetaks tema pikkust mõõta. Raudplaadis oli polt, mis tuli lahti ja tabas vangi kuklasse. Ta kukkus surnult põrandale. Raudplaati käsitseti pedaali abil, mis asus ruumi nurgas." Surnukehad tehti tuhaks neljas liikuvas krematooriumis, mis olid monteeritud veoauto järelkärule. Paraku ei demonstreeritud kohtule ühegi ratastel oleva ülivõimsa krematooriumi pilti, kus võis lühikese ajaga tuhaks teha *ca* 210 000 laipa, ei seletatud ka nii ratsionaalse masina tööpõhimõtteid.

Sakslased on teadupoolest väga põhjalik ja tehnikalembene rahvas. Natsionaalsotsialistid leiutasid "holokausti üleelanute" andmeil koonduslaagrite vangide tapmiseks tehniliselt erinevaid hukkamisviise. Massimõrvu Sobiboris kirjeldab Alexander Pechersky

raamatus *"Die Revolte von Sobibor"* järgmiselt: "Esimesel silmapilgul tundus, nagu astuks täiesti normaalsesse duširuumi: sooja ja külma vee kraanid, kraanikausid... Kui kõik olid sisenenud, prantsatasid uksed kõva pauguga kinni. Laeaukudest valgus spiraalikujuliselt välja raske, mustjas ollus..." Siiski ei mõrvatud 250 000 Sobibori koonduslaagri vangi uuemate "uurimuste" järgi mitte mingi müütilise "spiraalikujulise musta ollusega", vaid (diisel)mootori heitgaasidega.

Kuna natslikes koonduslaagrites olevat paljukorrutatud müüdi järgi hukatud miljoneid inimesi, siis oli loomulikult probleemiks, mida teha surnukehadega. Usaldusväärne juudi päritolu "holokausti ülelanu" Jankel Wiernik teeb oma kirjelduse põnevaks pikantsete üksikasjadega, mis on kirja pandud 1979. aastal New Yorgis ilmunud Alexander Donati raamatus *"The Death Camp Treblinka":* "Laipu immutati bensiiniga. See tekitas lisakulusid ja tulemus ei rahuldanud; meeste laibad lihtsalt ei tahtnud põleda. Alati, kui taevasse ilmus lennuk, lõpetati kogu töö ja kaeti laibad lehtedega, et neid õhust ei märgataks. See oli kole vaatepilt, kõige kohutavam, mida inimese silmad üldse näinud on. Kui põletati rasedate naiste laipasid, siis nende kõhud lõhkesid ja looteid võis näha emaihus leegitsemas... Gangsterid seisavad tuhahunniku lähedal ja vappuvad saatanlikes naerukrampides. Nende näod säravad tõeliselt saatanlikust rõõmust. Sündmuse auks löövad nad klaase kokku, söövad, naljatlevad ja teevad tule ääres soojendades endale olemise mugavaks."

Kõrvuti "holokausti lipulaeva" Auschwitzi ja "fantoomlaagri" Belzeciga on paljudes raamatutes kirjeldatud Poola suuruselt teises "hävituslaagris" Treblinkas toimunud "mõrvaorgiaid". Selles laagris hukati holokausti-ajaloolaste "uurimuste" järgi kuni 800 000 vangi. Algul maeti surnukehad massihaudadesse, kuid 1943. aasta veebruaris Treblinkat külastanud *Reichsführer* Heinrich Himmler käskis laibad väidetavalt põletada, et liitlased massimõrvadele jälile ei saaks. Hukatute laipade hävitamist kirjeldab värvikates toonides prantsuse juudist "pealtnägija" Jean-Frangois Steiner oma raamatus *"Treblinka. Die Revolte eines Vernichtungslagers":* "Ta oli blond ja kõhn, tal oli sõbralik nägu, ta esines tagasihoidlikult. Ta tuli ühel päikeselisel ennelõunal oma kohvrikesega surmariigi värava taha. Tema nimi oli Herbert Floss ja ta oli laipade põletamise spetsialist... Järgmisel päeval laoti esimene tuleriit ja Herbert Floss reetis oma

saladuse: tuleriida kokkupanemise. Ta seletas, et kõik laibad ei põle ühtlaselt. On head ja halvad laibad, tulekindlad ja kergesti süttivad. Kunst seisnes selles, et häid laipu tuli kasutada halbade laipade põletamiseks. Tema uuringute järgi põlesid vanad laibad paremini kui uued, paksud paremini kui peenikesed, naised paremini kui mehed. Sellest võis järeldada, et ideaalsed laibad on paksude naiste vanad laibad. Herbert Floss lasi need kõrvale panna, samuti meeste ja laste omad. Kui umbes 1000 laipa oli välja kaevatud ja sorteeritud, mindi tuleriida juurde, kusjuures hea põlemismaterjal laoti kõige alla ja halvem selle peale. Bensiinikanistri lükkas Floss tagasi, selle asemel lasi ta puid tuua. Tema esitus pidi olema täiuslik. Puud pandi tuleriida resti alla väikeseks tulekoldeks, mis oli sarnane laagrituledega. Sobiv aeg oli kätte jõudnud. Talle ulatati pidulikult tikutoos, ta kummardus, süütas esimese tulekolde, seejärel teised. Sel ajal, kui puud aegamööda tuld võtsid, läks ta oma eripärasel kõnnakul korraldajate juurde, kes ootasid eemal.

Leegid loitlesid üha kõrgemale ja põimusid üha enam laipadega, esialgu väikese viivitusega, siis aga leegitseva hooga... Äkki põlesid tuleriidad ereda leegiga. Leegid tormasid kõrgusesse, tekitasid suitsupilvi, kõlas vägev pragin, surnute näod tõmbusid valuliselt kõveraks, liha lagunes. Põrgulik vaatemäng. Isegi SS-lased olid mõni silmapilk kui kivistunud ja jälgisid tummalt seda imet. Herbert Floss säras. Tuleriida leegitsemine oli ilusaim elamus tema elus...

Sellist sündmust pidi tähistama. Toodi lauad, need seati üles tuleriida vastu ning sinna peale pandi napsi-, õlle- ja veinipudelid. Päev kaldus õhtusse ja näis, nagu peegelduksid tuleriida kõrged leegid õhtutaeval, eemal silmapiiril, kus päike tulevärgi hiilgaval paistel loojus." Muidugi ei saanud esseslastele ja Herbert Flossile väikest pidutsemist pahaks panna, sest 800 000 laiba maa seest väljakaevamine ja põletamine oli kuratlikult tüütu ja aegavõttev tegevus.

Loomulikult ei saanud laagreis valvurite ja timukaina tegutsevad tüübid olla normaalsed inimesed. Tegu oli sadistlike kõrvalekalletega monstrumitega, nagu selgus, oli esseslaste hulgas "pealtnägijate" jutu järgi isegi inimsööjaid. Auschwitzis viibinud slovaki juut Filip Müller, kelle tunnistusi kasutati ka Nürnbergi protsessil, kirjeldas esseslaste inimsööjalikke kombeid järgmiselt: "Aeg-ajalt tulid ka SS-arstid krematooriumisse, enamasti *Hauptsturmführer* Kitt ja *Obersturmführer*

Weber. Nendel päevadel toimus kõik nagu tapamajas. Enne hukkamist katsusid mõlemad arstid nagu loomakaubitsejad veel elavate meeste ja naiste reisi ning sääri, et otsida välja "paremad tükid". Pärast mahalaskmist asetati laibad lauale. Siis lõikasid arstid veel sooja liha tükke reitelt ja säärtelt ning viskasid need varem valmispandud nõudesse. Äsja mahalastud inimeste musklid liigutasid end veel ja tõmblesid, raputasid ämbreid ja panid need kõikuma." Kuna Auschwitzi vange tapeti reeglina gaasiahjudes, nagu mitmed "ime läbi ellujäänud" on tunnistanud, siis tehti inimsööjatest esseslastest ülemate söömisharjumusi arvestades erand - maiustamiseks kõlbliku lihaga ohvrid lasti maha.

Kõrge fantaasialennuga sadistlikke elamusi väljamõelnud Filip Müller kirjeldas oma 1979. aastal ilmunud raamatus *"Sonderbehandlung",* kust pärineb ka eelnev tsitaat, kuidas laipade põletamisel äravoolavat rasva koguti: "Koos oma abilise Eckhardiga laskus mõrvainsener ühte süvendisse ja märgistas põhjas ära 25-30 cm laia joone, mis jooksis pikisuunal süvendi keskel. Keskelt maad uuristades peaks tekkima mõlemas suunas kerge kallakuga kanal, et süvendites põlevate laipade rasv saaks kahte mahutisse ära voolata." Pole täpselt teada, kui palju põlevatest laipadest rasva õnnestus koguda. Milleks kasutasid inimsööjatest esseslased juutide rasva? Ka sellest autor ei kirjuta, võib-olla kartulite praadimiseks?

Holokausti üle elanud Jankel Wiernik, kelle kirjeldus ohvrite jäänuste kõrvaldamisest oli eespool, on oma mälestustes jäädvustanud ka ukrainlastest SS-valvurite meelelahutused: "Ukrainlased olid pidevalt purjus ja müüsid kõike, mida olid laagrist varastanud, et saada rohkem raha napsi jaoks... Kui nad olid endal kõhud punni joonud ja olid täis kui tinaviled, otsisid nad silmadega teisi meelelahutusi. Tihti valisid nad mööda marssivate paljaste naiste seast välja ilusamad juudi tüdrukud, vedasid need barakkidesse, vägistasid nad ja viisid lõpuks gaasikambrite juurde."

Pärast Auschwitzi "surmalaagri" külastamist osutas SS-pealik Himmler seda au ka Treblinkale. Riigifüüreri jaoks ettevalmistatud meelelahutustest oli hästi teadlik "pealtnägija" Rahel Auerbach, kes kirjeldab seda 1979. aastal New Yorgis ilmunud kogumikus *"The Death Camp Treblinka":* "Räägitakse, et 1943. aasta veebruari lõpus toimuva Himmleri visiidi tarvis valmistati ette eriline atraktsioon.

Spetsiaalselt selle jaoks välja valitud alasti noorte naiste grupp möödus Himmlerist, et see saaks nende kehadest esteetilise naudingu. Seejärel siirdusid naised gaasikambrisse, kust tulid tagasi surnutena."

Kuna surmalaagrite elu tundus üksluisena mitte ainult kõrgetele külalistele, vaid ka laagris valitsenud rutiinist tüdinenud SS-valvureile, siis mõeldi peale juuditaridega vallatlemise välja ka muid meelelahutusi. Frankfurdis toimunud Auschwitzi protsessil tunnistas Filip Müller, kuidas üks esseslane olevat visanud lapse keevasse inimrasva, mis tekkivat krematooriumis gaasitatud laipade põletamisel.

Treblinkas "ime läbi ellujäänu" Jakob Eisner kirjeldas sealset SS-laste meelelahutust, mis on kirja pandud Rudolf Vrba (Rosenberg) raamatus "/ *Cannot Forgive"* järgmiselt: "Franz ütles ühele vangile: "Äkki tegeleksime poksiga?" Kinnipeetu oli olnud Krakowis tuntud professionaalne poksija. Poksijad panid kindad kätte, kuid Franz peitis oma parema käe kinda sisse väikese püstoli. "Alustame!" käsutas esseslane. Ta astus noore vangi poole, tehes näo, nagu tahaks poksida, ja tulistas teda otse näkku. Vaene noormees kukkus surnuna maha." Kes kordki poksikindaid kätte pannud, teab, et sinna püstoli peitmine võib olla üsna keerukas, veel keerukam aga päästikule vajutamine. Kuna aga natsid olid kogenud mõrvarid, ju neil õnnestus ka selline trikk.

Tuleb välja, et üksluisena mõjuvas laagrielus lõbustasid timukad end ka muusikaga. "Monotoonse hukkamise ilustamiseks moodustasid sakslased Treblinkas juutidest orkestri... Sel oli kaks eesmärki: esiteks kostsid selle helid valjemini kui gaasikambrite juurde aetavate inimeste karjumine ja halisemine ning teiseks hoolitses see kahest muusikat armastavast rahvusest - sakslastest ja ukrainlastest - koosneva laagrimeeskonna muusikaliste meelelahutuste eest," kirjutas Rahel Auerbach raamatus "Treblinka surmalaager".

Millegipärast on holokausti "faktikirjeldustes" palju juttu igasugustest üllatavatest nähtustest. Eva Schloss kirjeldab oma loos värvikalt, kuidas töötavate krematooriumide ahjusuudest sööstavad välja leegid: "Sel ööl põlesid krematooriumiahjud tunde ja apelsinivärvi leegid sööstsid läbi ahjusuu öömusta taeva poole." "Pealtnägijad" räägivad ka krematooriumide korstnaist tõusvaist kuni kümne meetri kõrgustest leekidest. Sellest "imelisest vaatepildist" joonistas endine

Auschwitzi vang David Olare koguni pildi (vt pildiplokk I, pildid 28, 29). Holokausti esipropagandist Elie Wiesel kirjutab nõukogude propagandistide poolt väljamõeldud Babi Jah hukkamiskohal juhtunud imelisest loodusnähtusest: "Hiljem sain ma ühe tunnistaja käest teada, et maa oli mitmeid kuid lakkamatult värisenud ja et aeg-ajalt purskasid maa seest välja veregeisrid (!?)."

Nagu eespool toodud juttudest ja kirjutistest selgub, on paljud "holokausti üleelanud" ja "ime läbi ellujäänud" lasknud oma fantaasial vabalt voolata. Kui fantastiliste kirjeldustega lõbustatakse vaid raamatulugejaid, pole häda nii suur, kuid kui selletaolise fantaasia tõttu mõistetakse süütuid inimesi surma, nagu äärepealt oleks juhtunud Poola päritolu USA kodaniku Frank Walusiga ja ukrainlase Ivan Demjanjukiga, on asjalood hoopis teised.

1974. aastal avastas püüdlik natsikütt Simon Wiesenthal sõjaroimar Frank Walusi, kes olevat Teise maailmasõja ajal pannud ühes laagris toime metsikuid mõrvategusid. USA kohus alustas kriminaalmenetlust, kus tunnistajaks olnud 11 juuti-koonduslaagrivangi tunnistasid, et Frank Walus tappis elajalikult vanureid, naisi, invaliide jne. Kohtualusel õnnestus hankida tõend, mis tõestas, et ta ei viibinud sõja ajal üldse Poolas, vaid töötas ühes Baieri mõisas, kus teda tunti "Franzlina". Walusi kohtuasi venis ja kohtualune oli sunnitud 60 000 dollari eest maha müüma kogu oma vara, et maksta kaitseadvokaadile. Võttis aastaid, enne kui mees suutis tõestada, et tegu ei ole natsist kurjategijaga. Walus tõestas oma süütust, kuid laostus ja ruineeris täielikult oma tervise. Muidugi ei pidanud Simon Wiesenthal vajalikuks tema süül kannatanud inimese ees vabandada.

Ukraina päritolu USA kodaniku Ivan Demjanjuki andsid Ameerika võimud Iisraelile välja peaaegu kõiki õigusriigi põhimõtteid rikkudes. Kohtu ette viidi ta kui "Treblinka Monstrum", kuna olevat selles laagris aidanud hukata 800 000 juuti, lõiganud gaasikambrisse saadetutel kõrvu peast ja juudi naistel mõõgaga rindu ära, rasedatel aga lõiganud enne gaasitamist kõhud lõhki, nagu tunnistasid "ime läbi ellujäänutest" tunnistajad. Demjanjuk mõisteti Iisraeli kohtu poolt poomissurma, kuid viimasel hetkel selgus, et süüdimõistetu ei olnud kunagi Treblinkas viibinud, kuigi paljud vannutatud tunnistajad, "holokausti läbielanud", olevat kohtualuse ära tundnud. Samal ajal leidis horvaadi päritolu USA kristlik aktivist Jerome Branter tõendid, et Ivan Demjanjuk viibis

sõja ajal Ühendriikides, töötades seal autoremontija ja vangivalvurina. Lolli olukorda sattunud Iisraeli justiitsvõimud püüdsid Demjanjukki seejärel seostada Sobibori laagris asetleidnud massimõrvadega, kuna NSV Liidu võimud olid mingist arhiivist "leidnud" "Ivan Hirmsa" Sobibori laagri töötõendi, mille nad andsid üle Iisraeli kohtule. Sobibori "töötõendi" valmistamise paber aga viitas USA-s tehtud ekspertiisi järgi alles 1960-ndatel fotokemikaalina kasutusele võetud ainele. Tegu oli võltsinguga. Ameerika võimud olid sunnitud Demjanjukile tagastama passi ja maksma prisket valuraha. Demjanjuki juhtum leidis maailma ajakirjanduses suurt vastukaja ja andis valusa hoobi natsikütt Simon Wiesenthali reputatsioonile, kelle nõudmisel alustati ukrainlase represseerimist. Demjanjuki juhtumile on pühendatud Hans Peter Rullmanni 1987. aastal ilmunud raamat *"Der Fail Demjanjuk"*.

Briti ajaloolane Gerald Reitlingen hoiatab lugejat uurimuses *"The Final Solution",* et holokausti protsesside tunnistajate ütlusi ei või võtta puhta kullana. Juudi ajaloolane Hannah Arendt märkis raamatus *"Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil*", et pealtnägijad, kes andsid tunnistusi Adolf Eichmanni protsessil 1961. aastal, suutsid harva eristada seda, mida nad ise kogesid, sellest, mida kuskil lugenud või kuulnud olid. Holokausti-ajaloolane Lucy Dawidowicz tunnistas, et "ellujäänute mälestused on tihti mõjutatud vihkamisest, sentimentidest ja möödunud ajast". Juudi ajaloolane Gitta Sereny kurtis nende üle, kes "mõtlesid välja holokausti sündmusi".

Teise maailmasõja sündmusi uurinud prantsuse ajaloolane Germain Tillion hoiatas nende endiste vangide eest, kes valetasid oma tunnistustes: "Palju enam, kui on tihti kombeks arvata, on nad oma käitumises sarnased kontsentratsioonilaagrites toimunuga. Oma sadomasohhistlikele kirgedele said nad (kohtuprotsessidel) vaba tegevusvälja. Me tundsime paljusid psüühiliselt haigeid inimesi - pooleldi pettureid, pooleldi idioote, kes kirjeldasid väljamõeldud luulusid neile osaks langenud repressioonidena. Me teadsime ka teisi - neid, keda tõesti deporteeriti -, nende väljamõeldised ületasid isegi neid kuulujutte, mida levitasid need, kes kunagi polnud laagreis viibinud."

Juudi ajaloolane Samuel Gringauz, kes viibis interneerituna Kaunase getos, kritiseeris ellu jäänud juutide antud tunnistusi, mis olid täis "grafomaniakaalseid liialdusi", "dramatiseeritud efekte", samuti "diletantlikku filosofeerimist", "pretensioonikat lüürikat", "kinnitamata kuu-

lujutte" jne. Iisraeli riikliku holokaustikeskuse *Yad Vashem* arhiivi direktor Shmuel Krakowski tunnistas, et ametlikult registreeritud 20 000 holokaustis ellujäänu tunnistustest on üle 10 000 ebausaldusväärsed. Enamik ellujäänutest, kes on tahtnud olla "osa ajaloost", on andnud oma fantaasiale vaba voli, kinnitab Krakowski. "Paljud neist polnud kunagi viibinud neis paigus, kus nende jutu järgi leidsid aset metsikused. Teised tuginesid informatsioonile, mida olid kelleltki kuulnud, oma sõprade või sootuks võõraste jutule." Holokaustikeskuse arhiivi direktor väitis ajalehes *"Jerusalem Post"* 17. augustil 1986, et *Yad Vasheml* arhiivides hoitakse tunnistusi, kus kuupäevad ja nimetatud asukohad osutusid ekspertide kontrollimisel valeks.

11

NÜRNBERGI KÄTTEMAKS

Sõjajärgsed arvukad kohtupidamised, mida võitjariigid *Reich'l* juhtide, poliitikute, kõrgemate ametnike ja sõjaväelaste üle pidasid, andsid autoriteetse õigusliku legitiimsuse holokausti hävitusteooriale. Kõige kaalukam neist rohkearvulistest kohtupidamistest on Nürnbergi tribunal aastatel 1945-1946, mida ametlikult nimetatakse Rahvusvaheliseks Sõjatribunaliks *(International Military Tribunal),* kus USA, NSV Liit, Suurbritannia ja Prantsusmaa mõistsid kohut Saksamaa ellujäänud juhtide "kui peamiste sõjakurjategijate" mitmesuguste "sõjakuritegude", "rahvusevastaste kuritegude" ja "inimsusevastaste kuritegude" üle. Tribunali põhikirja järgi olid "natslike vandenõulaste" sooritatud kuriteod laiaulatusliku "üldise plaani või vandenõu" koostisosa. Kuigi tänapäeval julgeb isegi mõni ametiisik möönda, et Nürnbergi kohtupidamises "võis olla protsessuaalseid rikkumisi", peetakse selle tribunali otsuseid õiguspärasteks, mille üle ei ole kombeks vaielda. Mõjuvõimsate sionistlike ringkondade survel püütakse Nürnbergi tribunali otsuste arvustamist kuulutada liitriigiks saavas Euroopa Liidus isegi kriminaalkuriteoks.

Juutidega ümberkäimise teema sai Nürnbergi protsessil ülitähtsa koha, kohtualuseid süüdistades rõhutasid liitlasriikide kohtunikud ja prokurörid eriti kuue miljoni Euroopa juudi väidetavat hävitamist. USA-poolne peasüüdistaja Robert H. Jackson rõhutas oma sissejuhatavas esinemises: "Kõige barbaarsemad ja arvukamad kuriteod, mida natsid olid ette planeerinud ja sooritanud, olid sihitud juutide vastu... Minu eesmärgiks on tõestada kogu juudi rahva hävitamise kava, plaani, millele natsid olid fanaatiliselt andunud... Väljakuulutatud eesmärk oli kogu juudi rahva hävitamine... Juutide hävitamise vandenõu või siis üldplaan viidi... metoodiliselt ja punktuaalselt ellu. Ajalugu ei tea teist niisugust kuritegu, mis oleks nõudnud nii palju ohvreid või mida viidi ellu nii sihikindla julmusega." Briti peasüüdistaja sir Hartley Shawcross kiitis oma "vanemale kolleegile" takka ja ütles

lõppsõnas: "On üks grupp, kelle vastu hävitamismeetodit rakendati nii laias ulatuses, et minu kohus on erilist tähelepanu pöörata vastavale tõendusmaterjalile. Ma pean silmas juutide hävitamist. Kui neid mehi (kohtualuseid) ka mingites muudes kuritegudes ei süüdistataks, siis oleks sellest ainsast kuriteost küllalt. Ajalugu ei tunne sellelaadseid õudusi."

Nürnbergi protsessi, nii on eravestlustes tunnistanud osa liitlaste juhtivaid tegelasi, ei organiseeritud erapooletu õigusemõistmise, vaid poliitiliste eesmärkide teostamiseks. Inglise kohtunik Nürnbergi protsessil sir Norman Birkett selgitas erakirjas 1946. aastal, et "kohus on ainult vormilt kohtuprotsess, protsessi peamine tähtsus on hoopis poliitiline", nagu seisab Werner Maseri 1979. aastal New Yorgis ilmunud raamatus *"Nuremberg: A Nation on Trial"*. USA-poolne peasüüdistaja ja endine justiitsminister Robert Jackson teatas ilma valehäbita, tegemata nägu, nagu oleks tegu õiglase kohtupidamisega: "Nürnbergi protsess on "liitlasriikide sõja jätk" Saksamaa vastu, tribunal "ei ole seotud protseduuriliste või muude meie kohtusüsteemile või põhiseaduslikule süsteemile omaste sätetega(s/c/)." Ameerika liberaalne nädalakiri *"Nation"* kirjutas 27. oktoobril 1945. aastal juhtkirjas: "Nürnbergi kohus on poliitiline protsess, mille eesmärgid on poliitilised."

Tribunali pidulikul avaistungil sovetipoolseks eesistujaks olnud kohtunik Nikitšenko oli nii enne kui ka pärast Nürnbergi tribunali NSV Liidu Ülemkohtu aseesimees. 1936. aastal oli ta Moskvas toimunud kurikuulsal Grigori Zinovjevi ja Lev Kamenevi näidisprotsessil kohtunikuks. Enne tribunali algust avameelitses kohtunik: "Antud juhul on meil tegemist peamiste sõjakurjategijatega, kes on juba süüdi tunnistatud (!) ja kelle üle kohtupidamine kuulutati välja (liitlaste) valitsusjuhtide poolt Moskva ja Jalta deklaratsioonidega... Ürituse kogu mõte on selles, et ellu viia kiire ja õiglane karistus kuritegude eest..." Niisiis oli juba enne kohtupidamist liitlasriikide juhtide poolt kindlaks tehtud, et natsionaalsotsialistid olid kurjategijad. Seega jäi tribunali ülesandeks vaid iga konkreetse kohtualuse süü määra kindlakstegemine ja "õiglase" karistuse väljakuulutamine.

Nürnbergi protsessi poliitilise olemuse iseloomulikuks tunnistuseks oli juutide tähtis roll selle kohtuliku arutelu organiseerimisel. Lugejale juba tuttav Maailma Juudi Kongressi *(World Jewish Congress* - WJC) president Nahum Goldmann kirjutas oma 1969. aastal avaldatud autobiograafias *"The Autobiography of Nahum Goldmann",* et Nürnbergi tribunal oli WJC sünnitis ja lisas, et "neil õnnestus liitlaste liidreid veenda ideest kinni haarama". Viimatinimetatud organisatsiooni ametlik esindaja Nürnbergi tribunalil rabi Maurice Perlzweig väitis 1949. aastal, et "just Maailma Juudi Kongress korraldas kohtupidamise läbiviimise", nagu kirjutatakse Londonis ilmuvas juudilehes *"Jewish Chronicle"* 16. detsembril 1949. WJC-l oli tähtis, kuid avalikkusele tänaseni vähe teada olev osa isegi igapäevastel kohtulikel aruteludel. Ülimõjukas organisatsioon saavutas selle, et juutide tagakiusamine Saksamaal oleks kohtulikus arutelus kesksel kohal, et kõik kohtualused saaksid selles osalemise eest karistuse, nagu kirjutati 1948. aastal WJC aastaraamatus.

Kaks USA armee ohvitseri, juudid kolonelleitnant Murray Bernays ja kolonel David "Mickey" Marcus, mängisid Nürnbergi üritusel võtmerolli. Ajaloolane Robert E. Conot väidab oma 1983. aastal New Yorgis ilmunud raamatus *"Justice at Nuremberg",* et kolonelleitnant Bernays oli "juhtiv jõud, kes rajas tee Nürnbergi". Nimelt veenis Bernays sõjaminister Henry Stimsoni ja teisi mõjukaid tegelasi andma võidetud *Reich*'l juhid kohtu alla. Kuid kaugeltki mitte kõik mõjukad juudid ei soovinud natside üle kohut korraldada. Näiteks maailmakuulus ajalehekirjastaja Joseph Pulitzer oli taolise protsessi korraldamise vastu. Ta nõudis, nagu kirjutas 23. mail 1945 suurleht *"The New York Times",* et 1,5 miljonit juhtivat sakslast tuleb juuditapu eest lihtsalt maha lasta ilma igasuguse kohtupidamiseta.

Tulihingeline sionist David Marcus sai "tähtsuselt kolmandaks meheks, kes määrasid kindlaks Ameerika poliitika" okupeeritud Saksamaal. Aastatel 1946-1947 juhtis ta Ühendriikide valitsuse Sõjakuritegude Komisjoni *(U.S. War Crimes Commission),* kus tal oli võimalus välja valida peaaegu kõik Nürnbergi protsessi USA-poolsed kohtunikud, prokurörid ja advokaadid. Seega suutsid sionistid luua olukorra, et vähemalt Ameerika poolelt protsessil osalenud olid "õiged mehed", kellelt ei olnud oodata mitte mingisuguseid ebameeldivaid üllatusi. Eks see näitab, millise mõjuvõimu olid sionistid saavutanud USA administratsioonis. (Nagu kirjutas *"Saturday Evening Posf* 4. detsembril 1948, sai David "Mickey" Marcusest sionistlike võitlussalkade *Haganah* juht Palestiinas.)

Kuigi sionistide *lobby-töö* tulemusel näis, et Nürnbergis esindasid USA-d "õiged mehed", pettusid mitmed ausad juristid "õigusmõistmises", mis kohtus toimus. Üks meestest, kes julges oma tunded ka avalikkuse ette tuua, oli Iowa osariigi ülemkohtu juudist kohtunik Charles F. Wennerstrum, kes Saksa kindraleid süüdi mõistnud Nürnbergi protsessil oli eesistujaks. "Kui ma seitsme kuu eest oleksin teadnud seda, mida tean täna, siis ei oleks ma siia kunagi sõitnud," teatas kohtunik kohe pärast kohtuotsuse väljakuulutamist. "Ma ei märganud siin kõrgete ideaalide järgimist, mis väidetavalt olid selle tribunali moodustamise põhjuseks," tsiteeris Wennerstrumi 23. veebruaril 1948 ajaleht *"The Chicago Tribune".* Wennerstrum viitas ettevaatlikult juutide aktiivsele vahelesegamisele Nürnbergi protsessi kulgu: "Siinne atmosfäär on ebaterve... Kasutati advokaate, ametnikke, tõlke ja uurijaid, kes alles viimastel aastatel olid saanud Ameerika kodanikeks, kelle eelnev elu oli neis juurutanud vihkamist ja eelarvamusi Euroopa vastu." Kohtunik Wennerstrum kritiseeris tõendusmaterjali ühekülgset valikut: "Enamik tõendusmaterjalist protsessil olid dokumendid, mis olid ametliku tonne kaaluva dokumentatsiooni hulgast välja valitud. Valiku tegi süüdistus. Kaitsel oli juurdepääsu võimalus üksnes neile dokumentidele, mida süüdistus pidas tähtsaks antud kohtuasjas." Kohtunik tuli järeldusele, et "kohtuprotsess pidi sakslasi veenma oma juhtide süüs. Nad veensid sakslasi üksnes selles, et nende juhid kaotasid sõja palju tugevamale vallutajale". Wennerstrum lahkus Nürnbergist "tundega, et õigusemõistmine tallati jalge alla".

USA Esindajatekoja liige Wisconsini osariigist H. Smith teatas 15. juunil 1949 Kongressis: "Nürnbergi protsess on anglosaksi õigusemõistmisega nii vastuolus, et meie ajaloo seda lehekülge tuleb meil igavesti häbeneda... Nürnbergi protsess kujutab endast kättemaksupoliitikat selle kõige hullemas ilmingus." Mississipi osariigist pärit kongressi liige juut John Rankin nentis: "Kui ameerika rahva esindaja tahan ma teatada, et Saksamaal Nürnbergis toimuv on häbiks Ameerika Ühendriikidele... Kaks ja pool aastat pärast sõja lõppu rassiline vähemus mitte üksi et poob Nürnbergis saksa sõdureid, vaid mõistab Ühendriikide nimel kohut ka saksa ärimeeste üle."

Arvatavasti kõige julgemini mõistis Nürnbergis asetleidnud häbiväärse kohtuparoodia hukka Ameerika senaator Robert A. Taft, keda laiem üldsus pidas "vabariikliku partei südametunnistuseks". Riskeerides poliitilise karjääriga, mõistis ta *Kenyon College'ls* Ohios 5. oktoobril 1946. aastal peetud kõnes Nürnbergi ürituse hukka: "Võitjate kohus võidetute üle ei saa olla objektiivne, seda vaatamata kohtupidamise välisele vormile, millega kohut läbi viiakse... Kogu protsessi käigus on märgata kättemaksuvaimu, aga kättemaks on harva õigusemõistmine. Üksteist üles poodud kohtualust jäävad Ameerika südametunnistusele nagu plekk, mida meil kaua tuleb kahetseda. Sellel kohtuprotsessil võtsime me omaks Nõukogude kohtupidamise eesmärgid - nagu riigi poliitikud, mitte kui õigusemõistjad -, arvestamata anglosaksi pärandit. Rüütanud poliitilise päevakorra punktid kohtuprotseduuri vormi, me diskrediteerime Euroopa õigusemõistmise ideed paljudeks aastateks ette."

Õigusteaduse ja riigiõiguse spetsialist, New Yorgi ülikooli juudist õppejõud Milton R. Konvitz hoiatas kogumikus *"Commentary"* 1946. aasta jaanuaris ilmunud artiklis, et Nürnbergi tribunal "rikub paljusid põhjapanevaid kohtuprotsessiks vajalikke eeldusi. Meie tegevus natside vastu ei ole kooskõlas ei rahvusvahelise õiguse ega ka Riigidepartemangu poliitikaga. Nürnbergi protsess kujutab endast reaalset ohtu õigusemõistmise põhilisele kontseptsioonile, mille väljatöötamiseks on inimkond vaeva näinud tuhandeid aastaid". USA Ülemkohtu kohtunik William O. Douglas kirjutas 1983. aastal: "Ma arvasin tollal, ja arvan ka praegu, et Nürnbergi protsess oli ebamoraalne, sest seadus võeti vastu *ex post facto* (tagantjärele), et olla meele järele kirgedele ja aja nõuetele." Endine merelaevastiku peakirurg ja Merelaevastiku Rahvusliku Meditsiinikeskuse juht kontradmiral H. Lamont Pugh kirjutas: "Ma arvasin juba ette, et see kohus lõpeb rahvusvahelise hullumeelsusega. Väga mõtlematu, arutu ja kahetsusväärne oli asjaolu, et Ühendriigid esinesid süüdistuse ja kohtu organisaatorite juhtrollis sõjast osavõtnud Saksa poole üle." Endine Briti mereväeluure direktor ja Kuningliku Mereväekolledži president admiral sir Barry Domville nentis analoogselt: "Minu sügav sümpaatia kuulub kõigile, kes langesid omal kombel ainulaadse Nürnbergi protsessi ohvreiks. Mind paneb imestama, et mõlemas riigis leidus nii palju silmapaistvaid inimesi, kes avaldasid soovi selles õigusemõistmise paroodias osaleda. Nürnbergi protsess jättis "kustumatu jälje" kõikidele riikidele, kes selles osalesid."

Liberaalne väljaanne *"New Republic"* avaldas 20. mail 1985 Henry Fairlie artikli, kus autor muuhulgas kirjutas: "Lääne õigusmõistmise suursugususe kogu pärandit kasutati ära selleks, et Nürnbergi tribunalis see pärand hävitada. Kõikide lääneriikide väljapaistvad juristid protesteerisid selle Lääne õigussüsteemi paroodia vastu. Sama tegid ka ajaloolased, sama tegid ka lihtsalt kultuursed ja moraalsed inimesed. Kui võitjad pidasid vajalikuks võidetute üle "kohut mõista", siis oleksid nad pidanud kohut mõistma iseendi üle, sest olid ise sama tihti toime pannud samasuguseid kuritegusid. Kes oleks nõus kohtu alla andma Saksamaa linnade terroripommitamise peamise korraldaja Suurbritannia lennuväe peamarssali sir Arthur Traves Harrise? Ent asja iva ei olegi enda toime pandud "sõjakuritegudes". Kui peeti õigeks kasutada kohtuprotsessi, et karistada ainulaadse holokausti-sarnaste kuritegude toimepanijaid, siis ei ole õige karistada neid otsustamisvigade ja riigi vale juhtimise eest, mis tavaliselt on juhtunud kõigi kaotajatega. Me kasutasime vaenlase meetodeid - ja kasutasime neid rahuajal Nürnbergis."

Loodetavasti lugeja andestab mulle, et lähen Nürnbergi kohtupidamise kirjeldustega kaugele meie raamatu peateemast - kuue miljoni juudi väidetavast massitapust. Mul on jäänud ajakirjanduses ilmunut jälgides arvamus, et eestlased - ka juristid - on väga halvasti informeeritud, mis tegelikult Nürnbergis 60 aastat tagasi toimus. Pole ka imestada, sest nõukogude ajal kujutati seda õiglase kohtupidamisena "fašistlike timukate" üle. Nüüd, kui oleme jälle "Euroopa demokraatlike riikide peres", on ametlik suhtumine Nürnbergi tribunalil toimunusse praktiliselt endine, sest ka meie uued liitlased, "kellega me omame ühiseid demokraatlikke väärtusi", olid Nürnbergis kohtumõistjaiks ja kättemaksjaiks. Muidugi peame me kõigele lisaks unustama, et needsamad Nürnbergi kohtumõistjad leppisid omavahel 1945. aastal Jaltas kokku Euroopa jagamises, mistõttu jäime viiekümneks aastaks Vene Karu kaisutusse.

Kümme aastat tagasi, kui Eesti kohtu otsusega keelati ajalehel "Post" järjejutuna avaldada "Siioni tarkade protokolle", põhjendas tollane riigikohtunik Rait Maruste 11. septembril 1996 "Sõnumilehes": "Tegemist on kahetsusväärse seaduserikkumisega, sest ka jõustunud kohtuotsus on õiguseallikas ja samaväärne seadusega... Pretsedent loodi Nürnbergis, seda kordas Tartu ringkonnakohus ja sellest

tulenevalt on protokollide avaldamine minu arvates lubamatu." Minul tuleb kananahk ihule ainult mõttest, et meie õigusemõistmise aluseks on Nürnbergi tribunali otsused!

Nürnbergi protsessi toimumise ajal rikkusid liitlaste valitsused ise rahvusvahelist õigust. Saksa kohtualuste ja tunnistusi andnud sõjavangide kohtlemisel rikuti jämedalt Genfi konventsiooni paragrahve. Vastupidiselt kättemaksule on õigusemõistmine norm, mida rakendatakse kiretult, kuid Nürnbergis kasutati õigusemõistmise norme üksnes võidetute suhtes. Neli riiki, kes võtsid endale "õiglase kohtupidamise" funktsioonid, olid ise süüdi mõneti hullemates (sõjakuritegudes, kui sooritasid natsid.

USA-poolne tribunali peasüüdistaja Robert Jackson kirjutas erakirjas tollasele USA presidendile Harry Trumanile 12. oktoobril 1945: "Pandi toime või siis jätkatakse samade tegude toimepanemist, milles me süüdistame sakslasi. Prantslased on sõjavangide kohtlemises Genfi konventsiooni rikkunud nii suurel määral, et meie väejuhatus saatis tagasi meile saadetud sõjavangid (sunnitööks Prantsusmaal). Me mõistame kohut röövimise pärast, kuid meie liitlased jätkavad röövimist. Me räägime, et agressiivne sõda on kuritegu, ent üks meie liitlastest kehtestab oma võimu Balti riikides, mis tugineb üksnes vallutusele."*

Nürnbergi süüdistusakti esimese punkti järgi, mis rääkis "agressiivse sõja planeerimisest, ettevalmistamisest, vallapäästmisest ja pidamisest", ründas kohtumõistjariik NSV Liit 17. septembril 1939 Poolat, 1939. aasta detsembri alguses Soomet (mille eest Rahvasteliidust välja visati), pool aastat hiljem okupeeris Punaarmee 1940. a.

* Nürnbergi ühe kohtupidajariigi tollane president, Šoti riituse 33. kraadi vabamüürlane Harry Shippe Truman, on isiklikult süüdi vähemalt 217 000 Hiroshima ja Nagasaki rahuliku elaniku surmas. USA president Truman andis enne Nürnbergi tribunali algust, 1945. aasta augustis, isiklikult käsu heita Jaapani rahumeelsetele linnadele Hiroshimale ja Nagasakile aatomipommid. Mingit sõjalist vajadust selleks ei olnud, sest keiserlik Jaapan valmistus NSV Liidu ja USA ees kapituleeruma. Tegu oli uue massihävitusrelva katsetamisega, mida aitas luua saksa juudist teadlane Albert Einstein. Mõningatest allikatest pärineb teade, et ameeriklased tahtsid valmiva aatomipommi heita Berliinile, kuid Teine maailmasõda lõppes enne pommi lõplikku valmimist.

9.-10. märtsil 1945. aastal korraldas Ameerika lennuvägi õhurünnaku Tokiole, süüte-ja fugasspommide läbi hukkus 83 793 Tokio elanikku, valdav enamik neist vanurid, naised ja lapsed (suurem osa jaapani mehi viibis rinnetel). Selle eest kannab vastutust USA president, 32. kraadi vabamüürlane Franklin Delano Roosevelt.

- Autor

juunis Leedu, Läti ja Eesti ning liitis NSV Liidu koosseisu. 1945. aastal leppisid USA, Suurbritannia ja NSV Liit kokku rohkem kui 10 miljoni (!) sakslase halastamatus deporteerimises nende alalistest elukohtadest Ida-Preisimaalt, Sudeetidest ja Pommerist. NSV Liidu "vägitegusid" ei jõua loetledagi: krimmitatarlaste, tšetšeenide, kalmõkkide, inguššide, balkaaride, karatšailaste-türklaste, Musta mere äärsete kreeklaste, baltlaste, volgasakslaste küüditamised jne. Need küüditamised kuuluvad Nürnbergi süüdistusakti alla "deporteerimine ja teised inimsusevastased aktid, mis pandud toime tsiviilelanikkonna vastu".

Liitlased süüdistasid kohtualuseid "kuriteos rahu vastu", sest Saksamaa oli rünnanud 1940. aastal Norrat, kuid britid pidid varsti ise tunnistama, et Suurbritannia ja Prantsusmaa valmistasid 1940. aastal ette Norra okupeerimist (operatsioon *"Stratford"),* kuid sakslased olid sellest oma luure kaudu teada saanud ja ennetasid inglasi-prantslasi, millest on aastakümneid pärast sõda kirjutanud näiteks Londoni *"The Daily Telegraph"* 27. jaanuaril 1977. 1941. aastal okupeerisid Inglismaa ja NSV Liit neutraalse Iraani. Eeltoodut arvestades polegi midagi imestada esmapilgul kummalisena tunduva liitlaste käitumise üle, et nelja kohut pidava riigi valitsejad ei lülitanud määratlust "agressioon" tribunali põhimäärusesse.

Nõukogude ajaloolane Mihhail Voslenski, kes töötas 1946. aastal Nürnbergi tribunalis tõlgina, meenutas nelikümmend aastat hiljem intervjuus ajakirjale *"Der Spiegel",* 6. oktoobril 1986, et nii temal kui ka teistel Nõukogude personali töötajatel oli ebamugav tunne, sest kuriteod, mida Saksamaa juhtidele süüks arvati, olid NSV Liidus saanud "meie elu normiks". Nõukogude kohtupidamise-aegne roll, mida toetas Ameerika, ajendas USA diplomaati ja ajaloolast George F. Kennanit oma 1967. aastal Bostonis ilmunud memuaarides *"Memoirs 1925-1950"* kogu Nürnbergi protsessi hukka mõistma kui "õudset" ja "irvitavat" sündmust. Nürnbergi topeltstandardeid arvustas teravas toonis inglise mõjukas nädalakiri *"The Economist* ", kus kirjutati, et nii Suurbritannia kui ka Prantsusmaa olid toetanud NSV Liidu Rahvasteliidust väljaheitmist pärast kallaletungi Soomele 1939. aastal, aga kõigest kuus aastat hiljem tegid samad valitsused Nürnbergis koostööd sovettidega kui lugupeetud ja võrdse partneriga. 5. oktoobri 1946. aasta ajakirja juhtkirjas ("Nürnbergi kohtumõistmine") kirjutatakse: "Läänemaailm ei tohiks end lohutada ka asjaoluga, et üksnes sovetid väärivad liitlaste õigusemõistmisel kohtupingis istumist... Inimkonnavastaste kuritegude hulgas on ka tsiviilelanikkonna lauspommitamine. Kas ameeriklasi, kes pildusid aatomipomme, või inglasi, kes muutsid rusudeks Saksamaa linnad*, saab "süütuks" arvata nende punktide põhjal? Inimsusevastaste kuritegude hulka tuleks arvata ka elanikkonna massilist kodudest väljaajamist. Kas anglosaksi liidrid, kes Potsdamis nõustusid miljonite sakslaste kodukohast minemakihutamisega, saavad arvata end täiesti süütuteks?... Riigid, kes kohut pidasid (Nürnbergis), kuulutasid end ilmselt väljaspool seadust olevaks, mille nad ise kehtestasid." Sõjajärgse USA okupatsiooniadministratsiooni ametnik Marguarite Higgins kommenteeris ajalehe *"New Herald Tribune"* 14. novembri 1946. aasta numbris: "Mis väärtus on moraalsetel salaunistustel, mis Nürnbergis välja kuulutati, kui ameeriklased nõustusid sellise asja nagu elanikkonna deporteerimisega, mida dokumentaalselt kinnitasid ametlikult antud allkirjad ja mis annavad liitlastele juriidilise õiguse teha tegusid, mida nad ise Nürnbergis hukka mõistsid."

Eestlastel on piisavalt palju kogemusi ühe Nürnbergi kohtupidajariigi võimuga. Me võime ju lähtuda "poliitilisest korrektsusest", pannes ühele pulgale kaks okupatsiooni: saksa natsliku, mis kestis kolm aastat, ja sovetliku, mis kestis 50 aastat. Mõlema okupatsiooni ajal hukatud/hukkunud Eesti kodanike suhe on üks kaheksale (!) - kommunistliku NSV Liidu "kasuks"! Jah, sovetid jõudsid kaheksa korda rohkem eestlasi tappa kui väidetavalt kuus miljonit juuti gaasitanud sakslased! Teada seegi, et natside ohvreiks langesid suuremas

* 1943. aastal alustas Briti lennuvägi, vastavalt Casablancas sama aasta alguses vastuvõetud otsusele, Saksamaa linnade elukvartalite öist pommitamist, rakendati nn *fire storm*-i (tuletorm) strateegiat, mille väljatöötajaks oli lennuväemarssal Arthur Harrise juudi emigrandist nõunik F. A. Lindemann. Esimesena tabas "tuletorm" Wuppertali linna elukvartaleid, mida 29.-30. mai 1943. aasta öösel pommitas 719 briti lennukit, alla visati 1895,3 t pomme, hukkus 5200 tsiviilelanikku. Teine massirünnak algas 24. juulil 1943 sadamalinna Hamburgi vastu, mille elamukvartaleid pommitas neljal ööl Briti-Ameerika lennuvägi; alla heideti 7930 t pomme, hukkus 42 600 elanikku. Kolmas "tuletorm" toimus Kasseli vastu 22.-23. oktoobril 1943, milles osales 444 brittide pommitajat, alla visati 1823,71 pomme, hukkus 5830 elanikku. 11. septembri 1944. aasta Darmstadti rünnakus heideti alla 8721 pomme, hukkus 12 300 inimest. Kõrvalepõikena nii palju, et punalennuväe 9. märtsi 1944 Tallinna terrorirünnak toimus briti instruktorite juhtimisel, rakendati samuti "tuletormi" strateegiat - rünnakut elukvartaleile, kus hukkus 463 inimest.

Teise maaimasõja Briti-USA lennuväe ohvriterohkemad rünnakud toimusid 13.-15. veebruaril 1945 Dresdenile, kus erinevail andmeil hukkus 100 000-250 000 inimest. Dresdeni elanikkond oli kahekordistunud nn idapõgenike arvel, keda ei suudetud sõjalõpu kaose tõttu loendada. Suure kuumuse tõttu säilisid varjendeis inimestest vaid tuhk ja kondijäänused,

osas kommunistid, hävituspataljonlased ja juutidest Eesti kodanikud (kelle hulgas oli nii hävituspataljonlasi kui ka Eesti vabariigile lojaalseid juute, kes mõrvati n-ö rassitunnuste järgi). Nürnbergi kohtumõistjad aga tapsid eesti patrioote, nende hulgas surmati suurem osa meie riigijuhtidest ja kõrgemast ohvitserkonnast, kelle ainsaks süüks oli lojaalsus Eesti Vabariigile. Muidugi käitusid natsid meie iseseisvuspüüdluste suhtes ignorantselt, koguni vaenulikult, kuid päästsid eestlased 1941. aastal väga suurtest katsumustest. Ega muidu poleks Saksa vägesid Eesti elanike poolt lilledega vastu võetud. Kas meie, eestlased, peame Nürnbergis toimunud kättemaksust suurt rõõmu tundma? Pigem vastupidi.

Kui tribunali norme oleks rakendatud Teise maailmasõja võitjate suhtes, oleks Ameerika kindral ja liitlasvägede ülemjuhataja Euroopas Dwight Eisenhower tulnud üles puua, sest ta andis sõja lõpus korralduse, et saksa sõjavange, kes ameeriklaste kätte end vangi andsid, ei koheldaks enam Genfi sõjavangide kohtlemise konventsiooni järgi.

See rahvusvahelise õiguse massiline rikkumine võttis saksa sõjavangidelt võimaluse pöörduda Rahvusvahelise Punase Risti poole ning määras sajad tuhanded nende hulgast aeglasele näljasurmale ja haigustesse. Suuri süüdistusi võiks esitada demokraatlike lääneliitlaste vastu teisigi, olgu või kindral Eisenhowerile allunud marokolastest sõdurite kuriteod, kes korraldasid Itaalias Monte Cassinos massivägistamise ja tapatalgud, aga see pole selle raamatu teema.

Mitte miski muu ei iseloomusta Nürnbergi protsessi ebaõiglust nii ilmekalt kui Adolf Hitleri asetäitja Rudolf Hessi kohtlemine. Talle mõisteti eluaegne vanglakaristus sellele vaatamata, et ta oli Teises maailmasõjas osalenud riikide ainus juhtiv riigitegelane, kes riskis oma eluga ohtlikus, kuid viljatus katses sõlmida sõdivate riikide vahel rahu. Üks nendest, kes Hessi ebaõiglase saatuse üle on arvamust avaldanud, on inglise ajaloolane Alan John Percivale Taylor, kes Rudolf Hessi poja Wolf R. Hessi raamatu "Minu isa Rudolf Hess" järgi olevat väitnud: "Hess saabus meie riiki 1941. aastal kui rahusaadik. Ta saabus kavatsusega taastada rahu Suurbritannia ja Saksamaa vahel. Tema tegutsemise ajendiks olid head kavatsused. Ta sattus meie kätte, aga meie käitusime temaga ebaõiglaselt nagu sõjavangiga. Pärast sõda oleksime me pidanud ta vabastama. Selle asemel andis tollane valitsus Hessi üle Rahvusvahelisele Sõjatribunalile Nürnbergis... Hessi vastu ei leidnud tõestust mitte ükski süüdistus. Dokumendid tõestavad, et ta ei viibinud isegi mitte ühelgi arutelul, kus Hitler oma sõjaplaane arutas." Hess ilmselt teadis palju sellist, mida liitlased soovisid iga hinna eest varjata. Rudolf Hessi salapärane surm 17. augustil 1987 Spandau vanglas ilmselt seda väidet vaid kinnitab.

Võidukad liitlased pöörasid kogu Saksamaa pahupidi, et leida mis tahes paberitükki, mida saaks võidetud režiimile süüks panna. Ei enne ega pärast seda polnud ühegi riigi ametlikke dokumente nii hoolikalt uuritud. Lisaks natsiriigi ametlikele dokumentidele, mis oleksid valgustanud *Reichi* sõjaaegset juudipoliitikat, konfiskeerisid liitlased natsionaalsotsialistliku partei, samuti ka paljude erafirmade, asutuste ja eraisikute dokumendid. Juba konfiskeeritud dokumentide kogus hämmastab - ainuüksi USA võimude poolt konfiskeeritud välisministeeriumi dokumente kogunes 485 tonni. Sellest meeletust kogusest valis Ameerika sõjaväeametnikkond välja umbes 2000 dokumenti, et neid kasutada Nürnbergis süüdistatavate vastu. Hiljem saadeti konfiskeeritud dokumente tonnide viisi üle ookeani, üksnes USA Rahvuslikus Arhiivis hoitakse üle miljoni lehekülje Kolmanda *Reichi* juudipoliitikat valgustavaid dokumente. Nagu nähtub, sobis vaid mikroskoopiline osa dokumentidest, et tribunalil tõestada sakslaste juudivaenulikku poliitikat. "See võrduks juhtumiga, kui mingi Ühendriikidele vaenulik valitsus haaraks enda kätte Pentagoni ja CIA dokumendid, aga siis avaldaks oma suurest kollektsioonist valikuliselt kõige kompromiteerivamad," kirjutab California linnas Torranceis tegutseva revisionistliku asutuse *Institute for Historical Review* direktor Mark Weber.

sellepärast on andmed Dresdenis hukkunute kohta ebatäpsed. Tuntud briti ajaloolane David Irving nimetab hukkunuiks "enam kui 135 000 inimest". USA andmeil oli hukkunuid "üle 200 000". "20. märtsi (1945) õhtuks leiti 202 040 surnukeha, enamik neist naiste ja laste omad. Oodatakse, et arv võib tõusta 250 000 ohvrini. Identifitseerida on õnnestunud 30% hukkunuist," teatas 13.-15. veebruari õhurünnakute ohvrite kohta Dresdeni politseiülem.

Terrorirünnakud Saksa linnade elamurajoonidele kestsid terve sõja, neis hukkus üle 600 000 saksa tsiviilisiku. Saksamaa 60 suurimast linnast oli suures osas purustatud 45. *Luftwaffe* poolt Inglismaa vastu korraldatud õhurünnakus hukkus 51 509 inimest, 12 korda vähem, kui surmati inglaste ja ameeriklaste poolt saksa tsiviilisikuid. Sakslased reeglina hoidusid elamurajoonide pommitamisest. 1940. aasta mais ründas Saksa lennuvägi Rotterdami. Hollandi pagulusse siirdunud valitsus levitas teadet, et sakslased "surmasid ebainimlikult 30 000 kodanikku", pärastsõjaaegse uurimise tulemusel selgus, et surma sai 980 rotterdamlast. Palju kajastatud *Luftwaffe* rünnakus 1940. aastal Coventryle hukkus 380 inimest.

Põhjalikumalt loe: David Irving, *"The Destruction of Dresden"* (vene k *"Razrušenie Dresdena: samaja krupnamaštabnaja bombardirovka Vtoroi mirovoi voinõ",* Moskva, 2005). - Autor.

Nürnbergis olid Saksamaa dokumendid liitlaste prokuröride valduses, kes kaitsjatel oma äranägemisel ei lubanud ühtegi dokumenti välja valida. Ajaloolane Werner Maser tunnistas 1979. aastal ilmunud raamatus *"Nuremburg: A Nation on Trial* ", et Nürnbergis "läksid kaotsi tuhanded dokumendid, mis oleksid võinud saada inkrimineertud liitlastele või tõestada kohtualuste süütust... On hulgaliselt tõendusmaterjali, et dokumendid konfiskeeriti või siis varjati neid kaitse eest või varastati 1945. aastal". Teised tähtsad dokumendid "kadusid" ootamatult, kui neid küsisid süüaluste kaitsjad. Tribunal ei lubanud isegi kasutada dokumendikogumikke, mis olid välja antud Saksa välisministeeriumi poolt kui Valge Raamat. Enamikku 1809 vande all antud tunnistusest, mis kaitse ette valmistas, ei ole kunagi avaldatud. Dokumentide hulgas, mida kaitsel ei lubatud avalikustada, oli Saksamaa-Nõukogude Liidu 23. augustil 1939. aastal sõlmitud lepingu salajane lisaprotokoll, mis jagas Ida-Euroopa mõjusfäärideks.

Sel ajal, kui süüdistatavate kaitsjatele tehti kõikvõimalikke takistusi, kasutasid süüdistajad "fašistlike roimarite" süütegude tõestamiseks isegi kuulujutte. Näiteks luges tribunal tõeseks Ameerika Kongressi ettekande, mis tõendas, et tapmisi pandi toime Dachau gaasikambrites ning poolakate esitatud tõendeid, et Treblinkas tapeti auruga. Tänapäeval ei kasuta selliseid "tõendeid" isegi mitte ükski iga hinna eest holokausti toimumist tõendada püüdev dogmaatik. Lisaks andis tribunal seaduse jõu sovetipoole ettekandele Auschwitzist ja Majdanekist (dokumendid USSR-8 ja USSR-29), kus üksikasjalikult selgitati, kuidas sakslased tapsid Auschwitzis neli miljonit ja Majdanekis pool miljonit inimest. Tänapäeval ei usalda neid arve ükski tõsine ajaloolane. Nürnbergi tribunalil tunnistati sakslaste süüd tuhandete Poola ohvitseride tapmises Katõni metsas Smolenskimaal, mida kinnitas dokument USSR-54. Kohtus selgitas Nõukogude süüdistaja: "Süüdistusaktis me leiame, et üks tähtsaim kuritegu, mille eest peavad vastutama peamised sõjakurjategijad, on Poola sõjavangide massiline hukkamine, kes lasti maha Katõni metsas Smolenski lähedal saksa fašistlike vallutajate poolt." Sakslased olid poolakate massihaua leidnud 1943. aastal, laipade väljakaevamisele toodi ka Rahvusvahelise Punase Risti Komitee esindajad, kuid tribunal loomulikult uskus sõja võitjaid. Alles 1990. aasta aprillis tunnistas NSV Liit, et Katõni mõrva pani toime NKVD.

Nürnbergi protsessil liitlaste poolt toime pandud kohtuliku roima kaitsjad (näiteks Dorothy Rabinowitz New Yorgis 1979. aastal ilmunud raamatus *"About the Holocaust*" või A. Suzman ja D. Diamond 1978. aastal Johannesburgis avaldatud teoses *"Six Million Did Die")* väidavad, et Nürnbergi tribunalis süüdistuse esitatud tõendusmaterjal oli nii ümberlükkamatult tõene, et mitte ükski kaitseadvokaatidest pole kunagi vaidlustanud mitte ainsagi süüdistaja esitatud dokumendi autentsust või täpsust. Selline väide on vale! Advokaadid mitte üksnes ei protestinud paljude võltsitud dokumentide kasutamise vastu, vaid nüüd on saanud üldtunnustatud faktiks, et osa Nürnbergis esitatud ülitähtsatest dokumentidest (mille alusel kohtualuseid üles poodi) olidki võltsitud, nagu on kirjutanud rahvusvaheliselt tuntud ajaloolane Werner Maser raamatus *"Nuremberg: A Nation on Trial"* ja sakslanna Ingrid Weckert raamatus *"Feuerzeichen".* Weckert avaldas 2003. aastal ilmunud teaduslike uurimuste kogumikus *"Dissecting the Holocaust* " artikli *("The Gas Vans: A Critical Assessment of the Evidence"),* kus analüüsis väga põhjalikult mitmeid Nürnbergis natslike kohtualuste süüdimõistmisel kasutatud dokumente. Kasutades arhiivide *(Bundesarchiv, Koblenz Federal Archives)* materjale, suutis ta tõestada, et liitlased on mitmeid dokumente võltsinud, sealhulgas natsidest ametnike allkirju võltsides ja õigete dokumentide sisu ümber kirjutades.

Näiteks esitas kaitse advokaat dr Boehm tribunalile protesti, et Nürnbergi dokument 1721-PS, mis justkui tõendaks rünnakrühmlaste kallaletungi juudi sünagoogidele 1938. aasta novembris nn Kristallöö ajal, on jäme võltsing; sõjaaegne Viini gaulerter kohtualune Baldur von Schirach kaebas, et "veel üks süüdistuse dokument on võltsitud"; kohtualune Hermann Göring ja advokaat Stahmer avaldasid protesti, sest kaduma oli läinud "järjekordne dokument" jne.

Üks osa Nürnbergi dokumente, mis põhinevad komandant Franz Ziereisi niinimetatud "surmaeelsel ülestunnistusel", on ilmselgelt võltsitud (dokumendid: 1515-PS, 3870-PS, NO-1973). Väideti, et need dokumendifi tõendavad sadade tuhandete inimeste (juutide) süstemaatilist tapmist gaasi ja muude vahenditega Mauthausenis ja Hartheimis. Peaaegu nelikümmend aastat pärast tribunali toimumist paljastati Nürnbergi dokument USSR-378 kui kaheldamatu võltsing. Tegu on eravestluse üleskirjutusega, mis oleks justkui toimunud Adolf

Hitleri ja Danzigi natside tegelase Hermann Rauschingi vahel. Seal väidetakse, et Hitler rääkis avameelses sõnastuses oma maailma vallutamise kõige väärtuslikumatest mõtetest ja salajasematest plaanidest. Rauschingi "memuaarid" avaldati 1939. aastal Suurbritannias ja 1940. aastal Ühendriikides. Just Ameerika väljaanne, mis pealkirjastatud "Purustuse hääl", võeti Nürnbergis arvesse kui "natsliku režiimi juhtpõhimõtte" tõendusmaterjal. Suurbritannia esindaja sir Hartley Shawcross ja tema Nõukogude kolleeg tsiteerisid raamatust pikki lõike. Kohtualune Baldur von Schirach püüdis dokumendi autentsust vaidlustada, kuid tulemusteta. 1983. aastal tegi šveitsi ajaloolane Wolfgang Hanel kindlaks, et "memuaarid" on algusest lõpuni võltsing, sest Rauschingil ei olnud ühtki erakohtumist Hitleriga. Saksa ajakirjas *"DerSpiegel"* 7. septembril 1983 ilmunud kirjutis, kus kirjeldati võltsingu paljastamist, vapustas Saksamaa avalikkust.

Järjekordseks Nürnbergi võltsinguks osutus nn Hossbachi protokoll (386-PS), mis peaks olema 1937. aastal toimunud tipptaseme konverentsi protokoll, kus Hitler väidetavalt olevat avanud oma agressiivsete vallutuste salaplaanid. USA-poolne süüdistaja juut Sidney Alderman nimetas seda protokolli "üheks kõige vapustavamaks ja avameelsemaks kõigist konfiskeeritud dokumentidest", teatades tribunalile, et dokument kõrvaldab kõik kahtlused Saksamaa juhtide rahuvastase kuriteo kohta. Just selle dokumendi alusel mõisteti surma riigimarssal Hermann Göring. Briti ajaloolane A. J. Taylor, kes oli üks selle võltsdokumendi paljastajaid, tegi natsliku juhtkonna "süü" kohta üldistuse: "Siiamaani ei ole esitatud mingit tõendusmaterjali, et Hitler kavandas agressiivset sõda... (See) seisukohtade revideerimine sunnib üle vaatama kogu Nürnbergi tribunali otsuse, mida ikka veel pidulikult tsiteeritakse, et õigustada liitlaste sõda Saksamaa vastu."

Samuti on võltsitud Nürnbergi dokument L-3 (USA-28), mis pidavat olema Hitleri kõne stenogramm relvajõudude juhtkonnale 22. augustil 1939. aastal. Selles on tsitaat, mis omistatakse Hitlerile ja mis peaks õigustama juutidevastast genotsiidi ("Kes täna veel räägib armeenlaste hävitamisest?"). Raamatu *"The War Against the Jews"* autor juudi ajaloolane Lucy Dawidowicz tunnistas, et "leidub ka holokausti puudutavaid dokumente, mis on ilmselt võltsitud, ja dokumente, mis sünnitavad müüte, mitte ajaloolisi fakte". 1981. aastal avaldatud raamatus *"The Holocaust and the Historians"* kirjutas Dawidowicz

Poolas elavast juudi ajaloolasest, Varssavi Juudi Ajaloo Instituudi direktorist ja paari holokausti-teemalise raamatu autorist Bernard Markist, väites, et Mark võltsis holokausti puudutavaid allikaid. Ka teine juudi ajaloolane Michel Borwicz väitis 1962. aastal ühes Pariisis ilmuvas teadusväljaandes, et Ber(nard) Mark on dokumentide võltsija ("ümberkujundaja").

Suur osa holokausti teooria tõendusmaterjalist, mis esitati Nürnbergis ja sellele järgnenud protsessidel, põhineb "ellujäänute" tunnistustel. Paljud ajaloolased on tänapäeval omaks võtnud seisukoha, et sageli on need valetunnistused. Gerald Reitlinger hoiatab lugejat oma detailses uurimuses *"The Final Solution",* et holokausti tõendusmaterjali, sealhulgas ka Nürnbergi dokumente ja tunnistajate ütlusi, ei tohi võtta puhta kullana: "Hädavajalik on teatud ettevaatlikkus kõigi nende materjalide uurimisel ja eriti käib see viimase osa kohta (ellujäänute jutud)... Ida-Euroopajuuton sündinud jutupaunik, kes kasutab värvikaid võrdlusi." Prantsuse ajaloolane Jean-Claude Pressac hoiatab oma üksikasjalikus raamatus Auschwitzist *("Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers"),* et "ellujäänute ütlustesse tuleb suhtuda ülima ettevaatusega". Arvatakse, et kõige avalikum valetunnistamise juhtum Nürnbergi protsessil oli, kui kolm tunnistajat ilmselgelt kinnitasid, et Poola ohvitseride Katõnis mõrvamise eest on vastutavad sakslased, neist kirjutas oma raamatus *"Justice at Nuremberg"* ajaloolane Robert Conot.

Liitlaste süüdistajad kasutasid nii Nürnbergis kui ka teiste sõjajärgsete kohtuprotsesside aegu piinamisi, et saada tõendusmaterjali süüdistusteks. Austria ohvitser Emil Lachout, kes töötas sõjajärgses Liitlasriikide Sõjakuritegude Komisjonis *(Allied War Crimes Commission),* tunnistas 1988. aastal kohtus vande all Saksa ametiisikute piinamist, et neilt välja pigistada valetunnistusi juutide tapmises, mis justkui oleksid toimunud Saksamaa koonduslaagrite gaasikambrites. Ta esitas oma ütluste tõestuseks 1948. aasta dokumendi koopia (avaldatud *"The Journal of Historical Review"),* mis ta juttu kinnitas. Endist Auschwitzi komandanti Rudolf Hössi piinasid Inglise uurijad, sundides teda alla kirjutama ennast süüdistavale "ülestunnistusele", mida seejärel laialt kasutati kui holokausti hävitusteooria võtmetähtsusega dokumenti. Tema tunnistajaütlused Nürnbergi tribunalis, mis said kohtuprotsessi kulminatsiooniks, olid arvatavasti kõige

vapustavamad ja meeldejäävamad *Reichi* hävitusprogrammi tõendusmaterjalid. Hössi "ülestunnistustele" on üles ehitanud oma "ajaloolised uurimused" paljud holokausti-dogmaatikuist ajaloolased. (Hössi tunnistuste sisu analüüsib revisionistlik uurija Robert Faurisson kirjutises *"How the British Obtained the Confessions of Rudolf Höss".)* Höss kinnitas Nürnbergis, et Auschwitzi gaasikambreis tapeti kaks ja pool miljonit juuti ning veel pool miljonit suri muudel põhjustel. Praegu ei tunnista ükski tõsine või tuntud ajaloolane neid arve tõepäraseks; mis puudutab teisi "ülestunnistuse" võtmetähtsusega väiteid, siis tänapäeval on üldiselt kindlaks tehtud, et need on valed.

Aleksandr Solženitsõn toob oma kuulsas teoses "Gulagi arhipelaag" näiteks Jupp Aschebrenneri juhtumi, kes piinamise tagajärjel kirjutas alla avaldusele, et oli sõja ajal töötanud liikuvates gaasikambrites (gaasifurgoonides). Alles hulk aastaid pärast sõda suutis ta tõestada, et tegelikult viibis ta sel ajal Münchenis ja õppis elektrikeevitajaks.*

Fritz Saukel, kes Teise maailmasõja ajal juhtis *Reichi* tööjõu mobiliseerimise programmi, mõisteti peamisel Nürnbergi protsessil surma. Tõendusmaterjali tähtsaks osaks, mille tribunalile esitas süüdistaja, oli süüaluse vande all antud ja alla kirjutatud tunnistajaütlus (dokument 3057-PS). Hiljem selgus, et Saukel andis vanglaametnike koostatud ennast süüdistavale dokumendile allkirja alles pärast seda, kui talle avameelselt öeldi, et allakirjutamise korral antakse tema naine ja lapsed Nõukogude poolele üle. "Ma kaalusin asja põhjalikult ja, mõeldes oma perekonnale, kirjutasin dokumendile alla," teatas Saukel hiljem. Teist süüdistatavat Nürnbergi protsessil, Hans Fritzschet sunniti analoogsel kombel enda vastu tunnistama, kui ta viibis vangina Moskvas (dokument USSR-474). Kohtuistungil Nürnbergis võttis Fritzsche Moskvas tehtud "ülestunnistuse" tagasi.

Nürnbergi kohtualust Julius Streicherit, kes tribunali otsusega üles poodi, sest ta andis välja ajuti lausa sensatsioonilist juutidevastast nädalalehte ja publitseeris juute naeruvääristavate piltidega raamatuid (vt pildiplokk I, fotod 9-12), piinati vangistuse ajal elajalikult. Teda peksti julmalt nii jalgade kui ka piitsaga, sunniti ära lakkuma süljelärakaid ja jooma tatti, põletati sigarettidega, peksti sodiks suguorganid, kisuti välja kulmu-ja rinnakarvad. Teist süüalust Hans Franki peksid kohe pärast vahistamist elajalikult kaks Ameerika mustanahalist sõdurit. Ülem-Austria endine gauleiter August Eigruber tehti sandiks ja kastreeriti sõja lõpul.

Kuigi Nürnbergi protsessi kohtualuste enamikku ei piinatud, sunniti teisi sakslasi vägivallaga andma vande all kirjalikke tunnistusi endiste kaasteenistujate ja ülemuste vastu. Sageli piisas ainuüksi ähvardusest anda tunnistaja üle Nõukogude poole kätte, et veenda neid andma vajalikke kirjalikke tunnistusi või esinema kohtus vajalike tunnistustega. Tihti saavutati soovitud tulemus, kui ähvardati tunnistaja naist ja lapsi, sealhulgas igapäevase toidunormi äravõtmise või vangistusega. Kui sellest ei piisanud, siis paigutati tunnistaja üksikkambrisse, kus teda peksti, löödi jalgadega, piitsutati või põletati tulega, kuni tema vastupanu murti. Episoodi "Kohtuasi 8" kohtulikul arutelul Nürnbergis pööras eesistuja kohtunik Wyatt tähelepanu piinamiste kasutamise süüdistustele: "Kohtuprotsessi käigus on mõned tunnistajad, sealhulgas ka kohtualused, kes on varem andnud kirjalikke tunnistusi, mida seejärel süüdistus esitas kohtule kui tõendusmaterjali, tunnistanud, et neid ähvardati, et eeluurimine praktiseeris täiesti lubamatuid sunnivahendeid."

Süüdistuse peatunnistaja ütlused Nürnbergi protsessil "Wilhelmstrasse" süü osas saadi surmaga ähvardades. Kaitse Ameerika advokaadil Warren Mageel õnnestus saada Saksamaa välisministeeriumi tippametniku Friedrich Gausi esialgse ülekuulamise protokolli koopia. Hoolimata süüdistaja, juudist prokuröri Robert Kempneri raevukast protestist, lubas kohtunik selle dokumendi ette lugeda. Esialgse ülekuulamise ajal oli Kempner öelnud Gausile, et annab ta üle Nõukogude poolele surmamiseks poomise läbi. Gaus palus pisarsilmi mõelda tema naisele ja lastele. Juudiprokurör vastas, et Gaus saab päästa end vaid siis, kui tunnistab kohtus oma endiste kolleegide vastu. Meeleheitel Gaus nõustus, sest oli juba neli nädalat viibinud üksikvangistuses. Moraalselt täiesti laostunud Friedrich Gaus kattis kätega näo ja istus, kui Magee dokumendi lugemise kohtus lõpetas.

* Aleksandr Solženitsõn kirjeldab oma raamatus ka üht leedukatega seotud "süü ülestunnistamise" juhtumit: "Näiteks oli Romualdas Prano Skiriuse rühmas ligemale viiskümmend leedulast. 1945. aastal süüdistati neid nõukogudevastaste lendlehtede üleskleepimises. Vanglakohtade vähesuse tõttu tolleaegses Leedus saadeti nad laagrisse Arhangelski oblastisse Velski lähedale. Ühtesid seal piinati, teised ei talunud kahekordset, uurimise ja töö režiimi, ja tagajärg oli see, et kõik viiskümmend inimest tunnistasid end süüdi. Läks mõni aeg mööda ja Leedust teatati, et on leitud tõelised süüdlased, "need aga on kõik süütud"! ("Gulagi arhipelaag", I-II, Tallinn, 1990, lk 86). - Autor.

USA armee major hoiatas õhujõudude kindral-feldmarssal Erhard Milchi, et ta lõpetaks tunnistuste andmise Hermann Göringi kasuks peamisel Nürnbergi protsessil. Ameerika ohvitser ütles, et vastasel juhul süüdistatakse teda ennast sõjakuritegudes, vaatamata sellele, kas ta on või ei ole süüdi. Vapper sõjaväelane ei allunud šantaažile ja teda hakati tõesti süüdistama sõjakuritegudes. 1947. aastal mõistis Ameerika kohus Nürnbergis talle eluaegse vanglakaristuse kui sõjakurjategijad. Neli aastat hiljem pehmendas Ameerika ülemkomissar kohtuotsust 15 aastale, aga mõni aeg hiljem vabastati Milch amnestiaga.

"Piinamiste ja psühholoogiliste mõjutuste kasutamine inkriminneeritavate avalduste saamiseks ei piirdunud üksnes sõjajärgse Saksamaaga. Sellist praktikat kasutati ja kasutatakse ka tänapäeval. Korea sõja ajal tegid kommunistlikus Põhja-Koreas vangis olnud Ameerika lendurid üksikasjalikke avaldusi, kus tunnistasid oma osalust bakterioloogilise sõja pidamises. Füüsiliste ja psüühiliste piinamiste all tunnistasid 38 Ameerika lendurit, et nad heitsid alla bakterioloogilisi pomme, mis kutsusid esile epideemiaid ja põhjustasid Korea tsiviilelanikkonna hulgas palju surmaga lõppenud haigusi. Hiljem tõestati, et avaldused olid valed, ja pärast Ühendriikidesse naasmist ütlesid lendurid oma avaldustest lahti. Nende valetunnistused olid samasugused nagu Rudolf Hössi ja teiste tunnistused Nürnbergi protsessil. Analoogsetel asjaoludel olid ameeriklased isegi rohkem valmis "üles tunnistama" koletislikke, kuid mõttetuid kuritegusid," kirjutab Mark Weber artiklis "Nürnbergi protsess ja holokaust".

Üks tähtsaim kohtuprotsessi iseloomustav näide Nürnbergis oli süüdistus Oswald Pohlile, kes sõja ajal juhtis SS-i laialdast organisatsiooni Majanduspolitsei Amet (WVHA), mille alluvusse kuulusid koonduslaagrid. Pärast seda, kui Pohl 1946. aastal tabati, viidi ta Nenndorfi, kus inglise sõdurid ta tooli külge sidusid ja teadvuse kaotuseni läbi peksid. Järgnevate korduvate peksmiste tagajärjel jäi ta ilma kahest hambast. Seejärel viidi ta Nürnbergi, kus Ameerika sõjaväeuurijad teda pool aastat intensiivselt töötlesid tunde kestnud ülekuulamistel. Kokku kuulati Pohli üle 70 korda. Talle ei võimaldatud kohtuda advokaadiga ega saada juriidilist abi. Pärast seda, kui ta Nürnbergis surma mõisteti (toimik nr 4, "Koonduslaager"), kirjutas Pohl avalduse, kus kirjeldas, kuidas temaga käituti. Ameerika uurijad

(kellest enamik olid juudid) süüdistasid Pohli 30 miljoni inimese tapmises ja veel 10 miljoni inimese surmale määramises. Muidugi teadsid ka uurijad, et nende süüdistused on valed, kuid eesmärgiks oli ülekuulatava psüühiline murdmine. Pohli sunniti alla kirjutama valesid ja ennast süüdistavaid kirjalikke ülestunnistusi, mille olid kirjutanud uurijad ja mida hiljem tema vastu kasutati kohtuprotsessil. Ta meenutas oma avalduses: "Iga kord, kui ehtsad dokumendid ei olnud vastavuses süüdistuse sooviga või ei olnud piisavaid süüdimõistva otsuse langetamiseks, kasutati neid "vande all antud kirjalikke ülestunnistusi". Nimetatud dokumentide kõige hämmastavamaks jooneks oli asjaolu, et sageli langetasid süüdistatavad ise endale süüdimõistva otsuse. Seda suudavad mõista ainult inimesed, kes on omal nahal kogenud, kuidas selliseid "vande all antud kirjalikke ülestunnistusi" saadi." Oswald Pohl tegi Nürnbergist ja teistest sõjajärgsetest kohtuprotsessidest (oli kohtu all ka Dachau "jätkuprotsessil") kokkuvõtte: "Kohtuprotsessi aegu Dachaus, aga see ilmnes eksimatult ja oli vaid halvasti varjatud Nürnbergi protsessi ajal, oli täiesti ilmselge, et süüdistajad, kellest enamik olid juudid, juhindusid pimedast vihkamisest ja kättemaksujanust. Eesmärgiks ei olnud tõeotsing, vaid suurema arvu vaenlaste hävitamine." Pohl poodi 7. juunil 1951. aastal.

Nagu miljonid inimesed kogu maailmas, kes ahnelt jälgisid ajalehtedest ja raadiost Nürnbergi protsessi kulgu, olid ka kohtualused ise vapustatud tõendusmaterjalidest, mida esitati inimeste massihävitamise süüdistuse tõestamiseks. Esiteks olid need Auschwitzi komandandi Rudolf Hössi ja *Einsatzgruppe'de* komandöri Otto Ohlendorfi ülestunnistused, mis avaldasid mitte ainult kohtumõistjatele, vaid ka kohtualustele sügavat muljet. Ent risti vastupidi sellele, mida väidetakse või laimavalt levitatakse, teatasid Nürnbergi tribunali süüalused, et nad ei teadnud midagi mingist sõjaaegsest hävitamise programmist. Süüalused olid sisuliselt sõna otseses mõttes esimesed "holokausti revisionistid".

Nürnbergi protsessi peamine süüalune Hermann Göring, kes oli teine mees riigis ja Hitleri järglane suurema osa Kolmanda *Reich'*\ eksisteerimise ajal, eitas tuliselt mis tahes sõjaaegse hävitusplaani olemasolu. "Alles siin, Nürnbergis, kuulsin ma esimest korda sellest õudsest hävitamisest," hüüatas ta kord. Ta selgitas, et Saksamaa poliitika eesmärgiks oli juutide väljasaatmine, mitte nende tapmine, ja

lisas, et niipalju kui tema teab, ei teadnud ka Hitler mingist hävituspoliitikast. Vestluses oma advokaadiga 12. jaanuaril 1946 ütles Göring: "Ma tõepoolest ei tea midagi juutide massilisest tapmisest." Ütlust tsiteerib Göringi advokaadi dr Stahmeri noor abi raamatus *"Gespräche mit Hermann Göring während des Nürnberger Protzesses"*, sellele viitab oma teoses *"Göring"* väga tuntud Teise maailmasõja ajaloolane David Irving. Kohtuistungi ühel harval vaheajal, kui läheduses ei olnud valvureid, küsis Hans Fritzsche temaga kõrvuti kohtupingil istuvalt Göringilt eravestluse korras hävitamise süüdistuse tõepärasuse kohta. Endine riigimarssal kinnitas Fritzschele, et süüdistus on vale. Liitlaste andmed olid kas ebatäpsed või ebatäielikud ja käisid risti vastu sellele, mida tema asjast teadis. Igal juhul, lisas Göring, kui mingid massilised tapmised toimusidki (mahalaskmised *Einsatzgruppe'de* poolt), siis loomulikult mitte Hitleri käsul, nagu hiljem on varjunime H. Springer all ilmunud raamatus "Das *Schwert auf der Waage"* kirja pannud Göringi vestluskaaslane Hans Fritzsche. Nürnbergi kohtualune Fritzsche, kes oli kõige väljapaistvam ja asjatundlikum raadiosaadete kommentaator sõjaaegsel Saksamaal, tegi kohtu problemaatikast ilmeka kokkuvõtte: "Kui mind süüdistatakse ühe inimese tapmises, siis saan ma tõestada vastupidist. Kui mind aga süüdistatakse, et ma olen saatan, siis ei saa ma tõestada vastupidist, sest vastupidist tõestada pole võimalik."

Kõrgema ülemjuhatuse staabiülem ja arvatavasti Hitleri kõige lähim sõjaline nõuandja kindral Alfred Jodl andis tribunalile tunnistusi, mis lükkasid ümber massilise juuditapu toimumise. Vastates sellekohasele otsesele küsimusele, ütles kindral: "Ma võin öelda ainult, tunnetades täielikult oma vastutust, et ma ei ole kunagi kuulnud ei kirjalikus ega suulises vormis või siis viidetki juutide hävitamisele. Mul ei ole kunagi olnud ka mingit erateavet juutide hävitamisest. Ma annan ausõna, et kuulsin esimest korda nendest asjadest pärast sõja lõppu." Kindral Jodliga analoogseid tunnistusi andsid protsessil veel endine *Reich'*l majandusminister Walter Funk, okupeeritud idaterritooriumide minister Alfred Rosenberg, välisminister Joachim von Ribbentrop, välisministeeriumi riigisekretär Ernst von Weizäcker, riigiametnikud Stuckart, Klopfer, Leibbrandt ja Kritzinger, nagu sellest kirjutab ajaloolane Robert Conot varem nimetatud teoses.

Saksamaa sõjakuberner Poolas Hans Frank tunnistas, et sõja ajal oli ta kuulnud üksnes kuulujutte ja välismaiseid propagandateateid juutide massilisest tapmisest. Ta olevat pärinud ametnikelt, sealhulgas isegi Hitlerilt, nende lugude paikapidavuse kohtaja saanud korduvalt vastuseid, et sellistel kuuldustel pole alust. Franki juttu on kinnitanud oma tunnistuses Joseph Bühler, kes töötas Hans Frankiga aastaid koos. Franki tunnistusel on eriline väärtus, sest okupeeritud Poola kubernerina oleks ta kindlasti pidanud teadma, kui tema hallataval territooriumil oleks korraldatud miljonite juutide massitappu.

Saksa *Reich*l sõjaaegse ülivõimsa Julgeoleku Peavalitsuse *[RSHA - Reichssicherheitshauptamt)* šeff Ernst Kaltenbrunner teades, et ta hukatakse, hoolimata tribunalile esitatud tõendusmaterjalidest, lausus: "Kolonel, vanglaülem, kus mind hoitakse, ütles mulle, et mind puuakse üles igal juhul, vaatamata tulemusele. Kuna ma seda endale täielikult teadvustan, on kõik, mida ma teha saan, valgustada põhjapanevaid asju, mida siin valesti tõlgendatakse." Küsimustele vastates eitas Kaltenbrunner kategoorilises vormis, et ta on andnud käsu gaasiga surmamiseks.

Sõjaaegse relvastusministri ja mõnda aega Hitleri usaldusisikuks olnud Albert Speeri kohtuasi väärib erilist tähelepanu, sest tema kaitsetehnika Nürnbergis oli omapärane ja küllaltki edukas, sest teda ei poodud. Väites, et ise ta hävitusprogrammist midagi ei teadnud, peab ta end moraalselt süüdlaseks, et teenis ustavalt režiimi, mis, nagu ta protsessil aru on saanud, oli halb. Veetnud kakskümmend aastat Spandau vanglas, "rehabiliteerisid kahetseva natsi" massiteabevahendid tema peene, kuid tulise Hitleri režiimi hukkamõistmise eest. Tema "Mälestused" ("Erinnerungen", eesti k ilmunud 2005), kus ta kurvastas ja kahetses, mis avaldati inglise keeles pealkirjaga *"Inside the Third Reich",* said kõrge hinnangu ja neid turustati suure kasumiga Euroopas ja Ameerikas. Kuni oma surmani 1981. aastal kinnitas Speer järjekindlalt, et ei teadnud midagi mingist juutide hävitamise programmist või gaasiga surmamisest sõja ajal. Tema seisukoht väärib erilist tähelepanu, sest kui sõja ajal oleks tõepoolest olnud mingi juutide massihävitamise poliitika, siis oleks Speer kindlasti seda teadnud. Relvastikuministrina vastutas Speer kõigi ressursside mobiliseerimise, sealhulgas ka juutide tööjõu rakendamise eest. Jutt, et suure sõjalise tähtsusega keemiakontserni IG Farben tööstus-

kompleksi kõrval oleks gaasiga mõrvatud üle nelja miljoni vangi (nagu väideti Nürnbergis), ilma relvastikuministri teadmata, ei ole tõsiseltvõetav.

"Wilhelmstrasse" protsessi ajal Nürnbergis küsiti 1933-1945 Riigikantselei direktori ametit pidanud Hans Lammersilt, et "kas ta arvab ikka veel, et mingit juutide hävitamise programmi ei ole olemas olnud". Ta vastas: "Jah, arvan. Igatahes ei ole niisugune programm kunagi sattunud mu vaatevälja. Seda programmi polnud võimalik välja töötada." Edasi selgitas Lammers, kes oli Hitleri lähim juriidiline nõuandja: "Ma ei teadnud midagi massilistest tapmistest, aga juhtumid, millest kuulsin, olid oletused ja kuulujutud... Juutide üksikud mahalaskmised sõja ajal ühes või teises linnas, millest ma aeg-ajalt lugesin ja kuulsin, võisid tõepoolest toimuda."

Niisugused tunnistajaütlused inimestelt, kes oleksid kõige paremini pidanud teadma Saksamaa poliitikast juutide suhtes, tõrjutakse tagasi kui jultunud vale, rõhutades seda tehes endise Auschwitzi komandandi "ülestunnistusele". Eespool tõime ära, kuidas taolisi "ülestunnistusi" hangiti. Nürnbergi kohtualuseid süüdistati piinamiste tagajärjel saadud "tunnistustega", valetunnistusi andnud "pealtnägijate" või "ime kombel pääsenute" (kellest oli juttu eelmises peatükis) ütlustega ja võltsitud dokumentide kasutamisega.

Nürnbergi kohtupidamisele pani punkti nn peamiste sõjakurjategijate hukkamine, mis toimus 16. oktoobril 1946 Nürnbergi Justiitspalee vangla taguses võimlas. Sel ajal Nürnbergi kohtus valvemeeskonna liikmena viibinud eestlane August Kuklane tunnistas hiljem, et "surmamõistetud poodi püsti seistes ja hukkamised olid äärmiselt brutaalsed ning aeglased. Kiireim hukkamine kestis 18 minutit, samas kui aeglaseim surm, endise feldmarssali Wilhelm Keiteli oma, kestis 24 minutit". Natside poojaks oli Kuklase sõnul üks Welti-nimeline juut, kuid ametlikes dokumentides oli poojana nimetatud keegi ameeriklane Wood. Püsti seistes poomine tähendab, et hukatuid vinnati köiega ülespoole, kuni nad lämbudes surid. Mitte nagu me tavaliselt ette kujutame, et jalgealune kaob ja silmuse sulgudes murdub kaelaluu ning surm on momentaanne ja valutu. Nürnbergi tribunali käsitleva raamatu autor dr Klaus Kastner on eravestluses tunnistanud, et "see lugu on ilmselt tõsi. Nad pigem kägistati kui poodi. Sellest annab tunnistust punane, roheline ja kollane värvus nende nägudel ja seda on kinnitanud kaks sakslasest hukkamiste tunnistajat". Poodute surnukehad viidi Münchenisse, kus nad *incognito* ja valenimede all kremeeriti. Seejärel visati nende tuhk Isari jõe lisajõkke Münchenist lõunas.*

Meile ei ole vaja kohtuprotsesse või "ülestunnistusi", tõestamaks, et Katõni tapatalgud või siis sakslaste massideporteerimine Ida-ja Kesk-Euroopast sõja lõppedes aset leidsid. "Holokausti-teooria ei kinnita üksikuid üksteisest eraldatud tõestatud tapmisi, vaid laiaulatuslikku hävitamise programmi, mida justkui oleks Euroopa kontinendil kolme aasta jooksul mitmete riikide ja miljonite inimeste osavõtul ellu viidud. Fakt, et holokausti-teoorial tuleb toetuda peamiselt äärmiselt kahtlastele tunnistustele ja kohtuprotsessidele, mis toimusid ajalooliselt pretsedenditus hüsteeria, hirmutamise ja propaganda atmosfääris, näitab teooria sisemist ebakindlust," kirjutab revisionistlik ajaloolane dr Mark Weber kirjutises "Nürnbergi protsess ja holokaust".

Nürnbergi protsess oli poliitiliselt motiveeritud üritus, mille peamiseks eesmärgiks oli sõja kaotanud režiimi diskrediteerimine, mitte tõe jaluleseadmine. Nürnbergi protsess on holokausti-teooria nurgakiviks. Kaitstes Nürnbergi juriidilist legitiimsust, kaitstakse holokausti luulusid gaasikambritest ja kuuest miljonist tapetud juudist. Nürnbergis paikapandud teesist lähtub lääneriikide peaaegu terve Teise maailmasõja järgne poliitika: Saksamaa on Teise maailmasõja puhkemise ainusüüdlane ja natsirežiim on toime pannud maailma ajaloos enneolematuid kuritegusid, mis väljenduvad kõige selgemini holokaustis.

* Ameerika revisionistliku ajalehe *"American Free Press"* toimetaja Christopher Bollyn (on abielus eestlanna Helje Kaskeliga, viibis 2005-2006 pikemat aega Eestis, kus selle raamatu autoril oli võimalus temaga kohtuda) sai 2004. aastal kokku USA-s Marylandis elava 84-aastase August Kuklasega, kes jutustas, et töötas Nürnbergi kohtus, kus pakkis kohtutoimikuid seitsmeteistkümnesse raudkasti, mida praegu hoitakse Haagis. *Waffen-SS*-l ohvitseri auastmes 1944. aastal Narva rindel võidelnud Kuklane võeti 1945. aastal ameeriklaste poolt vahi- ja tööteenistusse. Suures osas Eesti Relva-SS-i 20. diviisi võitlejatest moodustati USA armee juures 1946. aastal mitmed *Civilian Guard*\ vahi- ja töökompaniid. Kuklane kuulus vahikompaniisse nr 4221. (Eestlaste teenistusest USA vahi- ja töökompaniides vt näiteks: "Eesti saatuseaastad 1945-1960", IV, Stockholm, 1966).

"Nürnbergi valvurid olid endised *Waffen-SS*-l sõdurid Eesti (vahi- ja töö)kompaniist 4221. Eestlased valiti Nürnbergis töötama ühe eesti naise poolt, kelle nimi oli Tanner ja kes teenis linna USA okupatsioonivägede personaliülemana... Eesti valvurid asendati ameeriklastega ööl enne surmaotsuste täideviimist," kirjutab Christopher Bollyn ajalehes *"American Free Press"*. - Autor.

12

JÄTKUPROTSESSID

Sõjajärgsete aastakümnete jooksul pärast Nürnbergis toimunud kohtupidamist mõisteti Lääne-Saksamaal ja teistes riikides arvukatel nn jätkuprotsessidel süüdi hulgaliselt "natslikke kurjategijaid", keda süüdistati massimõrvades ja üksiktapmistes osalemises. Arvukate näitlike protsesside vajadust tingis "poliitiline reaalsus", kuna denatsiseerunud Saksamaast pidi 1940-ndate lõpus saama demokraatlik riik, mis pidi lõpu tegema oma totalitaarse minevikuga. Totalitaarse mineviku kehastuseks tehti koonduslaagrite esseslastest valvurid, keda tuhandetena nn näidisprotsessidel süüdi mõisteti.

Avalikkuse ette imbunud teated, et sõjajärgsetel "sõjakurjategijate" protsessidel, mille iseloomulikumaks näiteks oli ameeriklaste korraldatud Dachau protsess aastatel 1946-1947, kasutati laialdaselt piinamisi, kutsusid esile nii rohkearvuliselt proteste, et võimud olid sunnitud korraldama juurdluse. USA armee komisjon, mille koosseisu kuulusid Pennsylvania kohtunik Edward van Roden ja Texase ülemkohtu kohtunik Gordon Simpson, tunnistas piinamise süüdistused ametlikult õigeks. Nad avastasid, et saksa süüaluste piinamine Dachaus oli igapäevane nähtus, mis oli muutunud lausa normiks. Ülekuulamiste juurde kuulusid elajalik peksmine, tuletikkude süütamine küünte all, jalahoobid suguorganitesse jne. Normiks olid saanud mitu kuud kestvad vangistused üksikkongis ja uurijate ähvardused rakendada uurimisaluse pereliikmete suhtes repressioone.

Süüdistatavate suhtes ei vaevutud rakendama mitte mingisuguseid eeluurimise seaduseid, rääkimata Haagi kokkuleppe sätteist - tegu oli ju natsidest juudimõrvaritega! Eeluurimise ajal püüti alama auastme vahialuseid veenda, et nende "ülestunnistusi" kasutatakse üksnes süüdistatavate ülemuste vastu, kuna ülemused vastutavad oma käskude eest. Ent hiljem avastasid tunnistusi andnud õnnetud mehed, kui nad omakorda ise kohtupinki sattusid, et nende "ülestunnistusi" kasutati nende endi vastu. Kõrgetel ametikohtadel asunud süüaluseid veendi küüniliselt, et kui nad "vabatahtlikult" võtavad enda kanda kogu vastutuse, siis hoiavad sel kombel ära oma endiste alluvate kohtuliku jälitamise. Kui me oleme lugenud Aleksandr Solženitsõni "Gulagi arhipelaagi", siis peame masendunult tõdema: demokraatlike Ameerika ja Inglismaa "kompetentsete organite" juurdlusmeetodid ei erinenud põhimõtteliselt nende tollaste kolleegide - NKVD mõrtsukate - omast.

Nagu Dachaus, kasutati piinamist ka teistel varsti pärast sõja lõppu korraldatud koonduslaagrite protsessidel. On andmeid, et koonduslaagrite Bergen-Belseni ja Auschwitz-Birkenau endist komandanti Josef Kramerit ning teisi Belseni kohtuprotsessil süüdistatavaid esseslasi piinasid brittidest uurijad sel moel, et piinatavad palusid end tappa, nagu kirjutab oma paljastusraamatus "Hoax *of the Twentieth Century*" Arthur Butz. Ameerika sõdurid peksid korduvalt endist SS kaptenit Konrad Morgenit, püüdes teda sundida andma kirjalikku valetunnistust Ilse Kochi vastu, keda süüdistati Ameerika korraldatud Buchenwaldi sõjakohtus 1947. aastal. Ameerika ametivõimud ähvardasid Morgeni Nõukogude poolele üle anda, kui ta valetunnistustele alla ei kirjuta.

Dachau protsessil oli üks kohtureporter õigusemõistmise nimel toimuvast nii nördinud, et keeldus kohtuprotsessi käiku valgustamast. USA Senati alamkomisjoni ees ta tunnistas, et "kõige julmemad" uurijad olid kolm saksa juuti. Praktiliselt olid kõik Ameerika uurijad, kes valmistasid ette toimikuid Ameerika sõjakohtutele Dachaus, "Saksamaalt pagenud juudid", kes vihkasid sakslasi, meenutas Ameerika kohtureporterina 1947. aastal Dachaus töötanud Joseph Halow oma paljastusloos "Süütud Dachaus" *("Innocent at Dachau")* ajakirjas *"The Journal of Histohcal RevieW* 1989-1990 talvenumbris. "Paljud uurijad valasid oma vihkamise nendele, keda nad uurisid, kangutasid vägivallaga, kaasa arvatud elajalik peksmine, sakslaste suust välja tunnistusi," kirjutab Halow. Dachau protsessil valitsenud atmosfääri kirjeldab tollane armee kohtureporter järgmiselt: "Praktiliselt olid kõik kontsentratsioonilaagrite kohtuasjade tunnistajad inimesed, keda meie - kohtureporterid - nimetasime professionaalseteks tunnistajateks. Need olid need, kes viibisid Dachaus kuid, andes tunnistusi paljude kohtualuste kohta... Neid mõjutati tunnistama materiaalsete vahendi-

tega, paljud neist elasid seetõttu hästi. Nagu võis kergesti mõista, motiveeris neid professionaalseid tunnistajaid viha ja kättemaks... Paljudel juhtudel väljendus kättemaks nähtu suurendamises... See väljendus ka teadlikus vales." Joseph Halow kirjutas, et ameeriklastest kohtunikud jätsid tihtipeale tähelepanuta kohtualuste ütlused, nagu ka kohtualuste kaitseks antud tunnistused.

USA armees teenistujana töötanud sakslane August Gross, kes viibis Dachau protsessil, tunnistas hiljem vande all: "Ameerika prokurörid maksid oma tunnistajaile, kes olid koonduslaagreis viibinud kriminaalkuritegude eest, ühe dollari päevas (280 marka "mustal turul"), andes tunnistajaile eluaseme ja rohkesti toitu. Kohtu vaheaegadel õpetasid prokurörid tunnistajaid, mida need peaksid oma tunnistuste andmisel rääkima. Ameerika prokurörid andsid tunnistajaile kohtualuste fotod, et nad võiksid kohtualuseid kergesti ära tunda ja süüdistada." Valdav enamik tunnistajaid olid saksa kriminaalvangid ja juudid.

Missouri osariigist pärit Stephen F. Pinter, kes osales USA armee prokurörina 1946. aasta jaanuarist kuni 1947. aasta juulini toimunud Dachau protsessil, kus 420 sakslasele mõisteti surmanuhtlus, tunnistas 1960. aastal vande all antud tunnistuses: "Seal anti teadlikke valetunnistusi, et sakslasi süüdi mõista "valedes ja põhjendamata" kuritegudes. Kahjuks nende kohtuvigade tõttu mõisteti süüdi palju inimesi, sealhulgas karistati ka surmanuhtlusega." Eelnimetatud Dachau protsessil valitsenud atmosfääri edastab Freda Utley 1949. aastal Chicagos ilmunud raamatus *"The High Cost of Vengeance"* tragikoomilise intsidendi kirjeldamisega. Ameerika juudist uurija Joseph Kirschbaum tõi kohtusse tunnistaja Einsteini, et see tunnistaks, kuidas esseslasest kohtualune Menzel tappis Einsteini venna. Kui kohtualune väitis, et kuidas ta sai meest tappa, kui tapetu viibib kohtusaalis, sõimas uurija Kirschbaum tunnistajat: "Kuidas me saame saata seda siga võllasse, kui oled nii loll, et tood oma venna kohtusse."

Tüüpilisemaks Dachau "õigusemõistmise" näiteks on sõja lõpus 21-aastaseks saanud Gustav Petrati kohtuasi - mees töötas Mauthausenis valvurina. Pärast sagedasi elajalikke peksmisi süüdistatav murdus ja kirjutas alla uurijate koostatud valetunnistusele. Ülekuulamise ajal, et saada "puhtsüdamlikku ülestunnistust", noormeest piitsutati ja ähvardati kohe maha lasta. Petratil ei võimaldatud enda kaitseks esitada isegi mitte mingeid õigustavaid tõendusmaterjale.

Kaitse võimalikke tunnistajaid peksti ja ähvardati, et tõkestada igasugune võimalus tunnistada süüdistatava kasuks. Pärast kohtufarssi Ameerika sõjakohtus Dachaus mõisteti Petratile surmanuhtlus ja 1948. aasta lõpul ta poodi.

Üks tähtsamaid Nürnbergi-järgsetest holokausti protsessidest oli kohus "Auschwitzi timukate" üle Frankfurdis aastatel 1963-1965, kus kohtu all oli 22 Auschwitzis valvurina teeninud SS-last. Pikaleveninud protsessi materjale kommenteeriti maailma paljude riikide ajakirjanduses ja sellest sai omamoodi näidisprotsess. Süüaluste süü või süütuse määratlemine oli "erakordselt raske", teatas kohtunik kohtuotsuses, sest tõendusmaterjal ei ole veenev. "Meil ei ole mingeid ümberlükkamatuid üksiktapmiste tõendusmaterjale. Meil on ainult pealtnägijate tunnistused." Kohtunik tunnistas kitsikusse sattununa ka "pealtnägijate tunnistuste nõrkust", sest oli ka põhjust kaevelda. Kohus sattus ebameeldivasse olukorda ühel kohtuistungil, kus endine Auschwitzi vang Rudolf Kauer ütles ootamatult oma eelnevast tunnistusest lahti. Eeluurimise ajal väitis Kauer, et nägi, kuidas kohtualune Wilhelm Boger piitsutas elajalikult ihualasti poolatari, rebis naisel ühe rinna puruks, nii et ruumi põrand lainetas verest. Kui tal kohtus kästi oma tunnistust korrata, ütles Kauer: "Ma valetasin. See oli lihtsalt kuuldus, mis laagris ringi liikus. Ma ei ole seda kunagi näinud." Lisaks tunnistas ta, et tema teine väide, nagu oleks esseslane Boger ühe lapse pea vastu puutüve lömastanud, oli samuti vale. Kauer ütles kohtule, et "kuigi Bogerit ei armastatud, oli ta tegelikult õiglane esseslane". Teine kohtualune, Klaus Dylewski, keda Rudolf Kauer oli eeluurimise ajal antud "tunnistuses" nimetanud "üheks kõige hullemaks tapjaks", oli Kaueri hilisema jutu järgi täiesti ohutu laagri valvur. Kauer tunnistas kohtule, et tema varasemad tunnistused on valed ja ta võtab need tagasi. Pärast seda, kui kohtunik oli teda mitu korda hoiatanud varem antud tunnistustest lahtiütlemise eest, kostis Kauer, nagu kirjutasid sellest 7. juulil 1964 *"Frankfurter Allgemeine leitung"* ja *"Frankfurter Rundschau":* "Ärme raiskame rohkem sõnu. Asi pole seda väärt. See, mida ma praegu räägin, on tõde."

Frankfurdi Auschwitzi-protsessi tunnistaja Rudolf Kaueri käitumine on siiski erandlik, sest enamik "pealtnägijaid" jäi oma tunnistuste juurde, olgu need kui tahes idiootlikud. Samal protsessil esines tunnistajana endine Auschwitzi vang Filip Müller, kes tunnistas tõsimeeli, et

üks SS-lane olevat visanud lapse keevasse inimrasva, mis tekib krematooriumis gaasitatud laipade põletamisel. Või üks teine tunnistaja, kes tunnistas, et SS-allohvitserid olevat hukkamise vaheaegadel korraldanud gaasikambreis jalgrattavõistlusi. Selliste sportlike meelelahutuste tarvis olevat ruum hästi sobinud, sest kambri põrand olnud järsu kallakuga, et gaasiga hukatud inimeste veri (?!) saaks ära joosta.

Pärastsõjajärgsetel protsessidel Nürnbergis, Dachaus, Nordhausen-Doras jm ei valmistanud valetunnistused prokuröridele ja kohtunikele erilist peavalu, kuna õhkkond kohtupidamiseks oli natsivastase hüsteeria tõttu väga soodne. Seevastu aastakümneid hiljem toimunud "jätkuprotsessidel" hakkas ebausaldusväärsete tunnistajate kohtusse toomine muutuma probleemiks. 1978. aastal Floridas toimunud protsessil tunnistas föderaalkohtunik Norman C. Roettger jun, et "kõik kuus pealtnägijat-juuti, kes tunnistasid ukrainlasest valvuri Fjodor Fedorenko süüd Treblinkas toimunud mahalaskmistes, ei tundnud kohtualust protsessil ära". Iisraeli võimud olid tunnistajaid valesti informeerinud, meenutas *"Jerusalem Post"* 5. aprillil 1986 artiklis "Treblinka tunnistajad on diskrediteeritud". New Yorgi natsikütt Charles Kremer viibis 1981. aastal Iisraelis, otsides juute, kes suudaksid tunnistada New Jerseys elava ukrainlase, endise esseslase vastu. Kremerit tabas sügav masendus pärast kohtumist "tunnistajatega" - need olid valmis vastava tasu eest andma kõikvõimalikke valetunnistusi. Nagu kirjutas 4. detsembril 1989 *"The Brooklyn Jewish Press",* "hakkasid Kremeril tugevad kõhuvalud", mille põhjustajaks pidas natsikütt suguvendadest "tunnistajaid", "kes püüdsid kasutada tema otsinguid isikliku kasu saamiseks".

Saksamaa Liitvabariigis toimunud natsiprotsesside eesmärgiks ei olnud kellegi individuaalse süü väljaselgitamine. Samas ei kavatse keegi väita, et kõik kohtualused olid süütud. Kahtlemata oli endiste koonduslaagrite ametimeeste hulgas ka sadiste, hukkajaid ja piinajaid, sest tavaliselt ei kuulunud vanglate ja laagrite personal moraalselt mitte kõige laitmatuma kontingendi hulka. Kaebealuste süükusimus oli siiski täiesti ebaoluline, sest süüpinki tassitavate asemel võis vabalt istuda ka keegi teine. Olulisem oli hoopis see, et Saksamaa "ajaloos kõige esimene demokraatlik riik" tahtis nende protsessidega näidata end külma sõja ajal USA musterliitlasena ja tõestada oma demokraatlikku puhtust. Teisalt täitsid need protsessid ka tähtsat

ülesannet saksa rahva denatsiseerimisel. "Sellal, kui vahetpidamata tõestati natsirežiimi ainulaadset jõhkrust, seadustati parlamentaarne demokraatia, mille iluveaks oli asjaolu, et selle sisseviimine toimus üksnes tänu liitlaste võidule. Sellega, et iga kohtuprotsessi ajal jooksutati lugematuid kooliklasse läbi kohtusaalide, taheti noorel põlvkonnal maha suruda igasugune rahvustunne ja eneseväärikus ning saavutada valmisolek Bonni poliitika heakskiitmiseks, mis nägi ette täielikku alistumist USA huvidele. Seega etendasid need protsessid saksa rahva "ümberkasvatamisel" tähtsat osa," kirjutab revisionistlik uurija Jürgen Graf raamatus *"Holocaust-Schwindel ".**

Paraku ei peetud demokraatlikus riigis korraldatud nn holokaustiprotsesse vastavalt õigusriigi põhimõtetele, mis iseloomulikuna nähtub asjaolust, et ühelgi protsessil ei nõutud ekspertiisi teo toimepanemise riistale - seega gaasikambrile. Selline uuring oleks kahtlemata kindlaks teinud, et massiline gaasitamine on tehniliselt võimatu ja kogu holokaust oleks kaardimajakesena kokku varisenud. Seetõttu kasutati nii Nürnbergis kui arvukatel "jätkuprotsessidel" kohtualuste süü tõestamiseks "pealtnägijate" või "ime läbi pääsenute" tunnistusi. Psühholoogiliselt on arusaadav, et enamik vange tundis kohtupinki sattunud valvurite vastu viha, sest olukord laagreis oli ka ilma gaasikambriteta ja massimõrvadeta küllalt raske ning end inimesteks pidavatele vangidele alandav.

Niisiis oli holokaust Lääne-Saksa natsiprotsessidel "ajalooliselt tõestatud fakt", mille üle ei lastud kohtusaalides vaielda, väideldi vaid kaebealuste individuaalse osaluse üle väidetavates massimõrvades.

Need kaebealused, kes ei allunud uurimisaegsele "töötlusele" ning eitasid näiteks juutide gaasitamist ja massihukkamisi, seadsid end kohtu ees täiesti lootusetusse olukorda ning riskeerisid saada

* pelm sakslastega suhtlemisel tekkinud mulje järgi tunnistama, et sakslaste "ümberkasvatamise" üritust on saatnud üsnagi suur edu. 2004. aasta hilissügisel kohtusin Lihula vallamajas ühe Münchenist pärit 24-aastase ajakirjandustudengiga, kes tuli tõsimeeli uurima "natsismiilminguid Eestis". Ilmselt olin tema arvates Eesti "esinats", nagu kirjutas Eestis ilmuv, ühe Ameerika sionistliku organisatsiooni raha eest väljaantav venekeelne juudileheke *"Hashahhar"* 2004. aasta septembrinumbris. Ajalehes *"Süddeutsche Zeitung"* ilmus 27. augustil 2004 Eesti-teemaline lugu, mis tõestab, et suure osa nooremate sakslaste hulgas (vähemalt ajakirjanduses kirjutavate seas), on holokausti ajupesu olnud üsnagi tulemusrikas. Sama on lugu ka tänapäeva "väljapaistvate saksa ajaloolastega", kes igal võimalikul juhul püüavad lakeilikult kinnistada sõjavõitjate holokausti-müüti. Selliste väljapaistvaimaks esindajaks on Guido Knopp, kelle *Reich*l halvustavad ja laimavad teosed on tõlgitud paljudesse keeltesse (eesti keeles "Hitleri abilised", "Hitleri käsilased" jt) - Autor.

kõrgeima karistuse. Nii valisid peaaegu kõik kaebealused (vähemalt 1950. aastatest alates) pärast kokkulepet kaitsjatega sellise taktika, mille puhul ei eitatud gaasikambrite olemasolu laagreis. Vaieldi vaid konkreetse süü üle ja püüti vastu vaielda ka "pealtnägijate" tunnistustele, kui nende kirjeldused osutusid liiga koormavaiks. Tihti põhjendati oma osalust gaasitamises ka ülemustelt saadud käsuga.

Koostööaltimad kaebealused võisid loota kergemale karistusele, isegi kui tundus, et sooritatud kuriteod on kohutavad ja väärivad vaid kõrgeimat karistusmäära. Endine Auschwitzi komandandi adjutant SS-kapten Robert Mülka, kes oli Frankfurdi Auschwitzi-protsessi peamine süüalune, kuulutati süüdi massitapmises (gaasitamises) osalemises ja mõisteti 14 aastaks sunnitööle - see otsus näis nende kuritegude taustal (tuletame meelde, et Auschwitzis gaasitati surnuks "kaugelt üle ühe miljoni" vangi) isegi veel küllaltki pehme. Neli kuud pärast kohtuprotsessi lasti Mülka "tervislikel põhjustel" ilma liigse kärata vanglast välja - ta mängis süüdistuse mängu kaasa ja tunnistas gaasikambrite olemasolu. Konnilyn Feig teatab 1981. aastal ilmunud raamatus *"Hitler's Death Camps* ", et pärast apellatsioonikaebuse esitamist lasti kõik Frankfurdi kohtualused vabadusse. Etendus oli maha mängitud - näitlejad võisid koju minna!

1965. aastal toimunud Belzeci laagri kohtuprotsessil mõisteti ainuke kohtualune Josef Oberhauser süüdi osalemise eest enam kui 400 000 juudi gaasitamises ja määrati karistus - neli ja pool aastat sunnitööd! Seda naeruväärselt tühist karistust ei tulnud tal isegi vanglas ära istuda. Taolise kohtuvõimude leebuse põhjuseks oli asjaolu, et Oberhauser keeldus kohtuistungil igasugustest tunnistustest - mis tähendas, et ta ei eitanud süüdistust, tunnistades seega gaasikambrite olemasolu Belzeci "surmalaagris". Lääne-Saksa õigusemõistmine ja holokausti-dogmaatikud said veel kord juubeldada, kuna oma tuleviku pärast muretsev kohtualune ei eitanud juutide kallal toime pandud massimõrvu. Belzeci kohtupidamise üle tundis siirast rõõmu holokausti-dogmaatik Adalbert Rückerl 1977. aastal Münchenis ilmunud raamatus *"Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse",* kuna sai "veelkordse tunnistuse juutide kallal sooritatud holokaustis gaasitamise läbi" - veel üks kohtualune on (vaikides) tunnistanud gaasikambrites hukatud juutide kurbmängu.

Need, kes ei kavatsenud kaasa mängida kohtumängudes ega tunnistanud gaasikambrite olemasolu, ei saanud loomulikult loota kohtunike leebusele. Treblinka protsessi kaebealune Kurt Franz viibis trellide taga 35 aastat kuni 1993. aastal väljakuulutatud amnestiani, sest ta eitas kangekaelselt ametlikku ettekujutust Treblinka "surmalaagrist", kus olevat väidetavalt tapetud umbes 800 000 vangi. Tema kaaskaebealune Suchomel, kelle sõnade kohaselt juudid "paljalt ja rivikorras gaasikambreisse marssisid", istus ära vaid neli aastat.

1960. aasta lõpus arreteeriti viimane Auschwitzi komandant Richard Bere, kes töötas lihtsa metsatöölisena Lõuna-Saksamaal. Temast pidi saama Frankfurdis planeeritava Auschwitzi protsessi peatunnistaja. Uurijail aga tekkisid komplikatsioonid, kuna Bere punnis vastu, väites, et laagris ei olnud ainsatki hoonet, kus vange surnuks gaasitati. 1960. aastail ülekuulajad ilmselt enam ei kasutanud selliseid ülekuulamismeetodeid nagu pärast sõda - sellega võib seletada mõne esseslase kangekaelsust "oma kuritegude ülestunnistamisel". 1963. aasta juunis suri "massimõrvades süüdistatav" Bere eeluurimise ajal südamepuudulikkusesse. Frankfurdi Kohtumeditsiini Instituudi lahkamisaktis on kirjas, et surnud uurimisaluse puhul "ei saa eitada mürgitamist". Juudist prokuröri Fritz Baueri korraldusel surnukeha kremeeriti kiiresti, nagu kirjutab Wilhelm Stäglich.

Holokaustiprotsessidel toimunut on oma teoses *"Der Auschwitz-Mytos"* analüüsinud revisionistlik ajaloolane Wilhelm Stäglich, kes kommenteeris 1963.-1965. aasta Auschwitzi protsessi järgmiselt: "Selline kohtuotsuse leidmise viis meenutab piinlikul moel keskaegsetel nõiaprotsessidel kasutatud menetlust. Ka siis teatavasti ainult oletati tegelikku kuritegu, sest oma olemuselt ei olnud see tõendatav. Isegi selle aja lugupeetud juristid... olid arvamusel, et "raskesti tõestatavate kuritegude" puhul võidakse kõrvale jätta andmete kogumine objektiivse olukorra kohta, juhul kui olukord vastab nende tehtud "oletusele". Keskaegsed kohtunikud on kuradiga armuvahekorras olemist ja nõidade tantsuplatside tõestatavust silmas pidades täpselt samas olukorras nagu meie 20. sajandi "valgustatud" kohtunikkond gaasikambrite suhtes. Kohtunikud pidid seda uskuma, sest muidu oleksid nad ise tuleriidale maandunud - mis oleks ülekantud tähenduses juhtunud kohtunikuga ka Auschwitzi protsessidel."

13

VALE PALJASTAMISE OKKALINE RADA

Sõjajärgsetel aastatel pärast Nürnbergi tribunali teadsid kõik, et peaaegu igas natslikus koonduslaagris olid gaasikambrid, kus vange gaasiga mürgitati ja seejärel nende surnukehad krematooriumiahjudes tuhaks põletati. Kellelegi ei tulnud pähegi tribunali otsuses kahelda, sest maailmas valitseva natsivastase hüsteeria tõttu oleks kahtlejad seebiks keedetud, nagu Simon Wiesenthali järgi olevat tehtud juutidega Belzeci "surmalaagris". Laagrites toimunud gaasitamistest "ime läbi pääsenud" rääkisid sõjajärgsetel protsessidel gaasikambrite olemasolust Dachaus, Buchenwaldis, Ravensbrückis, Mauthausenis ja teistes Saksamaal asunud laagrites. Tollal levitatud postulaadi järgi olid gaasikambrid kõigis suuremates laagrites Saksamaal, Austrias ja muidugi ka Poolas.

Buchenwaldi gaasikambrite kohta on säilinud küllaltki täpne "pealtnägija" kirjeldus: "Seestpoolt olid seinad siledad, ilma kriimustusteta ja justkui lakitud. Väljaspool, uksepiida kohal võis märgata nelja üksteise all asuvat nuppu: punast, kollast, rohelist ja valget. Kuid mind häiris üks detail: ma ei saanud aru, kuidas võis gaas dušivoolikutest alla langeda. Selle ruumi kõrval, kus mina asusin, oli üks käik. Ma läksin sinna sisse ja nägin võimsat toru, millest ma ei ulatunud kahe käega kinni võtma ning mis oli umbes ühe sentimeetri paksuse kummikihiga kaetud. Selle kõrval oli vänt, mida oli võimalik vasakult paremale keerata, niimoodi gaasi sisse juhtides. Surve oli nii tugev, et vänt vajus põrandani, mistõttu ükski ohver ei pääsenud sellest, mida sakslased nimetasid "aeglaseks ja magusaks surmaks". Selle koha all, kus toru jõudis gaasikambriteni, olid needsamad nupud, mis välisuksegi juures: punane, roheline, kollane ja valge. Need olid seal tõenäoliselt selleks, et mõõta gaasi laskumist. Kõik oli tegelikult rangelt teaduslikult korraldatud. Isegi vanakurat poleks suutnud seda paremini välja mõelda. Astusin uuesti gaasikambrisse, et välja uurida, kus asus krematoorium.

Kõigepealt torkas mulle silma rulluv rauast linttransportöör. See täiuslikult konstrueeritud aparaat keerles väsimatult ja ulatus hõõguvate ahjudeni. Naaberkambritest toodud laibad pandi seal laudsile ja linttransportöör toimetas need ahjuni. Selle unustamatu ja vapustava külaskäigu ajal töötasid aparaadid täie hooga ja nende võimsust kasutati maksimaalselt ära."

Buchenwaldi gaasikambris ringi patseerinud katoliku vaimuliku Georges Henocque'i muljed surmakambrist, mis on kirja pandud 1980. aastal ilmunud prantsuse revisionisti Robert Faurissoni raamatus *"Memoire en defense",* olid kindlasti vapustavad, kuid 19. augustil 1960 teatas Münchenis tegutseva Lähiajaloo Instituudi tollane kaastöötaja ja hilisem direktor Martin Broszat ajalehele "D/e *Zeit* ": "Dachaus, Bergen-Belsenis ja Buchenwaldis ei lämmatatud juute ega teisi vange gaasiga... Juutide massiline gaasitamine algas 1941/1942 ja see toimus eranditult mõnedes vähestes, selle jaoks välja valitud ja selleks vastavate tehniliste seadeldistega varustatud kohtades, eelkõige okupeeritud Poola aladel, aga mitte kusagil sõjaeelse Saksamaa territooriumil."

Taoline avaldus tuli ootamatult gaasitamist propageerivaid holokausti-dogmaatikuile, kelle teooriad hakkasid alles läänemaailmas levima. "Lähiajaloo Instituuti ei pannud selles suunas tegutsema mitte mingi tõearmastus, vaid lihtne sundus. 1960. aastaks oli üles kerkinud nii palju kahtlusi riigisaksa gaasikambrite kohta, et tervet holokaustilugu ähvardas vankuma hakkamine. Seepärast otsustasid ajaloovõltsimise keskuse, mis nimetab end lähiajaloo instituudiks, "ajaloolased" pikemalt mõtlemata ajada piinakambrid Nõukogude Armee poolt okupeeritud ja tülikate jälgijate eest blokeeritud Poola aladele," kirjutab varjamatu sarkasmiga holokausti põhjalikult uurinud Jürgen Graf raamatus "Holokausti vale".

Saksamaa territooriumil asuvate gaasikambrite kohta hakkas tõepoolest kogunema sellist informatsiooni, mis ähvardas ohtu seada terve müüdi sellest, kuidas natsid oma ohvreid gaasiga tapsid. Näiteks Dachau laagrit hakkasid ameeriklased varsti pärast selle ülevõtmist kasutama natsiarmee sõjaväelaste filtratsioonilaagrina. SS-allohvitser Karl Lindingen, kes viibis Dachaus 1945. aasta juulist kuni 1946. aasta

maini, meenutas, kuidas laagris lõpetati sakslaste poolelijäänud kahe krematooriumiahju ehitus. Teine filtreerimislaagri endine esseslasest vang Helmut Tettweiler jutustas: "1946. aasta augustis vabastati mind esseslaste laagrist Dachaus. Filtreerimine Dachaus kestis vaid kaheksa päeva. Selle aja jooksul viidi mind koos viie-kuue kaasvangiga kaks korda tööle. Valvuriks oli (Poola kindral) Andersi armee sõdur, kes pärines Ülem-Sileesiast ja rääkis hästi saksa keelt. Kui töö oli lõppenud - meie valvur jäi sellega väga rahule -, ütles ta meile: "Kui oskate hoida keelt hammaste taga, näitan teile huvitavat gaasikambrit, kuid nagu kokku leppisime, sellest mitte sõnagi."... Laest rippus grammofonitoru, mis pidi kujutama gaasi väljumise ava. Üks mu kaaslastest hüppas üles ja haaras sellest kinni, mille peale toru alla kukkus. Mõnedes laes olevates aukudes torud puudusid. Panime toru oma kohale tagasi, suutmata tagasi hoida muiet. Selline pettus tundus ka poola sõdurile liiga rumalana." Teiste tunnistuste järgi "taastati" Dachaus ka vere äravoolamise kraav, mis oli kasutusel kohas, kus vange kuklalaskudega tapeti, samuti võllas, nagu kirjutas Erich Kern oma raamatus *"Meineid gegen Deutschland* ". Dachaust sai pärastsõjajärgsetel aastatel muuseum, kus näidati, kuidas "natslikud timukad" lämmatasid oma ohvreid gaasiga, tapsid kuklalaskudega ja poosid.

Dachau, Buchenwaldi ja teiste Saksamaal asunud laagrite "gaasikambrid" tuli unustada. Dachau koonduslaagri väravale oli pärast sõda paigutatud silt, millel oleva informatsiooni järgi tapeti seal gaasiga 238 000 vangi, see tuli asendada teisega, kus ohvrite arvuks oli märgitud vaid 38 000 inimest. Keegi ei söandanud meenutada, et Dachau jätkuprotsessil mõisteti 420 esseslasest laagrite valvurit surma vangide gaasitamise eest. Alles 1950-ndate lõpus riskisid inimesed, kes julgesid kahelda gaasikambrite olemasolus Dachaus, sattuda vangikongi!

Sionistidest holokausti-propagandistid ei rõõmustanud Saksa Lähiajaloo Instituudi otsuse üle. Kuid kartusest, et laialt levitatud valed Saksamaa laagreis eksisteerinud gaasikambrite kohta võivad lõpuks uputada terve holokausti-laeva nimega "Suur Vale", ruttasid ka nemad mõningase (enam kui kolmekümneaastase hilinemisega!) tunnistama gaasikambrite puudumist *Reich'*l tuumikalal. Maailmakuulus natsikütt Simon Wiesenthal, kes aastakümneid tagasi tuli välja "avastusega" juutidest keedetud seebist, oli 24. jaanuaril 1993 ajakirja *"Star and Stripes"* Euroopa väljaande artiklis sunnitud tunnistama, et "Saksamaa pinnal polnud ühtegi hukkamislaagrit". Samasugusele järeldusele jõudis Ameerika Juutide Komitee *(American Jewish Committee)* 1995. aastal avaldatud brošüüris *"The Changing Shape of Holocaust Memory":* "Saksamaal polnud ühtegi nn surmalaagrit... kuna laagreis valitses hirmuäratavalt halb olukord, surid paljud kurnatusse, tüüfusesse ja teistel põhjustel. Gaasikambreid ei eksisteerinud."

Alates 1960. aastast kerkis holokausti-temaatikas jõuliselt esile uus "holokausti lipulaev" - Auschwitzi koonduslaager, mille kohta kirjutas *"The New York Times"* 27. augustil 1943: "Ošwi^cimi (Auschwitzi) laagris on elamistingimused eriti rasked. Lähtuvalt oletustest on seal tapetud 58 000 inimest." 1943. aastal ei teatud veel midagi Auschwitzi gaasikambreist, need ilmusid liitlaste leksikoni alles 1944. aasta suvel, kui laagris hakati väidetavalt gaasitama ungari juute. Revisionistid peavad eelnevalt tsiteeritud Ameerika suurlehes ilmunud teates toodud arvu tõele lähedalolevaks - umbes nii palju vange võis Auschwitzis sellel ajal tõesti surra, muidugi mitte "gaasikambreis", vaid haigustesse ja kurnatusse. Auschwitzis ja Birkenaus möllas, nagu eespool kirjutatud, 1942. aasta suvel ja sügisel plekiline tüüfus, millesse suri päevas kuni 300 laagrivangi. Palju vange suri ka kurnatusse, lõpetas oma elu enesetapuga, lasti maha mingi üleastumise eest jne.

Kuna Auschwitzi ümber oli suur laagrikompleks, siis vajati massiliste tüüfuseepideemiate ärahoidmiseks vangide riiete desinfitseerimiseks suures koguses putukatõrjemürki *Zyklon-B,* mida natslik Saksamaa tarnis ka Soomele, kus seda kasutati rindevõitlejate riiete desinfitseerimiseks. Kuna suremus oli Auschwitzi laagrikompleksides väga suur, ehitati krematooriumid laipade põletamiseks, et surnukehad ei jääks vedelema ja nakkushaigusi levitama.

Auschwitzi harulaagri Birkenau puhul oli tegu transiitlaagriga, seetõttu saadeti sinna ešelonide kaupa mitmest natside poolt vallutatud Euroopa riigist interneeritud juute, kes sealt sõidutati edasi mõnesse teise väiksemasse Ida-Euroopa töölaagrisse või getosse. Loomulikult tekkisid laagrivangide hulgas mitmesugused kuulujutud, mida äraviidud kaasvangide "kadumine" ainult süvendas. Kuna Auschwitz oli suurim laagrikompleks sakslaste võimu alal olevas

Euroopas, kus korraga võis viibida kuni 100 000 vangi, siis ei olnud kaugeltki kõik vangid teadlikud, mis võis toimuda mõni barakikvartal edasi - laagri teises servas. Kõik eeltoodu lõi ideaalsed eeltingimused holokausti mütoloogia loomiseks.

1944. aastal hakkasid liitlaste ajakirjanduses ilmuma lood Auschwitzi laagris asetleidvatest gaasitamistest. Varsti pärast seda, kui Punaarmee vabastas 27. jaanuaril 1945 laagri, ilmus 2. veebruaril 1945 ajalehes *"Pravda"* lugu, kus muuhulgas oli kirjutatud: "Laagri idaosas asuvad statsionaarsed gaasikambrid olid ümber ehitatud. Nendele olid juurde lisatud tornikesed ja arhitektuurilised ornamendid nii, et need nägid välja kui süütud garaažid... Nemad (sakslased) tasandasid laagri idaosas niinimetatud "vanu hauakünkaid", eemaldasid ja hävitasid jäljed konveiersüsteemist, kus elektrivooluga hukati üheaegselt sadu inimesi."

Nagu *"Pravda"* Auschwitzi-loost nähtub, ei olnud liitlased selles "hävituslaagris" toimepandud massihukkamiste suhtes jõudnud omavahel kokku leppida, mil moel sakslased juute ja teisi vange miljonitena surma saatsid. Mingist konveiersüsteemist, kus "elektrivooluga hukati üheaegselt sadu inimesi", hiljem juttu pole olnud. Hakati hoopis rääkima Auschwitzi lääneosas (mitte idaosas, nagu kirjutas *"Pravda")* asuvatest gaasikambritest.

Varsti pärast vabastamist laager suleti ja poola ning nõukogude kommunistid hakkasid seda kohandama oma õuduste muuseumi tarvis. Tänapäeval on Auschwitz-Birkenau Memoriaalmuuseumi kasutusel holokausti propagandakeskusena ja see vastab standardile, mis iseloomustab kommunismi ja sionismi ainulaadset edu maailma ajaloos: gaasikambreid, mis ei oleks kunagi ega kuidagi saanud eksisteerida; põletussüvendeid, mis on tervelt 60 cm sügavad, kuid sellele vaatamata (madala ja märja pinnase tõttu) pidevalt vee all, kus laipade põletamine võimatu; suured kuhjad naiste juukseid, mis on eranditult ühte värvi ning mille puhul on ilmselt tegemist värvitud takuga jne. Inglise juut Tim Cole kirjeldab Auschwitzi muuseumi oma kirgi üles kütnud 1999. aastal New Yorgis ilmunud raamatus *"Selling the Holocaust: From Auschwitz to Schindler",* et "20. sajandi lõpus on see koht omandanud teatava sakraalse tähenduse... Õudusturism on moes. Turistidele ei näidata aga jällegi mitte tõelist surmalaagrit, vaid

väljavõtet, mis koosneb kõigile tuntud väravast kirjaga "Arbeit macht frei", krematooriumist ja ...suveniiripoest".

Poolas asunud koonduslaagrite ümber levitatud surmamüsteeriumid, mille järgi sellel maal asunud "hävituslaagrites" olevat natsid hukanud mitu miljonit juuti, on vastu hakanud mitte ainult revisionistlikele uurijatele, vaid ka teistele ajalugu tundvatele ausatele inimestele. Poola päritolu ameeriklaste ühingu *Polish Historical Society* liikmed koostasid 1992. aasta augustis väga mahuka dokumentatsiooni, mis loob selge ettekujutuse Treblinka "surmalaagrist".

Varsti pärast Treblinka II transiitlaagri rajamist 1942. aasta juulis (1941. aasta lõpus avati 3 km eemal asuv Treblinka I töölaager), algas lääneliitlaste ajakirjanduses (ka poolakeelseis eksiilväljaandeis) mõõdutundetu propaganda, kus rajatud laagrit kujutati suure juutide massihävituskeskusena. Sõja-aastail ja ka pärast sõda toodi propagandas kõige enam levitatava tapmismooduse - diiselmootoritega gaasitamine - kõrval esile järgmised tapmisviisid: *Zyklon-B-ga* mürgitamine, kuuma auruga surnukskõrvetamine, lämmatamine kambrite õhust tühjakspumpamisega, kõrgepingevooluga tapmine, vintpüssidest ja kuulipildujatest mahalaskmine.

Oma dokumentatsioonis tulid ajaloohuvilised eksiilpoolakad järeldusele, et "veresaunad diiselmootorite heitgaaside abil", milles holokausti-ajaloolased Treblinka hukkamismeetodite asjus kokku leppisid, on tehniliselt võimatud. Poola ajalooselts tõi näite, kuidas 1988. aastal jäi Washingtonis diiselrong tunnelisse kinni ja kuigi tunnel täitus kohe gaasiga ning rongi värske õhu kätte sikutamine võttis 40 minutit aega, ei saanud keegi 420 reisijast väljaheitegaasi läbi kannatada. Tähelepanuväärne on, et Treblinka II laager asus 240 m kaugusel tähtsast raudteeliinist, 270 m eemal suurest maanteest ja 800 m kaugusel lähimast külast. Seega ei saanud massimõrvu, mis selles asustatud paikkonnas asuvas laagris väidetavalt toimusid, kuidagi varjata. (Me ju teame, et natsid tahtsid iga hinna eest toimetatavat massitapmist, eriti gaasitamist, varjata. Seetõttu anti tapmise käske suusõnaliselt või hävitati sellekohased dokumendid.)

Miks kirjeldati liitlaste massimeedias "Treblinka koledusi" niivõrd vasturääkivalt? Nagu olemasolevast "surmalaagrist" oleks vaheks jäänud, "avastas" Poola eksiilvalitsus 1943. aasta aprillis uue "surmalaagri" Treblinka III asukoha, mis asus 40 km põhja pool - kuid loobus

varsti sellest "avastusest", sest sellist laagrit polnud olemas, oli vaid tühi koht.

Treblinka endised vangid (ikka need, kes "ime läbi pääsesid" gaasikambreist) joonistasid Treblinka "surmalaagrist" umbes 40 plaani. Paraku rääkisid need plaanid üksteisele karjuvalt vastu, kuna gaasikambrite asukohad olid nendel plaanidel väga erinevates paikades. Pole raske järeldada, et ilmselt polnud ükski "ime läbi pääsenu" neid "gaasikambreid" oma ihusilmaga näinud. Nagu kirjutab saksa revisionist Udo Walendy, kes on holokausti-valesid juba aastakümneid paljastanud, ajakirjas *"Historische Tatsachen",* hävitas Punaarmee Treblinka II pommide ja suurtükimürskudega täielikult - seda ei teinud oma kuritegude jälgi varjata tahtnud natsid. Seega ei saagi kindlaks teha, kus tegelikult "gaasikambrid" asusid... kui need üldse olemas olid.

Brittide-ameeriklaste luurelennukid pildistasid pidevalt, vähemalt 1943. aasta detsembrist alates, nii Auschwitzi kui Treblinkat. Hea kvaliteediga aerofotode abil on teadupoolest tehtud väga väärtuslikke arheoloogilisi avastusi, sest fotodelt on võimalik ära tunda kohti, kus inimesed aastasadu ja -tuhandeid tagasi on maad teisaldanud. Liitlaste fotod Treblinka II laagrist näitavad ainukest 66 x 5 m suurust (nõukogude-juudi komisjoni tehtud fotode järgi 3 m sügavust) massihauda, mis mahutas maksimaalselt 4000 surnukeha. Arvestades sellega, et Treblinka transiitlaagrist jooksutati läbi sadu tuhandeid vange, ei ole 4000 mitte just väga suur arv. Pole mingi saladus, et vangide transporditingimused olid tihtipeale ebainimlikud, mistõttu võis palju nõrgemaid ja haigeid rongis surra. Sakslased hakkasid surnukehi massihauast välja kaevama alates 1943. aasta aprillist, sest Bugi jõe suurvee korral oleks võinud tekkida epideemiaoht.

Eespool toodud Treblinka vasturääkivast müsteeriumist kirjutasid eksiilpoolakad. Kas nad on tänu oma kahtlustele holokaustieitajad? Kuigi Poola kannatas natside poolt vallutatud riikidest ilmselt kõige enam, leidub ka poolakate hulgas inimesi, kellele tõde on tähtsam kui naaberriigi ja -rahva maine täielik hävitamine - see, mida sõja võitjad on oma holokaustiga püüdnud saavutada.

14

SURMAHOOBID GAASIKAMBREILE

Aastal 1979 valmistus gaasikambri-müüdile surmahoopi andma prantsuse revisionistlik uurija Robert Faurisson, kes asus uurima USA-s Baltimore'i vanglas kasutatavat surmamõistetute gaasiga hukkamise tehnoloogiat, millest tal valmis 1982. aastal videofilm. Kokku leppinud Californias asuva revisionistlike materjalidega tegeleva instituudi *Institute for Historical Review* juhtkonnaga arhiivi kasutamise asjus, asus prantslane seal tööle oma raamatu kallal. 1984. aastal hävis instituudi hoone ja selle arhiiv süütamise tulemusel,* mistõttu lükkus prantsuse uurija raamatu ilmumine edasi.

Prantsuse keeleteadlasest uurija Robert Faurisson kirjeldas 22. märtsil 1993. aastal šveitslasele Jürgen Grafile saadetud kirjas, kuidas ta viis läbi oma uurimusi: "Minagi asusin *Zyklon-B-d* uurima. Ma sain teada, et seda 1922. aastal patenteeritud ainet kasutati parasiitide tõrjeks. Antud küsimuse kohta lugesin ma läbi hulgaliselt tehnilisi töid ja artikleid. Mida rohkem ma sellega tegelesin, seda raskem oli mul endale ette kujutada, kuidas on võimalik *Zyklon-B-ga* tappa ühte inimest, rääkimata juba inimeste hulgast. Natslike gaasikambrite töölerakendamiseks oli vaja täita palju tingimusi: laitmatu isolatsioon, gaasi sisestamise ja jaotamise omaette süsteem, ventileerimise fantastiline süsteem, et kambreid õhutada pärast iga massihävituse seanssi, seade, mis neutraliseeriks juba kasutatud gaasi, ja lõpuks uskumatult hästi läbimõeldud mehhanism, et desinfitseerida laipadele jäänud gaasijäägid, mis tegid nii nende puudutamise kui ka transpordi ohtlikuks. *Zyklon-Be*l haihtu saastunud pinnalt. Selle ventileerimine ja eemaldamine on pikaaegne ning töömahukas protsess. Gaas püsib nahal ja tungib kudedesse nii tugevalt, et suure doosi tsüaangaasiga tapetud laipa ei tohi puutuda paljaste kätega. Ainsast puudutusest piisab, et saada kahjustatud.

* Revisionistid peavad süütamist ülimõjuka, 1913. aastal juudi vabamüürlasloožiI *B'nai BYrth* filiaalina loodud ("laimuga võitlemiseks" mõeldud sionistliku organi- satsiooni) *Anti-Defamation League*l (ADL) kätetööks. Süütamise süüdlasi ei suutnud politsei leida. - Autor.

Lugedes Auschwitzi komandandi Rudolf Hössi niinimetatud "Märkmeid", pöörasin ma tähelepanu asjaolule, et "Märkmetes" peaaegu puudub "gaasikambrite" kirjeldus. Võrrelnud seejärel kahte "Märkmete" erinevat lõiku, avastasin ma oma imestuseks, et juutidest koosnevad surmakomandod, kes gaasiga hukatute laipu välja kandsid, tegid Hössi sõnul seda õudset tööd paljaste kätega ja ilma gaasimaskideta pärast uste avamist, aga uksed avati kohe pärast ohvrite hukkumist. Täiesti võimatu! Nimetatud lõigu, nagu teisedki sarnased lõigud, oli Höss nähtavasti lisanud "Märkmetesse" vanglas oma timukate-kommunistide näpunäidetel.

Ma küsisin endalt 1977. aastal, kuidas on võimalik, et rahva hulgas nagu sakslased, kes on andnud nii palju suurepäraseid insenere ja keemikuid, ei leidu ainsatki inseneri, keemikut või kriminalisti, kes osutaks nimetatud absoluutsele tehnilisele totrusele?

Seejärel hakkasin mõtisklema selle üle, kuidas ameeriklased gaasiga hukkavad, ja asusin uurima gaasikambreid vanglates, kus hukatakse tsüaanvesinikuga.

Ma käisin vaatamas Baltimore'i vangla gaasikambrit ja sain teavet hukkamise protsessi kohta. Enne olin ma pöördunud järelepärimisega Ameerika kõikidesse vanglatesse, kus sarnasel kombel hukatakse. Saadud vastused ja minu enda kohapealsed uuringud kinnitasid, et hukkamine tsüaanvesinikuga on ebatavaliselt keeruline, mille põhjuseks on gaasi omadused. Seejärel avaldasin ma fotod, mille võrdlemisel võis veenduda kaheldamatus tõsiasjas: meid peetakse idiootideks, pakkudes Auschwitzi ja teiste laagrite haledaid, täiesti kahjutuid ruume välja "gaasikambrite" pähe. Ja jälle olin ma äärmises kimbatuses: "Kuidas on üldse võimalik," küsisin ma endalt, et Ameerikas, kus asuvad vanglad ja niisugused gaasikambrid, mitte keegi ei taipa, sealhulgas ka revisionistid, et *Zyklon-B* abil üheainsa inimese hukkamise erakordselt keeruline tehniline külg teeb natslikud gaasikambrid fantastilisteks, sest sama gaasiga hukati seal tuhandeid inimesi?"

"Holokausti eitamise" eest 1981. aastal Robert Faurissoni avalikult rünnanud holokausti-dogmaatik Arno Mayer oli seitse aastat hiljem, 1988. aastal New Yorgis ilmunud raamatus *"Why did the Heavens not Darken"* sunnitud tunnistama: "Gaasikambrite uurimise kohta on algallikad vähesed ja ebausaldusväärsed." *("Sources for the study of the gas chambers are at once rare and unreliable")* Mayeri raamat sisaldab veel teisegi väga olulise "ülestunnistuse": "Muuseas, 1942.-1945. aastal Auschwitzis, ilmselt ka mujal, suri vaieldamatult rohkem juute "loomulikku surma" kui "ebaloomulikku". *("Besides, from 1942 to 1945, certainly at Auschwitz, but probably overall, more Jews were killed by so called "natural causes" than by "unnatural" ones.")* Seega tunnistab Arno Mayer, et Auschwitzis suri n-ö loomulikku surma enam vange kui neid hukati. Kas sellest järeldub, et "holokausti lipulaev" ei olnudki hävituslaager, kuhu saadetud juutidest enamik kohe gaasikambreisse toimetati, nagu paljud holokausti-müüti püstihoidvad dogmaatikud on väitnud? Kuna Mayeri puhul on tegu nn mõõduka holokausti-dogmaatikuga, siis on juudi teadlase "poliitiliselt ebakorrektsed" väljaütlemised vägagi paljutähenduslikud.

1988. aastal toimus Kanadas Torontos kohtuprotsess saksa päritolu revisionisti Ernst Zündeli üle, keda süüdistati juudiorganisatsiooni *Holocaust Remembrance Association* eestvõttel inglase Richard Harwoodi brošüüri *"Did Six Million Really Die?"* levitamises. Leppides kohtualusega kokku, kontakteerus Robert Faurisson ameerika inseneri Fred Leuchteriga, kes tegeles gaasikambrite seadistamisega mõnes USA osariigis, kus surmamõistetuid gaasiga hukatakse. 1988. aasta veebruaris külastas Leuchter koos abilistega Auschwitzi, Auschwitz-Birkenau ja Majdaneki koonduslaagreid, mille "gaasikambrite" kohta ta koostas ekspertarvamuse. Inseneri koostatud ekspertiis oli üheselt mõistetav: kõigis kolmes laagris inimeste hävitamiseks mõeldud gaasikambrid puudusid. Laagrites asunud "gaasikambrid" olid mõeldud nakkushaigusi levitavate parasiitputukate (täid) hävitamiseks. Insener Fred Leuchteri argumentatsioon tugines kolmele punktile:

1) Väidetavalt inimeste tapmiseks mõeldud gaasikambrid ei olnud spetsiaalselt selleks otstarbeks ehitatud. Need ehitised olid algselt mõeldud keldriteks ja surnukehade hoidmise ruumideks, I krematoorium ehitati 1944. aasta aprillis pommivarjendiks. Gaasikambrite ehitamine otse krematooriumide kõrvale või nende alla oleks olnud gaasi plahvatamise ohu tõttu hullumeelsus. Kambritel puudusid gaasijaotusmehhanismid ja soojendusseadeldised (mis olid vajalikud gaasigraanulite *Zyklon-B* eelnevaks ülessoojendamiseks temperatuurile 20-25 °C), samuti peaaegu puudusid ohutusseadmed.

Kambrid olid liialt väikesed selleks, et sinna mahuks ära sadu või lausa tuhandeid hukatavaid, millest "holokausti üleelanud" oma tunnistustes räägivad. Auschwitzi I krematoorium asus otse SS-laste laatsareti kõrval ja kui krematooriumi kõrval oleks tõesti paiknenud gaasikamber, oleksid kõik patsiendid lühikese aja jooksul surnud. Kuna gaasi säilitamine toimus graanulites, oleks gaas võinud mõnes kambris oleva prao ja ebapiisava soojusrežiimi tõttu säilida mitmeid päevi, seega oleks võinud kohe tappa iga siseneja. Gaasimaskid ei kaitse piisavalt, sest gaas imendub organismi ka läbi naha.

2) Krematooriumite läbilaskevõime oli piiratud ja suurem osa ohvritest oleks jäänud tuhastamata. Põletussüvendid on aga täielik fantaasia, kus tuhandeid surnukehi korraga põletada ei ole tehniliselt võimalik.

3) Insener Leuchter ja tema meeskond võtsid nii "gaasikambritest" kui ka ühest desinfitseerimiskambrist mördiproove. Tsüaniid säilib mördis ja kivimites teatavatel tingimustel koguni aastasadu. Desinfitseerimiskambrist võetud proov sisaldas suurtes kogustes tsüaniidi veel 44 aastat hiljem, ent "gaasikambreist" võetud proovides puudusid tsüaniidijäljed täiesti või leidus seda ainult üliväikestes kogustes. Sinihape on teadupoolest osa loodusest ja seda võib üliväikeses koguses leida igast ehitisest. Väärib äramärkimist, et tsünaniiditesti ei teinud mitte Leuchter ise, vaid keemik dr James Roth Bostonist, kellel ei olnud proovide päritolust ja nende esitamisest Toronto kohtule õrna aimugi.

Kuna insener Leuchter kiirustas, et jõuda käimasoleva kohtuprotsessi tarvis valmis teha eksperthinnangut, lipsasid kokkuvõttesse sisse mõned ebatäpsused. Nimelt oli ameeriklasest insener valesti hinnanud krematooriumide läbilaskevõimet. 1994. aastal parandas itaalia revisionistlik uurija Carlo Mattogne ameeriklase Fred Leuchteri vead, kirjutades Auschwitzi krematooriumidest põhjaliku uurimuse, mille järgi jätkus selles laagris olevast koksist (kivisöe laagrisse tarnimise kohta olid Saksamaa arhiivides säilinud dokumendid) kuni 160 000 surnukeha tuhastamiseks. Mattogne arvamuse järgi võis Auschwitzis surra kuni 170 000 inimest. Itaallase arvamus Auschwitzi ohvrite arvu kohta on suurim, mida revisionistlikud uurijad on selle "surmalaagri" hukkunute/hukatute kohta välja pakkunud.

Vaatamata mõningatele vigadele, oli Fred Leuchteri uuring teedrajavaks tööks, sest eksterministid isegi ei püüdnud Leuchteri töö tulemusi ümber lükata. Selle asemel hakati ründama inseneri isikut - inimeste surmamisega tegeleval inimesel pole õigust arvustada juutide tapmist gaasikambreis! Leuchteri raport publitseeriti 1989. aastal Londonis *("The Leuchter Report")*, kuid "kõigi aegade demokraatlikumas Saksa riigis" on see keelatud raamatute nimekirjas.

1990. aastal tegi Krakowi Kohtumeditsiiniline Instituut Auschwitzi muuseumi ülesandel uue "gaasikambrite" tsüaniiditesti. Poola keemikud avastasid võetud proovidest veel vähem tsüaniidijääke kui ameeriklane dr James Roth. Võimalike vigade vältimiseks võtsid poolakad võrdlusproovi ka Auschwitzi desinfitseerimiskambritest, kust leiti rohkem tsüaniidijääke kui inimeste surnuksgaasitamise kambrite proovidest.

Fred Leuchteri tööga tutvus noor saksa keemik Germar Rudolf, kes avastas, et uurimuses on mitmed küsimused jäänud vastuseta ja siirdus Auschwitzi ja Birkenausse, kus võttis uued proovid. Proove töödeldi väga mainekas Fraseniuse Instituudis, kusjuures selle teadurid ei teadnud, kust proovid pärinesid. Analüüsid kinnitasid Leuchteri raportis sisalduvaid dr Rothi analüüse. 1993. aasta alguses sai Rudolfi väga põhjalik teaduslik töö (milles ei keskendutud krematooriumide probleemile) pärast täiendamist valmis, see uurimus *("Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den "Gaskammern" von Auschwitz")* ilmus saksakeelsena Brightonis Inglismaal. Keemik keskendus oma uurimuses kolmele probleemile:

a) sooritatud gaasiga tapmiste tehniline võimatus, kuna "gaasikambri" laes puudusid luugid, kust "tunnistajate" väitel puistati kambrisse *Zyklon-B* graanuleid;

b) tunnistajate jutu paikapidamatus, kuna need ei olnud teaduslikult ega tehniliselt põhjendatavad;

c) mördiproovi keemilised analüüsid.

Holokausti-dogmaatikud tegid mitmeid katseid, et Fred Leuchteri ja Germar Rudolfi uurimuste tulemusi kahtluse alla seada. Kangekaelselt väideti, et 50 aastaga on tsüaniidijäägid lendu läinud. Kuid miks on need sel juhul säilinud sama laagri desinfitseerimiskambri seintel? Väide, et tsüaniidi sisaldava *Zyklon-B* jäägid ei jäänud seintele see-

tõttu, et sattusid kohe hukatavate hingetorusse ja ninna, ei kannata samuti tõsisemat kriitikat. Rudolf avaldas oma töös *Zyklon-B* graanulite aurustumise kiiruse andmed. Väidetavas "gaasikambris" (milleks peetakse surnukehade hoidmise ruumi) puudus küte, mistõttu gaasi eraldumine oli aeglane, kestes kuni kaks tundi. Kui paika peaks "tunnistajate" ja "ime läbi pääsenute" jutt, et gaasikambreisse suletud vangid heitsid hinge 20 minuti jooksul, siis oleks veel eraldumata gaas pidanud jääma "gaasikambrite" seintele ja põrandale. (Vt pildiplokk I, skeem 21).

1993. aasta kevadel saatis keemik Rudolf oma ekspertiisi publikatsiooni 306 eksemplaris Saksamaa ülikoolides ametis olevaile keemikuist teadlastele palvega ära näidata võimalikud vead, mida valminud töö võib sisaldada. Ühtegi viga ei leitud! Lõplikult löödud eksterministid ei püüdnudki ekspertiisi teaduslikust küljest vaidlustada, hoopis süüdistati, et Germar Rudolfi proovid ei pärine Auschwitzist, vaid kuskilt mujalt. Sel juhul on asjakohane järgmine küsimus: kes takistab gaasikambri-müüti iga hinna eest kaitsvaid ajaloolasi, poliitikuid ja sionistlikke tegelasi kokku panna soliidset rahvusvahelist komisjoni ja teostada telekaamerate ees põhjalik uuring? Miks ei lööda revisioniste nende oma relvaga?

Saksamaa Juutide Kesknõukogu president Heinz Ekkel saatis Max Planki nimelise instituudi juhtkonnale kirja, milles tundis muret selle teadusasutuse töötaja Germar Rudolfi ekspertiisi pärast - see võivat seada kahtluse alla juutide massihukkamise Teise maailmasõja päevil. Rudolf vallandati direktsiooni poolt 7. juunil 1993, nagu kirjutas Jürgen Graf raamatus "Holokausti vale". Selle raamatu trükkimineku ajal istub Rudolf holokausti eitamise eest demokraatliku Saksamaa vanglas.

1943. aasta detsembrikuust alates tegi liitlaste õhuluure regulaarseid Auschwitzi laagrikompleksi ülesvõtteid, millelt pole suudetud avastada pikki järjekordi "gaasikambrite" ees ega laipade massipõletamist kraavides. Kanadalane John Ball tegi 1993. aastal aerofotode ja säilinud ehitusjooniste järgi Auschwitzi väidetavalt suurima hävituslaagri Birkenau II krematooriumi joonise. Esmapilgul on hämmastav, et suurim Kolmanda *Reich*'i hävituskeskus oli piiratud vaid nõrga ühekordse traataiaga. Seega jälgisid laagri vangid ja laagri keemiatehastes töötavad eraisikud (kes läksid pärast tööpäeva lõppu koju), kuidas esseslased surma saadetavaid gaasikambreisse ajasid! Uudised massitapmistest oleksid pidanud väljapoole laagriaedu levima välgukiirusel ja kui inimeste gaasiga surmamine tõesti toimus, siis miks püüdsid natsid seda varjata näiteks sellega, et käsklusi gaasitamiseks anti vaid suuliselt (nagu väidavad holokausti-ajaloolased) ning hävitati kõik vastavad dokumendid? (Vt pildiplokk I, skeem 20).

36. Pildil on kujutatud Dachau laagris asunud "gaasikambri" uks. Selles ruumis desinfitseeriti gaasiga ***Zyklon-B*** kinnipeetavate riideid, et hävitada kahjurputukaid (täid), mis levitasid tüüfust. Et ära hoida mürgitusi, on uks varustatud hoiatava kirjaga.
(Avaldatud. David Duke, ***"Jewish Supremacism"***, Mandeville, 2003.)

37. Koonduslaagrites hukkus massiliselt vange tüüfuseepideemiate tõttu. Tüüfuseoht püsis veel ka pärast laagrite vabastamist liitlaste poolt. Ameeriklaste poolt vabastatud Dachau laagris ülesriputatud hoiatav plakat: "Tolm levitab tüüfust."
(Avaldatud: David Duke, ***"Jewsh Supremacism")***

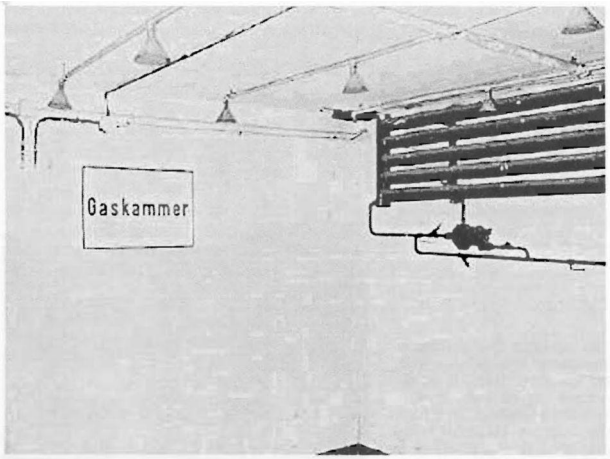

38. Fotol on kujutatud Mauthauseni laagris olnud gaasikamber. (Internetist: Mauthauseni laager.)

Lihtsameelseid Lääne turiste püütakse veenda, et tegu on vangide surnuksgaasitamise ruumiga. Tegelikult on fotol kujutatud tavaline saun-duširuum, millised eksisteerisid ka Gulagi vanglais veel 1980-ndail. Holokausti-entusiaste ei ole häirinud põrmugi asjaolu, et Saksa Lähiajaloo Instituut tunnistas 1960. aastal, et Saksamaa ja Austria territooriumil olevais laagreis gaasikambrid puudusid.

39. Toodud foto on tehtud Dachau laagris, kus endine vang demonstreerib USA sõjaväelasele "gaasiahju", kus vange gaasitati ja seejärel põletati. (Internetist)

19. augustil 1960 avaldatud Hamburgi ajakirja *"Die* Zetf" artiklis tunnistab ajaloolane dr Martin Broszat, et "ei Dachau, Bergen-Belseni, Buchenwaldi ega mingi teise koonduslaagri territooriumil ei olnud gaasikambreid. Enamik vange suri haiguste ja ebatervislike hügieeni-olude ning nälja tõttu". Isegi natsikütt Simon Wiesenthal kinnitab eeltoodut 24. jaanuaril 1993 üllitatud artiklis ajakirja *"Stars and Stripes"* Euroopa väljaandes, et "Saksamaa pinnal polnud ühtegi hukkamislaagrit". Samale järeldusele jõudis ka Ameerika Juutide Komitee 1995. aastal avaldatud brošüüris *"The Changing Shape of Holocaust Memory":* "Saksamaal polnud ühtegi nn surmalaagrit... kuna laagrites valitses hirmuäratavalt halb olukord, surid paljud kurnatuse, tüüfuse ja teistel põhjustel. Gaasikambreid ei eksisteerinud".

40. Holokausti-entusiastid väidavad, et 85% Auschwitzi saadetutest hävitati saabumisel gaasikambreis ja nende kohta igasugune dokumentatsioon puudus.

Ülaltoodud Auschwitzis tehtud vangide fotod, kus "gaasi-kambrite ohvrid" on fikseeritud peakattega ja ilma ning võetud üles külgvaates, lükkavad eksterministide väite ümber, vähemalt üks pildistatuist (baretiga poisike) oleks tööks kõlbmatuna pidanud koheselt sattuma "gaasi-kambrisse". Miks oli vaja "gaasikambreisse" saadetute jaoks kulutada fotopaberit ja riietada neid laagririideisse?

(Allikas: *"The Barnes Review".)*

12154/1945 JU-

ST. Juni 42

AUUHWILI, DCG 19

ER FLEISCHOR JOOEF PIOFFR.IANN

~OSAISCN

VRUTFCY, TILNKOVA '.'R. LO, SÄÖLS THJJRCA.I.SKY SV.ZARTIN

VORNBAFT

22. Juni 15 25

ISI um ?rt RR^.I. ~Vbt ITINUTEN

AUSCHVRI12, ICAU;re2."JGTRAÖE

IR VCFTŽOTBT».

er . 12. August 1852

~D Verstobcne WAR (sbwea ARA tcasša

Vrutky

SARMI oi Hoff.:arm, saietvt VÖBLIJURFT la Vrutky

fcarlö HOFFRIARIII GEBORCIIS IÄOS» SULETUT WÖ-HNLAFT.

in Mnutky

ER ALT Torfly L'OFFNANN

D VCRTTOSDR.NE I'U - WIVW VTRBSITALSF

GEBOR^NC RINGRALD

des- Aa: tes Dolrtor..-der

EINGITRAGTN 'EI ININRFLIIB» — SCHNITLKNC ANAEFJE RR

t"EDIZI_N ÜNTRCSS IC .VTRÖCHWITC VOM 22' JUNI 1942

y«nIINTRIL, P—'TPM^F INRF

DIE ÜBCREINLIMRTUN» MIT D«M

F.IITBUC' WIRD BEGLTOBTGT.-

Alt a r scchr/dche

41. Holokausti-legendi järgi eraldati laagreisse saadetud vangidest töövõimetud ja nad hävitati varsti "gaasikambreis". Holokausti-dogmaatikute väitel hävitatute kohta mingeid dokumente ei koostatud. Ülaltoodud dokument lükkab selle vale ümber.
(Avaldatud: Jürgen Graf, *"Velikaja lož XX veka".)*

Dokument on koostatud töövõimetu 90-aastase Josef Hoffmanni surma kohta Auschwitzis 27. juunil 1942. Surma põhjuseks on dokumendil märgitud "vanadusnõtrus" *(Altersschwäche),* surma fikseeris dr Kedizin Entress 22. juunil 1942. Või peame me uskuma, et "vanadusenõtrus" tähendas "saatmist gaasikambrisse", nagu "deporteerimine" tähendas Wannsee dokumendis holokausti-dogmaatikute väitel tegelikult "tapmist gaasikambreis"?

\ Soiiafiäioiir *„m*«m*»* *L jun 1 o , 4.

Entlassunqsschein

D4« *Šm*. ZVfUTZ^T^a.* . *qeo* dm 13.7.1897

vom 14.4.1^44 fcjlä <-il.7.1944 Arb«il8dr2iohungsiag&r

UNTF»RGET">RACHT.

J Ü . E LN!LASSURG«?rfo‹u'p».r-> 2.1.7.1.944. 1.

I ^ I

SSE HABEN S>CH sofort GE> AER

3EHe.men STAITSPOIRT

PU ME'DEN.

Refec^e *ōocument olan,omate f,om AuschwUz-B,konāu campdatecUuly 21. m£*

42. Auschwitzi laagrist 21 juulil 1944 vabastatud Anna Zwierzynska vabastamisdokument. (Avaldatud: *"Dissecling the Holocaust.)*

"Medical ireatmeni of mmates ^ijschwitz-Bit-kenau

43 Fraament Auschwitzi laagris koostatud dokumendist, mis fikseeris Ungarist 28. juunil 1944 juudi tervisliku olukorra. Dokumendis on avaldatud arvud, ku. palju .n.mes. mingeid haigusi põdes. (Avaldatud: *"Dissecting the Holocaust")*

44. Vähesed teavad, et natslikes "surmalaagrites" olid kasutusel nn laagrirahad. millest mõni oli ilusama väljanägemisega kui USA dollar. Laagrirahaga maksti vangidele töö eest, selle eest sai osta toiduaineid laagri poestja tasuda isegi seksuaalteenuse eest. (Allikas: *"The Barnes Review".)*

45. Nobeli rahupreemia laureaat Elie Wiesel on maailma kõige väljapaistvam holokaustientusiast. kes on holokaustist teinud müsteeriumi ja endale laheda sissetulekuallika, ühe holokaustiteemalise loengu honorar on Wieselil 25 000 US dollarit. Peale vihase võitluse "holokaustieitajate" vastu on ta maailma kirjandust rikastanud sellise väljapaistva teosega nagu "Öö" *("The Night"),* kus muuhulgas räägib, kuidas natsid kallutasid isekallutaja kastist elusaid juudi lapsi "põlevatesse kraavidesse", kus need tunde leekides piinlesid.

46. Simon Wiesenthal on maailma kõige tuntum natsikütt. keda isiklikult on esile toonud mitmed riigijuhid (USA president Ronald Reagan) tema tegevuse eest "rahu kindlustamise eest maailmas". Peale aktiivse natside jälitamise paljastas ta hitlerlased kohutavalt kuriteolt: Belzeci "surmalaagris" olevat Wiesenthali väitel keedetud seebiks 900 000 juudi surnukehad. Ta on viibinud 12 natslikus laagris, kuid ikka "ime läbi pääsenud".

47. Holokausti temaatikat propageeritakse tavaliselt laibavirnade kujutamisega. Sellel natsliku koonduslaagri vange kujutaval fotol on üsna ümarate nägudega vangid vägagi rõõmsad Ju nad ei tea, et neid ootavad ees gaasikambrid ja krematoorium? Või võtavad nad hoopis vastu vabastajaid, olles suutnud oma elu "surmalaagris" säilitada, kaotamata oluliselt oma kehakaalus? (Allikas: *"The Barnes Review".)*

48. Saksa töösturi Oskar Schindleri taotlusel vabastasid "natslikud timukad" kurikuulsast Auschwitzi "surmalaagrist" 1944. aastal suure grupi naisvange. Pildil on koos Schindlerit kujutavate fotodega vabastatute nimekirjad. Auschwitzist on säilinud mitmesuguseid dokumente, vaid gaasiga hukatute nimekirjad puuduvad. Miks? (Allikas: *"The Barnes Review".)*

49. 1942. aastal tehtud foto on holokausti "tõendusmaterjalide" hulgas üks enim kasutatavaid. Kujutatud on juudi mehe hukkamine *Einsatzgruppe* allohvitseri poolt. Samas me ei tea, kas juut hukati n-ö rahvustunnuse alusel (nn Wannsee otsus "lõplikust lahendusest") või oli ta süüdi mõnes kuriteos, mida sõjaaja seadustega karistati surmaga, näiteks terrorism või salakuulamine. (Allikas: *"The Barnes Review".)*

50. Foto on tehtud 26. oktoobril 1941 Minskis toimunud avalikust hukkamisest. Seda fotot demonstreeritakse kui holokausti illustreerivat pildimaterjali. Ülespoodud naine on juuditar, kuid ei ole täpselt teada, millise kuriteo eest ta poodi. Kuna kaashukatava puhul ei ole tegu juudiga, siis on tõenäoline, et juuditari ei poodud mitte nn "lõpliku lahenduse" otsuse alusel, vaid süüdistatuna mingis kuriteos. (Allikas: *"The Barnes Review".)*

51. Pilti käsi üleval hoidvast getopoisist ja teda püssiga sihtivast saksa sõdurist on antirevisionistlikutes raamatutes ja ajalehtedes kasutatud väga palju, ka on see *Anti-Defamation League'*l poolt üllitatud raamatu *"Hitler's Apologists"* kaanel. Seda on käsitletud kui juhtumit, kuidas süütuid ja nimetuid juute "gaasikambreisse" viidi. Fotol olev poisike on Israel Rondel. kes tol ajal peeti kinni varguse eest. Mõne aja pärast ta vabastati vigastamatult ja anti vanematele üle. Rondel elas sõja üle ning temast sai rikas arst Londonis.

(Allikas: *"The Barnes Review".)*

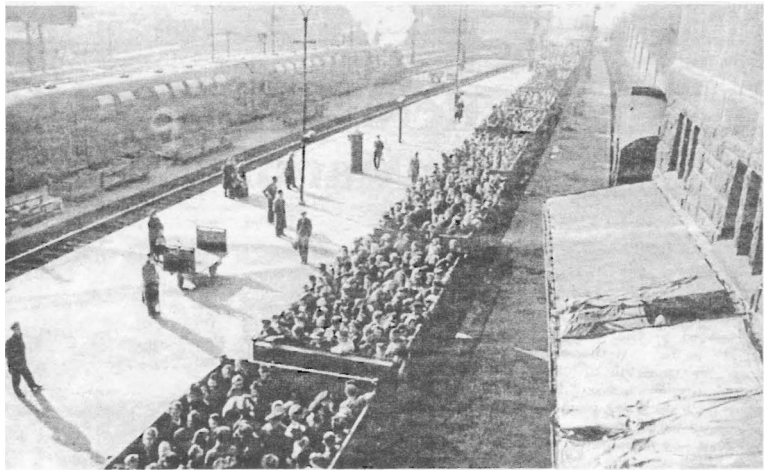

52. Ülaltoodud 1946. aastal tehtud fotol on kujutatud Hamburgi raudteejaam, kust sakslased siirduvad täistopitud söevagunites Ruhri ostureisile. (Avaldatud: *"American Free Press",* 15. detsember 2003.)

2. mail 1990 linastus Saksa ühe telejaama ekraanil dokumentaalfilm *"Der Tod, ein Meister aus Deutschland',* ki^s seda fotot demonstreeriti "korrigeeritud" kujul: eemaldatud olid perroonil seisvad turukottidega naised ja vasakul seisev kahekordne reisirong. Võltsingu demonstreerimise ajal loeb diktor teksti: "1941. aastal pandi kümned tuhanded juudid Rumeenias loomavaguneisse ning saadeti Auschwitzi gaasikambreisse."

53. Foto avaldati ajakirjas "L/Te" 21. mail 1945. Pildil kujutatud surnukehad on väidetavalt Nordhauseni laagris enne liitlaste saabumist natside poolt tapetud vangid. Tegelikult on pildil kujutatud liitlaste lennuväe poolt laagrile korraldatud õhurünnaku ohvrid. Vasakul on nähtavad pommitamisest kannatada saanud hoone varemed.

(Avaldatud: *"Dissecting the Holocaust".)*

54. Alumisel pildil on väidetavalt Auschwitzi "gaasikambrite" ohvrid. Tegelikult on pildil kujutatud Bergen-Belseni laagris pärast brittide vabastamist tüüfusesse surnute massihaud.

(Avaldatud: *"Dissecting the Holocaust".)*

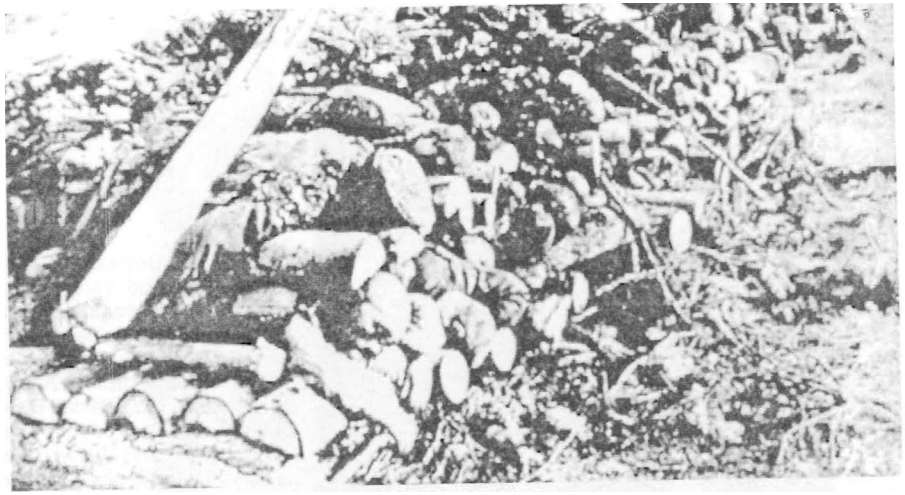

55 Puuriitades olevat natsid püüdnud hävitada Klooga laagris toime pandud massimõrva jälgi. Pildil on kujutatud puude vahele laotud poolpõlenud surnukehad. Miks on ühe vangi peas olev muts tulest täiesti puutumatuna säilinud?

(Avaldatud: *"Dissecting the Holocaust.)*

56 Mitmes raamatus ilmunud pildil olevat kujutatud Auschwitz-Birkenau laagri gaasitamise ohvrid. Tähelepanelikumal vaatamisel selgub, et "süüdistusmaterjal on joonistatud.

57. ja 58. Usinasti on võltsingutega tegelenud Varssavis asuv Juudi Ajaloo Instituut, kelle poolt välja antud raamatus *"Faschismus. Getto, Massenmord"* on avaldatud ülemine foto. Alumisel originaalfotol, mis avaldati R. Neumanni raamatus *{"Hitler - Aufstieg und Untergang des Dntten Reichs")* puuduvad meeste pealaele ja otsaette tätoveeritud Taaveti tähed.

(Avaldatud: *"Dissecting the Holocaust")*

59. Vasakpoolne foto on tehtud 1944. aasta suvel Auschwitz-Birkenau laagris. Tagapool on näha barakk ja ehitatava aia postid. Seda fotot kasutatakse Wiesenthali keskuse internetileheküljel retušeeritud kujul (parempoolne pilt), kus postidest on saanud krematooriumite korstnad, ühe posti kohal on "krematooriumi ahjust tulev suits".

(Avaldatud: *"Dissecting the Holokaust")*

60.-61. Riik, kus holokaust on saavutanud kõige tähtsama koha avalikes aruteludes ja koguni rahvuslikus identiteedis, ei ole paradoksaalsel moel mitte Saksamaa või Iisrael, vaid hoopis USA. Sotsioloogiliste küsitluste järgi teavad Ameerika koolilapsed holokaustist rohkem kui Pearl Harborist või Vietnami sõjast. 2001. aastal õpetati holokausti 317 Ameerika ülikoolis, ühtekokku loetakse 490 kursust. Keskkoolides on holokaust kohustuslikuks õppeaineks. Nii käib maailma võimsaimas riigis nooruse ajupesu! Igas suuremas Ameerika linnas on oma holokaustimuuseum või vähemalt -monument, 17 osariigis on holokausti-memoriaalid.

Ülemisel pildil on kujutatud skulptuur "Juutide gaasitamine", mis asub Washingtoni kesklinnas paiknevas 1993. aastal asutatud Holokausti Memoriaalmuuseumis. Kõrvaloleval pildil on kujutatud Ameerika koolides holokausti õppimiseks kasutatava õpiku kaas.

(Allikas: *"The Barnes Review".)*

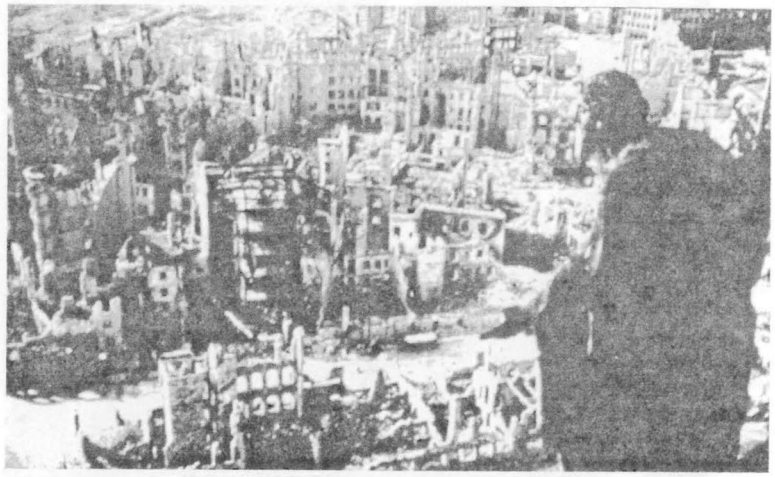

62. Holokausti-propagandistid propageerivad igati juutide holokausti. kuid tegeliku sai holokaustiga 1945. aasta veebruaris hakkama Briti-USA lennuvägi Dresdenis. Liitlaste terrorirünnakutes hukkus süüte- ja fosforpommide tules kuni 250 000 saksa tsivnlisikut. Suurlinna kesklinnast jäi järele varemeteväli, majade keldreis põlesid tuhaks paljude sinna varjunute kehad. Aastakümneid ei olnud "poliitiliselt korrektne" sellest liitlasriikide kuriteost rääkida.

Selle kohutava kuriteo eest on otseselt vastutavad Briti *Bomber Commande* ülem lennuväemarssal Arthur Harris ja tema nõunik, juudi päritolu F A. Lindemann, kes *fire storm*\ taktika välja töötas ja andis lendureile vastavaid juhiseid, kuidas tulemuslikumalt rünnata Saksa linnade elukvartaleid.

(Sellest kirjutab David Irving raamatus *"The Destruction of Dresden").*

63. Kas pildil on kujutatud 1943. aasta Varssavi geto ülestõusu mahasurumisel tapetud juudid? Ei, tegu on hoopis Dresdeni terroripommitamise ohvritega.

(Avaldatud: David Irving, *"The Destruction of Dresden".)*

64 Kas ülal pildil on kujutatud Ukrainas *Einsatzgruppe* poolt mahalastud juudid? Ei, need on Ukrainas 1932.-1933. aastal läbiviidud kunstliku näljakatastroofi ohvrid, milles suri nälga 6 miljonit ukrainlast - sama palju kui juudid pakuvad välja hukkunuteks holokaustis. Vastupidiselt holokaustile ei soovita laaneriikides sellest katastroofist midagi teada, sest selle läbiviimises olid aktiivselt tegevad mitmed väljapaistvad juudibolševikud (Genrihh Jagoda, Lazar Kaganovitšjt).

65. Sellel fotol ei ole mitte gaasikambrite ohvrid vaid 16-18. septembril 1982 lisraeli poolt rünnatud Sabra ja Chatilla põgenikelaagri asukate surnukehad - nii kristlaste kui ka moslemite omad. lisraeli sõdurid tapsid nendes laagrites erinevail andmeil 800 kuni 1200 relvitut ja kaitsetut inimest. Selle veretöö eest kannab otsest vastutust tollane lisraeli kaitseminister, hilisem peaminister Ariel Sharon, keda on püütud sõjaroimarina anda Haagi kohtu alla. Nagu lugeja mõistab, tulemusteta! Millegipärast püüavad sionistid toimunule mitte tähelepanu pöörata, sest holokaustiga tegelemine võtab neilt kogu aja.

(Avaldatud: *"The Barnes Review".)*

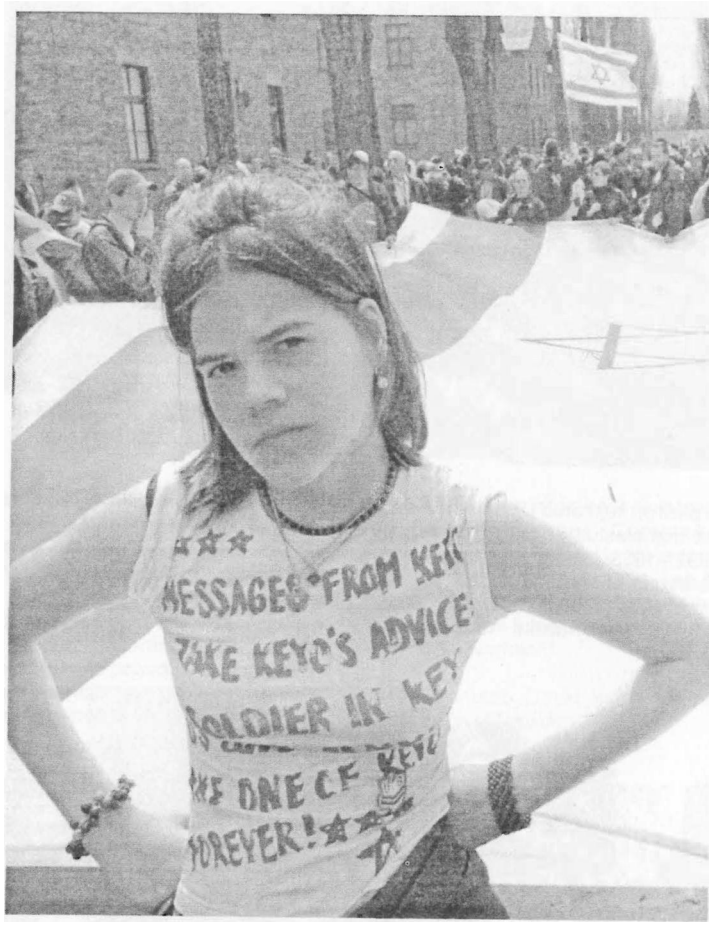

66. "Holokausti lipulaev" Auschwitzi laager on muudetud tähtsaks sionistliku propaganda vahendiks ja keskuseks. Igal aastal viiakse Auschwitzi ekskrsioonidele tuhandeid juudi noori üle maailma. Seal sisendatakse neile "tõde" sellest, kuidas "uskmatud" hukkasid kuus miljonit juuti natslikes koonduslaagrites, suure osa neist hirmsa surma läbi gaasikamDreis.

(Pildil on kujutatud üht propagandaüritust, laiali on laotatud hiigelsuur lisraeli lipp. (Foto: Wojtek Radwanski/GETTY/'T/7e *Barnes Review".)*

Muljeid sellisest holokaustiteemalisest ajupesuüritusest jagas *"Jerusalem Report"* sedaviisi: "Mul on nii õudne enesetunne, ma ei suuda enam, ma tahaksin juba olla lisraelis," kordab vahetpidamata noor (juudi) naine Connecticutist. Ta väriseb. Ootamatult otsib tema sõber välja suure lisraeli lipu. Ta mässib nad mõlemad lipu sisse ja edasi astuvad nad juba koos."

Muidugi kaitsevad sionistid oma holokausti-valet kõikide vahenditega. Mis saab siis, kui vale gaasikambreist ja kuuest miljonist hukatud juudist lõplikult kokku variseb?

15

AUSCHWITZ JA LÕPPLAHENDUS

Auschwitz on kahtlemata holokaustitemaatika sümbol. Sümbolid on nende püstitajaile pühad, mida iga hinna eest kaitstakse. Võõraid sümboleid, mis võiksid "meie" sümbolite püsimise ohtu seada, püütakse iga hinna eest hävitada. Auschwitzi kui sümboli kaitsele on asunud kõik need, kes mingi hinna eest ei taha loobuda Läänes aastakümnete jooksul omandatud positsioonist.

Pärast edukat Poola-vastast sõda asutati endistesse Poola armee kasarmutesse sõjavangilaager. Selle algfunktsioon laienes 1940.-1941. aasta talvel, kui IG Farbeni kontsern valis Oświecimi (Auschwitzi) piirkonna uute suurtehaste rajamiseks. Sellise valiku dikteerisid lähedal asuv raudteesõlm ja söekaevandused, samuti asjaolu, et Kolmas *Reich* vabastas maksudest need ettevõtted, mis asusid tegutsema väljaspool Saksa riigi tuumikala vast vallutatud maades. Kasumi pärast muretsevaile kapitalistidele oli peibutiseks seegi, et esialgu sõjavangide, hiljem juutide näol oli tegemist odava tööjõuga. 11. septembril 1941 kohtus kindralkuberner Hans Frank IG Farbeni direktorite Weissi (s/c/) ja Eisfeldiga, kus sõlmiti vastav kokkulepe.* (Vt pildiplokk I, foto 19).

Pärast edukalt alanud sõda NSV Liiduga asuti Auschwitzi laagrit laiendama. 27. septembril 1941 andis SS-i ehitusülem Hans Kammler käsu, et Auschwitzi tuleb ehitada kaks uut laagrit, kumbki 50 000 vangile, need tuleb võimalikult kiiresti valmis saada. 9. oktoobril olevat Kammler poola uurija J. Marszaleki raamatus *"Majdanek"* avaldatud andmete järgi saabunud Auschwitzi teatega, et Birkenau laager tuleb ehitada lausa 200 000 vangi majutamiseks. Kuigi 1941. aastal andis end sakslastele vangi miljoneid nõukogude sõdureid, olevat Auschwitzi laialt planeeritud laagrikompleksi jaoks asukatest siiski puudus

* Lugejal on võib-olla pisut üllatav teada saada, et kartelli IG Farben juhatusse kuulusid tuntud juudisoost pankurid vennad Max ja Paul Warburgid, nagu kirjutab oma dokumentidele tuginevas uurimuses *("Wall Street and the Rise of Hitler")* Ameerika uurija Antony Sutton. Kuidas juudi pankurid Hitleri võimulesaamist finantseerisid, selle kohta vt: Tiit Madisson, "Maailma Uus Kord", Lihula, 2004, lk 210-213

kätte tulnud. "Keset seda planeerimist ja sepitsemist sai Auschwitz 1941. aasta teisel poolel mandaadi "juudiküsimuse lõplikuks lahendamiseks"," kirjutab ajaloolane Raul Hilberg kirjutises "Auschwitz ja lõpplahendus".*

Raul Hilberg (1926) on üks tuntumaid ja teenekamaid holokausti ajaloolasi. Pärit Austriast, emigreerus ta 13-aastaselt koos perekonnaga Ameerikasse ja pühendus 22-aastasena holokausti uurimisele. Tema peateos "Euroopa juutide hävitamine" *("The Destruction of the European Jews")* nägi ilmavalgust 1961. aastal, hiljem on seda korduvalt täiendatud ja parandatud, raamatu lõplik väljaanne ilmus kolmeköitelisena 1985. aastal. Lisaks eelnimetatule on Wermonti ülikooli politoloogiaprofessor emeeritus Hilberg kirjutanud ühe populaarse ülevaate holokaustist *"Perpetrators Victims Bystanders: The Jewish Catastrophe 1933-1945",* sissejuhatuse holokausti uurimise allikõpetusse *"Sources of Holocaust Research"* ja oma intellektuaalse *(sic!)* autobiograafia, nagu teavitab meid ajakiri "Vikerkaar".

Nagu juba eespool märkisin, kuulub Hilberg oma kirjutistega holokausti-dogmaatikute n-ö mõõduka tiiva esindajate hulka. Oma akadeemilises artiklis "Auschwitz ja lõpplahendus" kasutab ta säilinud arhiivimaterjale (põhiliselt Nürnbergi kohtu dokumente), aga kui neid juutide plaanipärase hävitamise teesi ("juudiküsimuse lõplik lahendus") tõestamiseks napib, siis tugineb põhiliselt endise Auschwitzi komandandi "memuaarides" kirjapandud faktidele. Kui vaja, jätab mõned Rudolf Hössi raamatus *"Kommandant in Auschwitz"* avaldatud "faktid" (näiteks: Auschwitzis gaasitati surnuks 2,5 miljonit juuti) tähelepanuta. Selline faktide valikulise kasutamise praktika - kui vaja iga hinna eest midagi "teaduslikult" tõestada - on ka akadeemiliseks nimetatud kirjutistes üsnagi tavaline nähtus, rääkimata propagandakirjandusest, mille hulka enamiku holokausti-lugudest (paraku ka Hilbergi kirjutise) julgeksin liigitada. Minu arvates on soliidseks peetav ajaloolane läinud libedale, lugejaid teadlikult desinformeerivale teele. Õnneks saavad lugejad minu väiteid kontrollida, tarvitseb vaid raamatukogust vastav "Vikerkaare" number lasta välja otsida.

Nagu selgub Ameerika juudiajaloolase kirjutisest, kes viitab endise laagrikomandandi Rudolf Hössi raamatule (mis "sõjaroimaril" valmis

* Viitan väljaandele, kus Raul Hilbergi kirjutis on avaldatud: ajakiri "Vikerkaar", 8-9/2001, lk 124-134. Eesti lugejat ei ole holokaustiajaloolaste kirjutiste tõlkimisega rohkem hellitatud. Mõnede autorite juuditapu-teemaliste kirjutiste nimekirja, mida olen kasutanud selle raamatu kirjutamisel, leiab lugeja raamatu lõpust. - Autor.

Krakowi vanglas poomissurma oodates, ilmselt juudi "spetsialisti" Jan Shemi näpunäiteid järgides), tehti esimene gaasitamise katsetus kunagi 1941. aasta alguses (Hössile ei meenu, millal täpsemalt, sest ta viibis sel ajal tööasjus mujal) komandandi asetäitja Karl Fritschi algatusel. Umbes 850 vangi - 200 haiget ja 650 nõukogude sõjavangi - lukustati ühte hoonesse ja tapeti gaasiga, milleks oli vesiniktsüaniidhape või *Zyklon-B.* Kuna Rudolf Höss jäi oma asetäitja Fritschi "gaasikatsega" igati rahule, siis hakkas Höss selles nägema lahendust juudiprobleemile. Ta järeldas, et surm gaasi läbi on veretu ja säästab tema alluvad suurest psühholoogilisest koormast.

Millalgi 1941. aasta detsembris tapeti *Zyklon-B-ga* Auschwitzi krematooriumi laibakuuris uus rühm nõukogude sõjavange. Surnukuurist sai sestpeale laagri esimene gaasikamber. Lisaks viidatud "ühele hoonele", milleks ilmselt oli endine laibakuur, mugandati gaasiga tapmiseks Birkenaus ka kaks talumaja (!). Esimene sai valmis 1942. aasta märtsiks, kuid ühe laagriarsti sõnul oli selles võimalik (korraga) tappa vaid 300 inimest, nagu olevat Nürnbergi protsessil tunnistanud laagri personali kuulunud SS-lane Friedrich Entress. Teine talumaja olnud ruumikam, kuid see saanud töökorda alles 1942. a. juuni lõpus, nagu on meenutanud Rudolf Höss. SS-juht Heinrich Himmler külastas laagrit 17.-18. juunil 1942. Ta vaatas ühte gaasitamist pealt, mille järel olevat ta tulnud järeldusele, et "kindralkubermangu laagrid on üleeuroopalise lõpplahenduse läbiviimiseks ebapiisavad".

Ülalkirjeldatud "ühes hoones" ja talumajades vangide surnuks gaasitamise lugu ei vääri isegi põhjalikumat arvustamist, sest olen selles raamatus piisavalt ära toonud andmeid gaasi *Zyklon-B* omaduste kohta. Kui mingisugustes talumajades oleks kedagi gaasitama hakatud, siis oleks gaasi lekkimise ja tuulise ilma korral maha surnud ilmselt terve laager. Julgen veel kord meenutada: gaasitamise lugu põhineb komandant Hössi "puhtsüdamlikul ülestunnistusel", mille ta tegi pärast kolmepäevast "töötlemist", ja on hiljem kirja pandud ka tema (juhul kui raamatu autor oli tõesti Rudolf Höss) raamatus, millele Hilberg oma teaduslikuks peetavas artiklis viitab.

Aleksandr Solženitsõn! "Gulagi arhipelaagis" avaldatud lugude põhjal võib kindlalt väita, et mitmeid päevi piinatav inimene on valmis lõpuks ükskõik millele alla kirjutama, peaasi, et piinamine lõpetataks - tunnistatakse oma süüd ka kõige fantastilisemate kuritegude korda-

saatmises. Meenutagem kasvõi 1936.-1938. aasta Moskva protsesse. Pole põhjust arvata, et liitlasriikide vastavad "spetsialistid" oleksid olnud saamatumad kui nende NKVD kolleegid. Nagu me eespoolt lugeda võisime, see nii tõesti ei olnud - Suurbritannia ja Ameerika uurijad olid sama osavad ja kogenud piinajad nagu nende vene ametivennad. "Kõrgemalt poolt" oli otsustatud - natsid tapsid vange, eriti muidugi juute, gaasiga - seega tuli seda tõestada ka Nürnbergi kohtus iga hinna eest! Ajalehtedes *"The Washington Daily News"* ja Londoni *"The Sunday Pictorian"* toodi 1949. aasta jaanuaris ära kirjutised kohtuniku Edward van Rodeni juhitud nn Simpsoni komisjoni uurimistulemustest. Vapustatud lääneriikide üldsus sai teada, kuidas briti-ameerika uurijad kuulasid üle "natslikke kurjategijaid", kui oli vaja kinnivõetud SS-lastelt saada tunnistusi Dachau laagri gaasikambrite kohta: peksmised, hammaste väljalöömine, munandite katkipigistamine ja muud "mõjutusvahendid". "Uurijad panid ülekuulatavale pähe musta koti ja seejärel peksid näkku vaskse kasteediga, torkisid ja peksid kumminuiadega... Kõigil 139 uurimisalusel sakslasel, peale kahe, olid tõsiselt vigastatud munandid," kirjutas Edward van Roden. 1947. aasta Dachau protsessi kohtualuseid, kes tihtipeale olid ühtlasi ka oma "kuritegude" tunnistajaiks, süüdistati laagri vangide gaasitamises. Sel protsessil mõisteti 420 esseslasele põhiliselt suuliste tunnistuste alusel surmanuhtlus. Nagu lugeja mäletab, selgus 1960. aastal, et Dachaus gaasikambreid siiski ei eksisteerinud! Kas ei või kunagi tulevikus (kui holokausti-dogmaatikud on oma vassimisega lõplikult rappa läinud) selguda, et ka Auschwitzis gaasikambreid pole kunagi eksisteerinud, kuigi selle laagri komandant andis nende kohta "puhtsüdamliku" ülestunnistuse?

Massigaasitamise peatunnistaja Rudolf Hössi poolt ühe surmalaagrina nimetatud "Wolzekit" pole iialgi olemas olnud. Samuti ei usu holokaustiajaloolased tänapäeval, et Auschwitzis gaasitati surnuks 2,5 miljonit inimest, nagu Höss Nürnbergi kohtu ees tunnistas. Samas aga usub teaduskraadiga ajaloolane, emeeritus Raul Hilberg, püüdes uskuma panna ka lugejaid, et mingis talumajas on võimalik inimesi surnuks gaasitada, ilma gaasitajaid surmaohtu seadmata. Meenutan, et *Zyklon-B* imendub organismi ka naha kaudu, nagu on tunnistanud spetsialistid. Pealegi pole Hilberg sõnagagi täpsustanud, mismoodi praktiliselt viidi gaasitamine läbi, kas kasutati graanulites *Zyklon-B-d* või vedelat balloonigaasi.

Auschwitzi laagris hukatute või hukkunute arv on tänapäeval lahtine. Veel 1970-ndail kirjutatud-räägitud 4,2 miljonist gaasitatud juudist, vähemalt teadusringkondades, pole kombeks rääkida - surmatuid olevat "kaugelt enam kui 1 miljon", väidetakse viimastel aastatel. Lugedes teadlaseks peetava Raul Hilbergi artiklit, lootsin mind erutavale küsimusele saada täpsema vastuse. Raul Hilberg kirjutab küll gaasitamisest kui tõestisündinud faktist, kuid ohvrite arvu nimetamisest kramplikult hoidub. Siiski on kirjutises ära toodud tabel arvudega, millest peab saama teavet kuni 31. detsembrini 1942 ja jaanuaris-märtsis 1943 Auschwitzi deporteeritud juutidest: neid on vastavalt "kuni" 175 000 ja "umbes" 105 000. Kõrval on teine tabel, mida uurides saab selgeks, miks kasutatakse "kuni" ja "umbes": mitmest paigast Auschwitzi küüditatute kohta täpsemad andmed puuduvad, piirdutud on ebamäärase väljendiga "sajad". Niisiis saame teada, et 1943. aasta märtsiks oli laagrisse transporditud kokku umbes 280 000 juuti. Nii suurt hulka inimesi ei suutnud laager korraga mahutada, see oli tegelikult transiitlaager, kust vange sõidutati edasi itta, ka Baltimaades olevatesse laagritesse ja getodesse.

Selle raamatu esimestest peatükkidest võis lugeda, et mitmed "ime läbi ellujäänud" olid viibinud koguni mitmes laagris, mõni koguni korduvalt Auschwitzis. Ellu on jäänud kümneid pärastsõjaaegses Euroopas ja Iisraelis poliitilist maastikku kujundanud endisi Auschwitzi vange. Laagreisse toodud vangid ei läinud kohe gaasikambrisse, nagu Hilberg püüab tõestada, vaid neid saadeti tihtipeale teistesse laagritesse ja getodesse, koguni vabastati. Juudi ajaloolase Walter Laqueurl raamatus *"The Terrible Secret"* avaldatud andmeil vabastati Auschwitzist 1942. aastal 978 vangi, mõned ka järgmisel aastal ja 1944. aastal lasti tööstur Oskar Schindleri sekkumisel vabaks suur grupp naisvange. (Vt pildiplokk II, dok 42, foto 48).

Nagu lugeja minu arutluskäiku jälgides tähele pani, oli 1942. aastal laagris vaid üks krematoorium, milles *ca* 170 000 surnukeha põletamine tehniliselt ei olnud lihtsalt võimalik. Juuditapuks mõeldud gaasikambritega (kui me usume, et need eksisteerisid) oli vähemalt veel 1942. aastal samuti kitsas käes, nagu Hilberg eespool tunnistab.

Kas me tõesti peame uskuma, et natsid suutsid 1942. aasta lõpuks Auschwitzis gaasiga tappa umbes 170 000 juuti?

1943. aasta juuniks said Birkenaus valmis neli krematooriumi. *Sturmbannführer* Jahrling kirjutab oma ülemale Kammlerile 28. juunil 1943, et teoreetiliselt võisid Birkenau neli üksust ja põhilaagri vana krematoorium põletada 24-tunnise tööpäeva jooksul 4736 laipa, millele artikli autor Raul Hilberg lisab kommenteerides, et "Birkenaul olid nüüd tohutult kasvanud võimsused tapmiseks ja laipadest vabanemiseks". Jah, laipadest vabanemiseks olid eeldatavasti tõesti tingimused olemas, kuid kuidas toimus tapmine? Kas inimesed topiti elusalt krematooriumiahju? Näiteks Dachau laagris demonstreeriti pärast sõda "gaasiahje", kus legendi järgi toimus nii gaasitamine kui ka põletamine. Sellist tapmisviisi, kuidas ohvrid sõidutati vagonettides elusalt krematooriumiahju, meenutab vaid üks "pealtnägija" - sedagi Treblinka, mitte Auschwitzi puhul. Meenutan, et Auschwitz oli gaasikambrite arvu järgi alles 1942. aastas: endiselt oli üks laibaruumist kohaldatud ja kaks talumajadest tehtud gaasikambrit, millest kirjutab komandant Höss oma raamatus ja millele Hilberg viitab. Samas kirjutab Hilberg, et üks Birkenausse 1942. aastal ehitatud gaasikambritest ei olnud kuni 1944. aasta kevadeni üldse kasutusel. Seega kasutati kahte hädisevõitu gaasikambrit, oletades muidugi, et need olemas olid.

Muidugi olid krematooriumid surnukehade tuhastamiseks vajalikud, et ära hoida lagunemise tulemusel puhkevaid epideemiaid. Krematooriumide ehitamise kohta näikse olevat säilinud ka dokumendid. Ka ei ole keegi eitanud laagris toimunud massilist surevust, isegi mitte kõige paadunum revisionistist "juudiõgija", nagu holokaustimüüdis kahtlejaid mõnikord kutsutakse. Millegipärast kahtleb emeeritus Raul Hilberg lugeja intellektis, püüdes mõista anda, ^et gaasiga hukatavate ruum oli kõrvuti leegitsevate kolletega krematooriumiga. Eespool on sellel aspektil ammendavalt peatutud, seetõttu on siinkohal igasuguse gaasi keemiliste omaduste lahtiseletamine ülearune.

Üks fantaasiarikkamaid holokausti-ajaloolasi, Jean-Claude Pressac, kelle teosele Hilberg korduvalt viitab, on oma raamatus "D/e *Krematorien von Auschwitz"* ära toonud koonduslaagri krematooriumide ja gaasikambrite joonised ja selgitanud nende tööpõhimõtet. Kahjuks ei ole minul õnnestunud seda teost hankida, kuigi kulutasin

selleks omajagu aega. Minu jaoks autoriteetsed revisionistlikud uurijad Robert Faurisson ja Jürgen Graf on prantslase kirjatööd hinnanud väga madalalt: mõeldud olevat see ilma loogikata ja analüüsivõimeta inimeste ajupesuks. Niisiis, seesama Pressac möönab, et praktikas kasutati ära vaid kaks kolmandikku krematooriumide võimsusest. Sellest järeldub, et Auschwitzis võidi ööpäevas tuhastada umbes 3000 surnukeha. Võidi ehk tõesti, kui laagris oli parasjagu mingi meeletu levikuga plekilise tüüfuse või lausa katku epideemia puhkenud, kuid tingimata ei tarvitsenud sellist hulka surnukehasid iga päev käepärast olla.

Edasi kirjutab Hilberg, et "ajavahemikul 1943. aasta aprillist kuni 1944. aasta aprillini ei võtnud Auschwitz vastu rohkem kui 160 000 juuti". Auschwitzi tööjõu allikad olid 1943. aasta suvel nii otsakorral, et augustis toodi sinna mitu tuhat juuti Majdaneki laagrist. Pressacile tuginedes väidab Hilberg, et laager oli "jõudnud ülevõimsuse staadiumisse". Holokausti-entusiastide kõnepruugis tähendab see ilmselt metsikut ja ohjeldamatut juuditappu. Hilbergi loost saab selgeks, et Auschwitzis töötas pidevalt surmakonveier: elusana gaasikambrisse, kust hing lendas krematooriumi korstna kaudu õhku.

Järgnev autori kirjapandu jääb segaseks. "1943. aasta alguseks olid Belzec ja Kulmhof (Chelmno) tegevuskõlbmatud ning piirdusid kõigest lisanduvate laipade põletamisega, Auschwitz maadles aga ikka veel uue krematooriumi valmimisega kaasnevate kulutuste tehniliste komplikatsioonidega. Juba Auschwitzis viibivatele juutidele ei tähendanud see surmaotsuse edasilükkamist: 1942. aasta lõpuks oli laagris elus vaid 1412 vangi." Elusolevate vangide arvu äratoomisel viitab Hilberg SS-i statistiku Korherri ettekandele, mis saadetud Heinrich Himmlerile 23. märtsil 1943.

Mida eeltoodud lõigust järeldada? Hilberg kirjutab laagri vangide surnuksgaasitamisest (kuigi "Auschwitz maadles aga ikka veel uue krematooriumi valmimisega") kui sündinud faktist, mistõttu peab lugeja loomulikult mõistma, et enam kui 170 000 vangi hukati, kuna vaid 1412 elus olid. Sellele, et vange viidi Auschwitzi transiitlaagrist ka teistesse laagritesse ja juudiasundustesse Valgevenes, ei tohi ju mõeldagi! Ometi on paljud "ime läbi pääsenud" jutustanud ja kirjutanud, et viibisid Auschwitzis koguni paar või enamgi korda. Paraku ei kirjuta holokausti asjadest ja Auschwitzi "surmavabriku"

ajalooga hästi kursis olev ja objektiivsusele pretendeeriv ajaloolane sõnagagi ka sellest, et 1942. aasta suvel-sügisel möllas laagris tüüfus, mis tappis päevas umbes 300 vangi. Sellekohased natside dokumendid on ju arhiivides säilinud (valikuliselt kasutati neid ka Nürnbergis), kus koonduslaagreid kureerivad asjamehed, eelkõige SS-juht Heinrich Himmler on väga mures vangide massilise suremuse pärast. (Tsiteerisin neid selle raamatu 7. peatükis.) Muidugi ei muretsenud natsid niivõrd juutide tervise pärast, kui just tööjõu nappuse üle, sest laagri vange tööjõuna kasutava kartelli IG Farbeni puhul oli tegu tähtsa sõjatööstusettevõttega, mille toodangust tehti autokumme ja muud rinde jaoks tarvilikku keemiatoodangut.*

Auschwitzi timukaile saabusid rõõmupühad 1944. aasta kevadel, pärast sakslaste sissetungi Ungarisse 19. märtsil. Seni olid ungari juudid elanud puutumatuina, sest Ungari valitsus eesotsas peaminister Miklõs Kallayga keeldus täitmast sakslaste käsku ungari juutide küüditamiseks. 22. märtsil sai natside toel võimule uus valitsus, mille koosseisu kuulusid mitmed antisemiidid, kes asusid korraldama juutide küüditamist nende senistest elukohtadest.

Christoph Gann kirjutab oma ka eesti keelde tõlgitud raamatus "Raoul Wallenberg", et esimesed küüditatute rongid läksid Auschwitzi 15. mail 1944. Raul Hilbergi kirjutisest nähtub, et 1944. aasta aprillisnovembris saadeti Auschwitzi kokku üle 585 000 juudi, neist Ungarist 426 000 juuti. Kust see arv pärineb, sellele ei pea artikli autor vajalikuks viidata. Ligi poole miljoni inimese saatus võiks pälvida enam tähelepanu! Kas tõesti on allikaks vaid Rudolf Hössi "ülestunnistus", mille järgi olevat 1944. aasta suvel Auschwitzis gaasitatud "üle 400 000 ungari juudi"? See massimõrv suudeti toime panna vaid 52 päeva jooksul! Võib ette kujutada, missugune surmakonveier nende

* See peatükk loeti Nõmme Raadios 2006. aasta holokaustipäeval ette. Üks raadiokuulaja avaldas kahtlust vangide tööjõu kasutamise suhtes IG Farben keemiavabrikutes, kuna vangide puhul olevat tegu siiski mittekvalifitseeritud tööjõuga. Ma vastasin ta internetikirjale umbes niimoodi: "Kõige kõrgemat kvalifikatsiooni nõudnud töid tegid kahtlemata vabad inimesed, vange kasutati vähem kvalifitseeritud töödel. Miks arvatakse, et juutidest vangid (keda Auschwitzis oli palju, 80-90% üldarvust) ei suutnud ära õppida mõn§ uue elukutse? Kui viibisin poliitlaagris Perm-37, sain treiali III kategooria tunnistuse, kuna meie laagris oli ühe Sverdlovski tehase filiaal; teises laagris Perm-36 pidin kokku panema triikrauasisusid. Enne arreteerimist nõukogudevastase tegevuse eest ei olnud ma kokku puutunud treialitööga ega triikraudadega. Analoogne vangide "tööõpetus" toimus ka "natslikus Gulagis". Sõja ajal töötasid Saksa tehastes suuremalt osalt naised (kes õppisid ära ka kõige mehelikumad elukutsed), kuna meestöölised olid rindel. - Autor.

päevade jooksul oleks pidanud Auschwitzis töötama. Sellega seoses ikka ja jälle küsimus: kas kolm hädisevõitu gaasikambrit suutsid üldse nii vastutusrikka ülesande täita?

Kuna emeeritus Hilberg ei pea vajalikuks viidata, mille alusel ta toob välja Auschwitzi saadetud ungari juutide arvu, siis julgen ma arvata, et allikaks on komandant Hössi raamat, millega ta poomist oodates Krakowi vanglas maha sai. Olles lugenud mitmeid holokaustile pühendatud teoseid, kus viidatud ka ungari juutidele, on teabeallikaks olnud Rudolf Hössi "puhtsüdamlik ülestunnistus", mille alusel ta pani kirja oma "autobiograafilised märkmed", kus räägiti enam kui 400 000 ungari juudi gaasitamisest.

Pean tunnistama, et minule on ungari juutide saatus korda läinud, tegu on ju ikkagi sugulasrahva riigi asjadega, sest sel ajal, kui Ungaris juute küüditati, oli ametis ungarlaste enda valitsus. Püüdsin ungari juutide saatusest midagi täpsemalt teada saada Christoph Ganni raamatust, kuid Auschwitzi saadetutele pühendab ta vaid lühikese lause : "Suur osa Ungari juute tapeti kohe pärast nende (Oświ^cimi) saabumist." Mismoodi neid tapeti? Ka ei selgu, kui palju juute sellesse "hävitamiskeskusesse" saadeti. Saame teada, et "selleks ajaks, kui Wallenberg Budapesti jõudis, oli küüditatud juba 437 402 juuti". Tutvusin põhjalikult Wallenbergist kirjutatud raamatuga ja ma ei saa kuidagi väita, nagu oleksid kõik küüditatud juudid tingimata Auschwitzi saadetud, mitmel kohal räägitakse organiseeritud juudigetodest ja Ungari territooriumile asutatud ajutistest laagritest, mis allusid Ungari armee väejuhatusele ja kus kinnipeetavad töötasid sõjavarustust tootvates ettevõtetes. Viimati toodud numbri juures on õnneks viide, mille järgi on keegi Veesenmayeri nimeline ametnik 11. juulil 1944 informeerinud Saksamaa Välisasjade Ametit *(Auswärtiges Amt)* asetleidnud küüditamiste kohta, temalt pärineb ilmselt ka toodud number. Vastav dokument peaks olema Bonnis asuvas Välisasjade Ameti Poliitilises Arhiivis *(Politisches Archiv des Auswärtigen Amts),* millele ligi pääsedes peaks selguma 437 402 ungari juudi küüditamise paik. (Loomulikult ainult sel juhul, kui nimetatud dokumenti ei ole võltsitud, nagu seda tehti paljude Nürnbergi tribunali tõestusmaterjalina kasutatud dokumentidega, millest oli juttu eespool.) Rõhutan, võib teada saada küüditamise sihtkoha, mis kaugeltki ei tähenda, et küüditatavad oleksid seal kohe gaasiga surmatud. Ajaloolane Hilberg

pole ilmselt selle arhiivi materjale kasutanud, sest ära toodud Auschwitzi küüditatud ungari juutide arv erineb Christoph Ganni poolt viidatust.

Emeeritus Raul Hilbergi teaduslikkusele pretendeerivas kirjutises ungari juutide kohta kasutatud andmed lükkab tahtmatult ümber tema kolleeg, teine tuntud holokausti-ajaloolane Wilhelm Benz, kes enda poolt 1991. aastal koostatud kogumikus *"Dimension des Völkermords"* toob ungari juutide kaotusteks 277 000 inimest, kellest kaugeltki mitte kõiki ei gaasitatud Auschwitzis. Seevastu liitlaste, juutide ja "heade sakslaste" statistikat oma uurimistöös kasutanud Walter Sanning nimetab kirjutises *"The Dissolution of Eastern European Jewry",* et Teises maailmasõjas jäi kadunuks 71 000 ungari juuti. Sanning toob oma arvutustes ära andmed, mille alusel deporteerisid Ungari "vabastanud" nõukogulased 65 000 ungari juuti, mida holokausti-ajaloolased ei ole nõus tunnistama, lisades sovettide poolt Gulagi deporteeritud juudid 27 000 "sõjas hukkunud" juudi hulka.

Moskva arhiivis (GARF) uurimistööd teinud Jürgen Graf avastas huvitava dokumendi Auschwitzi koonduslaagri kohta. Dokumendis sisalduvatest andmetest kirjutas Graf teaduslikus artiklis "Natsionaalsotsialistlikud kontsentratsioonilaagrid: legendid ja reaalsus", mis avaldatud kogumikus *"Dissecting the Holocaust"*. Kirjutises tuuakse ära 28. juunil 1944 Auschwitz-Birkenausse deporteeritud 3138 ungari juudi tervisliku seisundi kohta koostatud dokumendis olevad andmed (vt pildiplokk II, pilt 43). Kui uskuda Raul Hilbergi, käis sel ajal Auschwitzis meeletu Ungarist deporteeritud juutide gaasitamine. Arusaamatu, miks kontrolliti sel juhul gaasikambreisse saadetavate tervist, mille kohta on säilinud isegi dokument?

Ajaloolase Raul Hilbergi artikkel peaks andma vähemalt vastuse, kui palju vange Auschwitzi küüditati, kuigi arvude juures puudub allikas, kust need pärinevad (akadeemilistes kirjatöödes viidatakse olulist rõhutades ka allikale). Liites kokku kõik arvud, mis kajastavad aastatel 1941-1944 laagrisse saadetuid, saame umbkaudseks Auschwitzi saadetud juutide arvuks 865 000. Kuigi Auschwitz-Birkenau puhul oli kindlasti tegu transiitlaagriga, ei taha ajaloolane Hilberg seda tunnistada. Vaid korra ta siiski nimetab, et kuna tööjõupuudus oli Saksamaal muutunud teravaks, siis "arvatavasti viidi 30 000 juuti teistesse laagritesse sõjatöid tegema". Ebamääraselt lisatakse, et

Himmler "oli valmis lõpplahenduse plaanides järeleandmisi tegema ning saatma mehed ja naised sunnitööle tööstuses ja põllumajanduses". Selles viimases emeeritus Hilbergi ebamäärases lauses on ometi väga paljuütlev informatsioon ja ühtlasi arglik tunnistus, et natsid kasutasid Auschwitzi transiitlaagrina, kust saadeti vange "tööstusesse" ja "põllumajandusse".

Auschwitzis toimus viimane vangide loendus 17. jaanuaril 1945, mil laagri territooriumil fikseeriti 67 012 vangi kohalolek, kellest ehk neli viiendikku olid juudid. Ilmselt paljud surid laagri evakueerimise ajal, kõmpides jalgsi talvistel teedel külmas ja tuisus, mida keegi ei vaidlusta. Punaarmee olevat Auschwitzi vabastanud 27. jaanuaril 1945, samas on internetis lugeda, et sovetid jõudsid laagrisse juba 24. jaanuaril. Kui see nii oli, siis on intrigeeriv küsimus: mis toimus laagris selle kolme päeva jooksul?

Lugedes revisionistlike uurijate kirjutisi, hakkab silma nende sarkasm ja iroonia, millega holokausti-dogmaatikute töödesse suhtutakse. Mina võtsin eespool julguse arvustada holokausti-ajaloolaste hulgas ühte teenekaimat, kuna tema lugu on olemas ka eestikeelsena, seega on igaühel võimalus veenduda, et ma emeeritus Raul Hilbergi mitte just alusetult (pehmelt väljendudes) desinformeerijaks ei pea. Teenekas uurija Jürgen Graf on oma raamatus *"The Giant with Feet of* C/ay" teinud pihuks ja põrmuks Hilbergi elutööks peetavas kolmeosalises monumentaalteoses *"The Destruction of the European Jews"* toodud "teaduslikud faktid", mida ta peab desinformatsiooniks ja savijalgadel seisvaiks võltsinguiks. Võib mõista idealistlikke uurijaid, kes neid hilberge, goldhageneid, goldmanne, lanzmanne, bronfmaneid, benze, dawidowiczeid, wieseleid, wiesenthale ning teisi iga hinna eest juutide surnuksgaasitamise müüti elus hoida püüdvaid tegelasi naeruvääristavad.

Aga kes soovib uskuda, et "surmalaagris" Auschwitzis tapeti gaasiga "tunduvalt enam kui 1 miljon" juuti, uskuge! Kuid ärge suruge oma usku peale teistele!

16

KAS TÕESTI KUUS MILJONIT JUUTI SURID?

Nürnbergi protsessil pandi paika "holokausti-tõde" - Teise maailmasõja ajal hukkus Euroopas kuni kuus miljonit juudi rahvusest isikut, enamik neist natslike koonduslaagrite gaasikambreis. Nürnbergis tugineti selle numbri väljatoomisel vaid tunnistajate ütlustele ja mõne riigi poolt esitatud arvudele - väidetavalt olid natsid vastava dokumentatsiooni hävitanud. Seega püüti pärastsõjajärgsetel aastatel paikapandud postulaati kindlustada ka "teadusliku", statistikale tugineva argumentatsiooniga.

Holokausti-ajaloolane Wolfgang Benz püüab holokaustis hukkunute kohta anda "teaduslikud tõestused", tuues 1991. aastal ilmunud raamatus *"Dimension des Völkermordes" ära* holokausti-dogma kindlustaja demograaf Jacob Leshinsky andmed: 1939. aastal elas Euroopas 9,5 miljonit juuti, kuid 1950 - 2,75 miljonit. Sellest loogiline järeldus, et enam kui kuus miljonit juuti tapeti.*

Kuue miljoni juudi surma müsteerium huvitab revisioniste vähemalt sama palju, kui holokausti-dogmaatikud on huvitatud selle Nürnbergi protsessiga kinnistatud dogma püsimajäämisest. Tõestades mitme tedusliku ekspertiisiga, et inimeste gaasitamiseks mõeldud gaasikambreid ei ole natslikes koonduslaagreis iialgi eksisteerinud, asusid revisionistid samal ajal selgitama, kuhu ikkagi võisid kaduda väidetavalt holokausti läbi hukkunud kuus miljonit Euroopa juuti.

1983. aastal ilmus saksa päritolu ameeriklase Walter Sanningi raamat "D/e *Auflösung",* mille kirjutamise eesmärgiks on "ärahaihtunud juutide" saatuse uurimine ja Teise maailmasõja ajal hukkunud juutide arvu kindlakstegemine. Uurija on oma otsingutes tuginenud mitme rahvaloenduse andmetele, kusjuures põhimõtteliselt on kasutatud vaid juutide ja liitlasriikide statistilisi andmeid, põhjusel, et keegi ei saaks kahelda lähteandmete korrektsuses. Saksa statistikat kasutab Sanning vaid nendel juhtudel, kui allikaks on antinatsistliku suunitlusega kirjutis. Uurija on aluseks võtnud ka "poliitiliselt korrektse" Saksa Lähiajaloo Instituudi poolt avaldatud andmestikke. Kuna on teada, et enne Teist maailmasõda olid Euroopa suurimate juudi kogukondadega riigid Poola ja NSV Liit, võtame esmalt vaatluse alla eelnimetatud riikide territooriumil elanud juutide saatuse.

Poola rahvastiku koosseisu käsitlevais teostes on juutide arvuks enne Teist maailmasõda märgitud 3,5 miljonit inimest. Toodud arv on ilmselt tuletatud 1931. aastal läbiviidud rahvaloenduse andmetest, mille järgi elas Poolas 3 113 933 juudi rahvusest elanikku. Lisatud on eeldatavalt 2,6-protsendiline aastane loomulik juurdekasv - seega elas Teise maailmasõja alguseks Poolas umbes 3,5 miljonit juuti, väidavad holokausti ajalugu uurinud ajaloolased-eksterministid. Kuna pärast sõda elas Poolas vaid mõni tuhat juuti, seega tuldi "loogilisele järeldusele": peaaegu terve Poola juudi elanikkond hävitati natside poolt, enamik loomulikult Auschwitzi gaasikambreis. Mingeid dokumente juutide tapmise kohta pole säilinud - need dokumendid ju hävitati!

Ameerika sakslane Walter Sanning ei ole sellise lihtsustatud käsitlusega nõus. Uurija toob oma kirjutises ära faktid, mida eksterministid Poola juudi elanikkonna arvutamisel arvesse ei ole võtnud. Eelkõige emigratsiooni puudutav, mis aastatel 1921-1931 ulatus 300 000 juudi väljarändajani, samasuguses tempos jätkus riigist lahkumine kuni Teise maailmasõja alguseni. Olemas on ametlik statistika, mille järgi lahkus 1934.-1937. aastail Poolast 75 000 juuti. Sanningi arvamusel oli suur osakaal ka illegaalsel väljarändel: mitteametlikult lahkujaid olevat olnud peaaegu samapalju kui ametlikult väljarändajaid. USA-sse saabus 1933.-1943. aastal üle 200 000 juudi, suur hulk rändas välja "oma ajaloolisele kodumaale" Palestiinasse, Prantsusmaale jt riikidesse. Münchenis tegutseva Saksa Lähiajaloo Instituudi poolt 1958. aastal toodud andmeil teoses *"Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte"* emigreerus Poolast alates 1933. aastast *ca* 100 000 juuti aastas. Massilist emigreerumist põhjustas Poola riigi poolt aetav juudivaenulik poliitika, suur hulk väljarändajaist lähtus ka

* Juudist demograafi äraspidisele loogikale tuginedes võib sama vabalt väita, et kuna 1944. aastal elas Oder-Neisse joonest idas 12 miljonit sakslast, kuid praegusel ajal umbes üks miljon - seega 11 miljonit sakslast on tapetud! Me ei tarvitse ju teada, et sõjavõitjad küüditasid pärast sõda sakslased Poolale ja NSV Liidule "sõjasaagiks" antud aladelt läände. - Autor.

majanduslikest põhjustest. Kuna väljarändajad olid enamikus nooremad inimesed, ei jätnud see mõju avaldamata juudi elanikkonna juurdekasvule Poolas. 1939. aasta Saksa-Poola sõjas olevat rindel ja pommituste tagajärjel hukkunud *ca* 30 000 juudisoost Poola kodanikku. Kõike eelnevat arvesse võttes tuleb Walter Sanning oma raamatus "D/e *Auflösung"* järeldusele, et pärast sõjategevuse lõppu elas 1939. aastal Poolas 2 633 000 juudi rahvusest inimest, seega umbes 900 000 vähem, kui on välja pakkunud holokausti-ajaloolased.

1. septembril 1939 ründas Poolat Saksamaa, 17. septembril tungis Poolale ida poolt kallale Punaarmee. Pärast kangelaslikku, kuid suhteliselt lühiajalist vastupanu lakkas *Polska Rzeczpospolita* olemast - tema territoorium jagati Saksamaa ja NSV Liidu vahel vastavalt 23. augustil 1939 sõlmitud Molotovi-Ribbentropi lepingu salaklauslile. Läänepoolsed alad, mis Versailles rahulepingu järgi said pärast Esimest maailmasõda Poolale, liideti *Reichlga,* Kesk-Poolast koos Varssaviga tehti kindralkubermang, Poola idaalad liideti NSV Liidu koosseisu - stalinlik propaganda nimetas seda vallutust silmakirjalikult "Lääne-Ukraina ja Lääne-Valgevene taasühinemiseks". 1931. aasta rahvaloenduse andmeile tuginedes elas *Reich\ga* ühendatud Lääne-Poolas 20,2 protsenti poola juutidest, Kesk-Poolas - 40,8 protsenti, nõukogude tsoonis Ida-Poolas - 39 protsenti.

Varsti pärast sõjategevuse lakkamist algas sakslaste poolt vallutatud aladelt massiline juutide väljaränd, mis kohati kujunes paaniliseks põgenemiseks. Natsid tundsid juutide lahkumise üle vaid rõõmu ja on isegi teada juhtumeid, kui sakslased ajasid juute väevõimuga nõukogude tsooni. Sanningi andmeil põgenesid pooled sakslaste vallutatud territooriumile jäänud juutidest NSV Liidu poolt hõivatud territooriumile, umbes 100 000 juuti pages Rumeeniasse, millel oli sel ajal ühine piir Poolaga. 1939. aasta lõpus viibis 757 000 poola juuti sakslaste tsoonis, 1 776 000 sovettide vallutatud territooriumil ja 100 000 Rumeenias. Ülaltoodud andmed ei tarvitse 100-protsendiliselt kajastada tollast demograafilist olukorda, kuid ei ole tõenäoline, et sakslaste poolt hõivatud Poola aladel võis 1940. aasta alguses elada üle ühe miljoni juudi rahvusest isiku, arvab põhjalikult holokausti-temaatikaga tegelenud Jürgen Graf.

17. jaanuaril 1939 NSV Liidus läbiviidud rahvaloenduse andmeil elas selles riigis 3 020 141 juudi rahvusest kodanikku. Pärast Poolaja

Rumeenia (Bessaraabia, Bukoviina) alade ning kolme Balti riigi liitmist suurenes NSV Liidu juudi elanikkond 1940. aasta keskpaigaks 2 317 000 inimese võrra. Koos põgenikega elas Poola riigilt vallutatud aladel 1 775 000 juuti, Leedus, Lätis ja Eestis - 225 000, liidetud Rumeenia aladel koos põgenikega - 316 000 "väljavalitut". Stalini impeeriumis elas enne Saksamaa kallaletungi seega 5,3 miljonit juuti.

Kuigi paljud juudid otsisid kaitset Hitleri juudivaenuliku poliitika eest NSV Liidust, ei õnnestunud põgenikel repressioonidest pääseda. Kui sakslased kiusasid juute taga rahvusliku kuuluvuse ja vähemal määral ka usu järgi, siis kommunistlik repressiivaparaat lähtus nn klassitunnustest. Inimsööjalikrepressiivorgan NKVD võttis käsile juudi "kapitalistid", kelleks peeti isegi pudupoodnikke ja rätsepatöökoja omanikke. Kuna nõukogude impeeriumiga liidetud Poola, Rumeenia ja Balti riikide aladel valitses turumajandus, siis oli piisavalt ka juudi "kapitaliste", keda Gulagi saata. 1954. aastal andis poola juut Herschel Weinrauch USA Kongressi komitee ees vande all tunnistuse, mille järgi tegid Nõukogude ametivõimud Poolast saabunud juutidele 1940. aastal ettepaneku vastu võtta Nõukogude kodakondsus, keeldunutel soovitati tagasi pöörduda Saksa võimu all olevaile aladele. Weinrauchi sõnul teadnud enamik juutidest, mida kujutab endast kommunistlik terror, seetõttu avaldasid paljud Poolast pagenud juudid soovi naasta oma sakslaste võimu alla jäänud kodukohta. Kodupaikadesse tagasi minna soovinud ja nõukogude kodakondsuse vastuvõtmisest keeldunud poola juudid arreteeriti ja saadeti Siberisse. Walter Sanningi andmeil küüditati Kaug-Põhja ja Siberi aladele umbes üks miljon poola juuti, neist *ca* 600 000 Lääne- ja Kesk-Poolast pärit "väljavalitud rahva" poega-tütart. Heategevusorganisatsiooni *Joint Distribution Committee* andmeil olevat Siberisse deporteeritutest 1943. aastaks külma ja nälja tõttu hukkunud 20-35 protsenti, peamiselt lapsed ja vanurid.

22. juunil 1941. aastal tungis Saksamaa kallale NSV Liidule, edestades viimase kallaletungi kahe nädala võrra. Sovetid hakkasid rindejoone lähenedes kiiruga evakueerima nn nõukogude töötajaid ja juute, kel oli põhjust peljata mitte niivõrd sakslasi kui kohalikke elanikke, kes, julgustatuna *Wehrmacht* edukast pealetungist, hakkasid relvastuma ning korraldama kallaletunge kommunistlikele aktivistidele ning organiseerima juudipogromme. Juudivastaste repres-

sioonide esilekutsujaiks olid oma varasema käitumisega paraku juudid ise, kellest paljud olid olnud aktiivsed "kulakluse kui klassi likvideerijad" ning töötanud aastaid mitmesugustes nõukogude organites, kitsendades kohalikku põlisrahvast (Ukraina, Valgevene). 1940. aastal läksid väga paljud Leedu, Läti ja Eesti juudid kommunistide teenistusse, asudes NKVD-laste, hävituspataljonlaste ja nõukogude aktivistidena represseerima kohalikke elanikke, eriti Baltikumi rahvuslikku eliiti. Pärast sõja puhkemist alanud kallaletungide ja pogrommide tõttu tuli tihtipeale kannatada ka süütutel juutidel, eriti Leedus ja Lätis, kus juudi vähemus oli kümneid kordi suurem kui Eestis.

Nõukogude Juudi Antifašistliku Komitee sekretär David Bergelson kirjutas 1942. aasta detsembris: "Õigeaegne evakuatsioon päästis surmast suure osa Ukraina, Valgevene, Leedu ja Läti juutidest. Vastavalt saabunud teadetele Vitebskist, Riiast ja teistest fašistide poolt hõivatud suurlinnadest leidsid sakslased nendes linnades eest väga väikese arvu juute." NSV Liidus sõjaväekorrespondendina tegutsenud Kanada juut Arthur R. Davies teatas 1944. aasta lõpus, viidates nõukogude juutide andmetele, et enne Saksa vägede kohaletulekut jõuti NSV Liidu läänealadelt evakueerida 3,5 miljonit juuti. Juudi ja liitlasriikide andmetele tuginev uurija Walter Sanning kirjutas oma teoses "D/e *Auflösung",* et sakslaste poolt okupeeritud territooriumidelt suudeti evakueerida 80 protsenti seal elanud juudi elanikkonnast, seega jäi *Wehrmacht'*l poolt hõivatud maa-alale umbes 750 000 juuti, kellest enamiku moodustasid vanurid.

Sakslaste poolt vallutatud aladel puhkes massiline partisaniliikumine, mille organisaatoreiks olid Punaarmee põgenemisel mahajäänud nõukogude aktivistid ja langevarjudega alla heidetud tšekistid-komissarid. Punapartisanid tegid *Wehrmacht'*l tagalas palju kurja, mis omakorda tingis vastumeetmete kasutuselevõtmise. Sakslased organiseerisid partisanidega võitlemiseks erilised väeosad *Einsatzgruppe'd,* mille koosseisu kuulus üle 3000 sõjaväelase, kellest oli moodustatud neli väeosa, mis tegutsesid hiiglaslikul sakslaste poolt okupeeritud territooriumil Baltikumist Musta mereni.

Holokausti-dogmaatikud on oma teostes süüdistanud just *Einsatzgruppe's*ld nõukogude aladele jäänud juutide massitapus. Selleks, et müütiline "kuus miljonit tapetud juuti" aritmeetiliselt klappima panna, on välja toodud laest võetud andmed, mille järgi sõja

algusest kuni 1942. aasta keskpaigani "on likvideeritud üle kahe miljoni juudi". Ameerika juudi ajaloolane Raul Hilberg on sakslaste poolt hukatud juutide arvu väljatoomisel siiski mõõdukam: ta nimetab oma mahukas kolmeköitelises teoses "Euroopa juutide hävitamine" *("The Destruction of the European* Jetvs"), et hukatuid võis olla 650 000-800 000. Ilmselt on Wermonti Ülikooli professor Hilberg lähtunud Nõukogude poole poolt avaldatud andmetest. Näiteks aastakümneid on laialt levitatud "fašistide poolt sooritatud massimõrva" kohta käivat teavet, et "Kiievi külje all Babi Järis hukati 1941. aasta septembris 33 711 juudi rahvusest Kiievi elanikku".* Et varjata pealetungiva Punaarmee eest massimõrva, kaevati surnukehad 1943. aasta sügisel väljaja põletati. See vale on ümber lükatud, kuna tollaste aerofotode järgi on kindlaks tehtud, et Babi Järis ei ole mingeid mullatöid 1943. aastal ette võetud. Juudi allikate järgi jäi 1941. aastal nõukogude vägede taganemisel Kiievisse maha väga väike arv juute.

Ükski revisionistlik uurija ei ole väitnud, et juute pole *Einsatzgruppe'de* poolt surmatud. Kinnivõetud partisanid, kelle juhtide hulgas oli suhteliselt palju juute, lasti tabamisel tihtipeale maha või poodi. Sakslased kasutasid ka pantvangide võtmist, kes partisanide kallaletungide korral hukati. Loomulikult eelistasid natsid pantvangidena välja valida juute, muidugi sel juhul, kui neid kohapeal saada oli!

Tuginedes arvutustele ja teadaolevale usaldusväärsele statistikale, väidab Walter Sanning oma eelnimetatud teoses, et sakslaste poolt okupeeritud NSV Liidu territooriumil hukkus ligikaudu 130 000 juudi rahvusest isikut. Sanning tugineb muuhulgas ka 1946. aasta alguses avaldatud juudi kirjaniku Lev Singeri andmetele, kus on püütud selgusele jõuda, kui palju vähenes kümnes natside võimu all olnud linnas juudi elanikkond. Singeri andmeil olevat juutide arv uurimisalustes linnades sõjaeelsega võrreldes mõnevõrra vähenenud, kuid tagasi saabumata olevat olnud paljud varem evakueerunud perekonnad.

Väga raske on selgusele jõuda, kui palju elas tegelikult NSV Liidus pärast sõda juute, sest 1940-ndate lõpus alustas diktaator Stalin semiitide kitsendamise ja represseerimise kampaaniat, mistõttu

* Tihtipeale on sovetiaegsesse nomenklatuuri kuulunud eestlased olnud ka väga püüdlikud propagandistid-valetajad, edestades oma lojaalsuses ja püüdlikkuses isegi venelasi. 1985. aastal väljaantud ENE I köide kirjutab: "Babi Jar, paik Kiievi loodeosas. Seal asunud jäärakus hukkasid Saksa fašistlikud okupandid 1941-42 umbes 100 000 Nõukogude kodanikku (pms juudid ja sõjavangid)." - Autor.

paljud juudi rahvusest inimesed võtsid endale venepärased nimed ning nimetasid oma rahvusena: venelane, ukrainlane, grusiin jne. 1959. aasta rahvaloenduse järgi on NSV Liidus elanud 2 267 000 juudi rahvusest isikut. Nimetatud arv ei vasta ilmselt tegelikkusele, sest paljude juudi allikate andmeil elas Nõukogudemaal 1970-ndate alguses (enne, kui algas massiline juudi emigratsioon Läände ja Iisraelisse) umbes 4-5 miljonit juuti. Sanning viitab oma teoses Jeruusalemma Juudi Instituudi professori Michael Shandi 1970-ndate lõpus avaldatud arvamusele, et NSV Liidus "võib elada veel umbes 4,5 miljonit juudi rahvusest kodanikku". *"The New York Post"* kirjutas 1. juunil 1990: "Varem arvati, et NSV Liidus elab 2-3 miljonit juuti. Pärast diplomaatiliste suhete paranemist vabalt riigis ringi liikunud juudi emissarid teatavad, et õigem hinnang on - üle 5 miljoni." Seega ei ole alust väita, et sakslased tapsid Teise maailmasõja ajal 2-3 miljonit NSV Liidu territooriumil elanud juudi rahvusest isikut, tõepärane ei ole ka Raul Hilbergi poolt väljapakutud tunduvalt tagasihoidlikum hinnang.

Kuhu ikkagi jäid Poolast lahkunud juudid? Pärast sõda sõlmis Poola valitsus Moskvaga kokkuleppe, et sõja ajal NSV Liitu ümber asunud juudid võivad kuni 1946. aasta keskpaigani naasta kodumaale. Walter Sanningi andmeil kasutas seda võimalust ametlikult 157 000 isikut, kuigi tegelik naasmine võis olla suurem. Enamik Poolasse saabunuist lahkus sealt varsti Läände, seetõttu ei peetud vajalikuks Poola võimude juures registreeruda. Eeltoodust tekib küsimus: kas kõik ülejäänud Poola aladelt pärit juudid jäid "õnnelikule sotsialismimaale" vabatahtlikult, olles varem vastu võtnud Nõukogude kodakondsuse? Siberisse küüditatutest võisid paljud sinna jääda alatiseks, kes maamulda, kes kohanes ja leidis uue elukoha.*

Kuna praeguseni puudub usaldusväärne dokumentatsioon, millele tuginevalt võiks anda pädevaid hinnanguid, siis ei suuda ka revisionistlikud uurijad anda poola juutide "ärahaihtumisele" kindlat vastust.

* Viibides pärast nõukogudevastase tegevuse eest määratud nelja-aastase laagrikaristuse ärakandmist 1985-1986 Ida-Jakuutias (Kolõmal) sundasumisei, suhtlesin seal 1940. aastal lapsena Riiast küüditatud juuditariga. Tema jutust selgus, et pärast "karistuse ärakandmist" oli ta jäänud polaarjoonest 120 km kaugusel asuva Põrjanka asulasse vabatahtlikult elama.

Võimalik, et Siberisse jäid paljud juudid, kellel pärast asumise või laagrikaristuse ärakandmist ei olnud kusagile minna. Holokausti-dogmaatikute statistikas figureerivad nad ilmselt Auschwitzi gaasikambreis hukatuina. - Autor.

Walter Sanning püüab analoogselt poola ja nõukogude juutkonna kohta koostatud uuringule jõuda selgusele ka teiste natside poolt okupeeritud Euroopa riikide "väljavalitute" saatuses. Tuginedes 1946.-1947. aastail mitmetes riikides läbiviidud rahvaloendustele, sai Sanning tulemuseks, et võrreldes ennesõjaaegsete andmetega on 1,27 miljonit juuti "ära haihtunud", kuna nende kohta käivad andmed ei ole sattunud rahvaloenduste statistikasse. Enneaegne on siiski arvata, et tegu on saksa gaasikambrite ohvritega. Kohe pärast sõda algas massiline emigratsioon USA-sse, Palestiinasse, Argentiinasse, Lõuna-Aafrikasse, Austraaliasse jm. Saksamaal istus pärast sõda ümberasunute laagrites emigreerumisvõimalust oodates 250 000 juudi rahvusest põgenikku. Sanning on oma raamatus kirjeldanud paljude emigrantide eksirännakuid, kes sihtkohamaale jõudmiseks pidid aastaid elama "transiitmaades" Iraanis, Küprosel, Marokos, Tuneesias ja mujal. Järgnevalt toome ära Sanningi uurimustele tugineva tabeli arvudega, mis kajastavad juutide emigratsiooni Euroopast teistesse maailma riikidesse pärast ja enne Teist maailmasõda.

Riigi nimetus	Peale II maailmasõda	Enne Ilmaailmasõda
Palestiina	73 000 (1945-1948)	293 000 (1932-1944)
Iisrael	585 000 (1948-1970)	
USA	490 000	406 000 (1933-1943)
Ladina-Ameerika	150 000	180 000 (aletes 1930)
Kanada, Austraalia, Inglismaa, Lõuna-Aafrika	250 000	90 000 (alates 1930)
Kokku	1 548 000	969 000

USA Lousiana osariigi väikelinna Baton Rõugel ajaleht *"State Times"* kirjeldas 24. novembri 1978. aasta numbris üht omapärast sündmust: "Kord elasid Steinbergid ühes väikeses juudi külas Poolas. See oli enne Hitleri surmalaagreid. Üks suur grupp - üle 200 ellujäänu ja nende järeltulijad - tuli välja ideega võtta üheskoos osa ühest erilisest nelja päeva pikkusest peost, mis algas sobivalt just tänupühade *("Thanksgiving Day")* ajal. Neljapäeval saabusid sugulased Kanadast, Prantsusmaalt, Inglismaalt, Argentiinast, Kolumbiast, Iisraelist ja vähemalt 13 USA linnast. "See on uskumatu," ütles Iris Krasnow

Chicagost. "Siin on ühinenud viis põlvkonda, alates kolmekuisest väikelapsest kuni 85-aastase vanurini. Inimesed nutavad suurest õnnest ja kogevad suurepärast hetke. See on peaaegu nagu Teise maailmasõja põgenike kokkutulek." Sam Klaprada Tel Avivist oli keeletu, kui ta nägi Los Angelese rahvusvahelise lennuvälja hotelli *"Marriot "* salongis aukartustäratava perekonna sugupuu kokkusaamist. "See on suurepärane, kui palju mul on sugulasi," ütles ta. Sugupuu kokkutuleku korraldamise idee autorid on Joe ja Gladys Steinbergid Los Angelesest... Perekonna liikmeid ei olnud kerge üles leida. "Sajad," ütles proua Steinberg, "hukkusid holokaustis." Steinbergide juured olid ennesõjaaegses Poolas, Kamina-nimelises külakeses. "Ainult vähesed meie suguvõsast elavad seal tänapäeval," lausus Joe Steinberg... Iris Krasnowi ema Helene jaoks, kes emigreerus Poolast Prantsusmaale ja sealt edasi USA-sse, oli see kokkutulek rõõmustav sündmus, ta kuulutas: "Ma ei suuda uskuda, et nii paljud elasid holokausti üle. Siin on nii palju elu - uus põlvkond. See on suurepärane! Kui Hitler seda teaks, pööraks ta hauas teist külge."

Hitler tõepoolest pööraks hauas teist külge! Steinbergide poolt üles leidmata suguseltsi liikmed elavad ilmselt paljudes maailma kohtades, paljud hukkusid kindlasti ka sakslaste käe läbi või surid tüüfusesse ja kurnatusse mõnes koonduslaagris. Ilmselt mõnedki nende Poolas elanud sugulastest surid pagulastena oma loomulikku surma NSV Liidus. Kindlasti on neid, kes Auschwitzi gaasikambrisse sattumise asemel jätsid oma elu hoopis Gulagis.

Revisionistlik uurija Jürgen Graf tegi oma raamatus "D/e *Holocaust-Schwindel*" huvitava tähelepaneku, kuidas mõni juut pooldus ja perekond neljastus, minnes seega holokausti statistikasse vastavalt kahe ja nelja "gaasikambris hukkununa". Esimene näide: üks poola juut, olgu tema nimeks Weiss, emigreerub 1930-ndail Prantsusmaale, nagu tema kümned tuhanded rahvuskaaslased Poolast. 1942. aastal ta vahistatakse ja saadetakse Auschwitzi. Oletagem, et meie juut Weiss emigreerus pärast koonduslaagrist vabanemist näiteks Argentiinasse. (Julgen meelde tuletada, et laagreist vabanes sõja lõpus Nahum Goldmanni andmeil 600 000 juuti, "keda ükski Euroopa riik ei tahtnud vastu võtta".) Holokausti statistikasse sattus Weiss koguni kaks korda. Esiteks kuulub ta nende juutide hulka, kes 1931. aasta Poola rahvaloenduse järgi oli selle riigi

kodanik, elades sel hetkel veel Poolas. Kuna ta pärast sõda Poolas ei elanud, järelikult hukati gaasikambris! Kuna ta ei pidanud vajalikuks ennast laagrist vabanedes Prantsusmaal registreerida, siis jäi ta ka selles riigis holokausti ohvrite nimistusse.

Sionistliku õpetlase Serge Klarsfeldi arvestuste kohaselt, mis on avaldatud raamatus *"Le Memorial de la deportation des Juifs de France",* küüditati Saksa okupatsiooni ajal 75 721 prantsuse juuti, kellest enam kui kaks kolmandikku olid mõne teise riigi kodakondsed. Klarsfeld kuulutas oma "teaduslikus töös" gaasikambreis surnuteks kõik küüditatud, kes 1945. aasta lõpuks ei olnud ennast sõjaveteranide ametkonnas registreerinud. Paraku ei olnud taoline registreerimine küüditatute jaoks üldsegi kohustuslik! Paljud välismaised juudid jäid pärast sõda ümberasunute laagreisse, oodates võimalust emigreeruda Ameerikasse, Austraaliasse jm. Paljud sõitsid aga kohe pärast sõda Palestiinasse, peatumata Prantsusmaal.

Toome teise näite. 1942. aastal vahistavad natsid juudi perekonna, keda nimetagem Süssmannideks. Mees saadetakse Majdaneki laagrisse sunnitööle, naine aga asub koos kahe lapsega näiteks Lublini getosse, kus alustab kooselu uue mehega. Pärast sõda emigreerub naine koos uue elukaaslase ja lastega Iisraeli, kus abiellub ja võtab uueks nimeks Weinstein. Oma esimese abikaasa kuulutab naine teadmata kadunuks ja mees kantakse holokaustis hukkunute nimekirja. Endine abikaasa aga vabaneb sõja lõpul laagrist ja emigreerub Ameerikasse, registreerib seal naise ja kaks last surnutena. Kui aga kellelgi tuleks mõte hakata otsima Teise maailmasõja ajal kadunuks jäänud Jakob Süssmanni, siis sellenimelist ei leita. Surmakuulutus saksakeelses New Yorgi juudilehes *"Aufbau"* 19. märtsil 1982: "14. märtsil 1982 lahkus äkki meie armastatud ja hea isa, äi ja vanaisa James Sweetman (Süssmann), endine Danzigi..." Revisionistliku uurija Udo Walendy poolt väljaantav ajakiri *"Historische Tatsachen"* toob oma 52. numbris esile ka teisi *"Aufbaust"* pärit näiteid: Königsbergerist saab Ameerikas King, Oppenheimerist - Oppen, Malschist - Maier, Heilbergist - Hilbrun, Mohrenwitzist - Moore, Grünzburgerist - Gunby. Niisiis, perekond Süssmann on ajaloovõltsijate statistikat rikastanud nelja holokaustis hukkunud juudiga. Aga kui palju võib neid "gaasitamise läbi hukkunud" Weisse ja Süssmaneid olla?

Walter Sanningi arvestuste järgi, mis tuginevad liitlasriikide ja juutide poolt avaldatud andmetele, võis *Reichl* poolt okupeeritud Euroopa riikides hukkuda kokku umbes 300 000 juudi rahvusest isikut, koos NSV Liidu territooriumil "looja karja läinutega" võib see arv ulatuda poole miljonini. Enamik revisionistlikke uurijaid tunnistab, et II maailmasõja ajal Euroopas hukkunud juutide arv võib ulatuda kõige rohkem miljonini, enam kasutatud hinnanguks on siiski - 600 000-800 000 surnut. Rahvusvahelise Punase Risti Komitee andmeil võis natslikes koonduslaagrites elu jätta 200 000-300 000 juuti.

Enne Teist maailmasõda maailmas elanud juutide arvuks peetakse ca 15 miljonit, tänapäeval on see arv hinnanguliselt enamvähem sama. Kui holokaustis oleks tõesti hukkunud kuus miljonit juuti, siis oleks nii tohutu suur inimkaotus mõjutanud kindlasti juutide arvu isegi 50-60 aastat hiljem. See ei tohiks mitte mingil juhul küündida viimase sõja eelsele tasemele, sest teadupoolest on "väljavalitud rahva" juurdekasv üsna tagasihoidlik.

Muidugi hukkus massiliselt juute *Einsatzgruppe'de* püssitorude ees; mattus 1943. aastal ülestõusnud Varssavi geto varemete alla; suri nälga Lódži ja Kaunase getos; hukkus kurnatuse tagajärjel Dora laagri maa-alustes töökodades või Mauthauseni koonduslaagri kivimurdudes; suri plekilise tüüfuse epideemiates Auschwitz-Birkenaus; hukkus 1945. aasta talvel jalgsirännakuil Auschwitzist Gross-Rosenisse; suri nälga ameeriklaste vabastatud Dachaus; leidis surma leedulaste ja ukrainlaste 1941. aastal korraldatud pogrommides jne, jne.

Juudi rahvast Teise maailmasõja ajal tabanud kannatused ei ole kindlasti kadestamisväärsed, kuid see ei tähenda, et peame tegelikult hukkunute, surnute ja hukatute arvu suurendama 6 või koguni 12 korda - piisab ka tegelikest ohvritest, neid on niigi küllaga!

17

PROPAGANDA, VÕLTSINGUD JA VALE DOGMA KAITSEL

Holokausti propageerimisega tegelevad esmajoones paljud sionistlikud organisatsioonid, kuid nende tegevusele on tugevasti õla alla pannud USA, kelle valitsus on teinud holokausti propageerimise oma ametlikuks poliitikaks. Holokausti kui "sündinud fakti" inimeste teadvusesse kinnistamiseks kasutatakse kõikvõimalikke propagandavahendeid: kino, televisiooni, ajalehti, raamatuid, avalikke esinemisi, konverentse ja kongresse, mälestusmärke ja muuseume. Asjast kaugemal seisev inimene, kes on lääneriikides aastakümneid kestnud ajupesust puutumata jäänud, võiks näiteks küsida: mis on Ühendriikidel asja holokaustiga, mitu juuti selles riigis hävitati? Miks igas Ameerika suurlinnas peab kindlasti olema holokausti-muuseum? Pole ju mitte mingi saladus, et ameeriklased, kes sunnivad teistele väevõimu ja massikultuuri abil peale oma "demokraatlikke väärtusi", suutsid oma "kuulsusrikka ajaloo" jooksul hävitada mitu miljonit mandri põlisasukat indiaanlast. Ameerika põlisasukate massimõrvamises süüdiolev riik propageerib juutide massimõrva! Kas sellist käitumist mitte ei nimetata silmakirjatsemiseks? Kui sakslastel tuleks mõttesse ehitada Berliini kesklinna indiaanitapu muuseum, kuidas reageeriks sellele USA?

Kõige tõhusamaks propaganda tegemise vahendiks on kindlasti massikultuur. On paljutähendav, et 1978. aastal vändatud monumentaalset paljuosalist teleseriaali *"Holocaust"* vaatas ainuüksi USA-s ühtekokku üle 100 miljoni inimese. *"HolocausÜ* " propageerisid USA seadusandjad, Ameerika kodanike kodudesse saadeti postiga laiali 120 000 filmi tutvustavat voldikut. Selle filmi kinovariandi linastustele viidi kohustuslikus korras kooliõpilasi. Pole siis imestada, et pärast sellist ajupesu ei tea Ameerika koolilapsed suurt midagi Pearl Harbourist või Vietnami sõjast, kuid teavad see-eest, mitu miljonit juuti natslikes "surmalaagrites" gaasitati. Massikultuuri kaudu

tehtavast holokausti ajupesust arvatakse "maailma kõige demokraatlikumas riigis" vaheks jäävat - USA koolides on holokaust sisse viidud kohustusliku õppeainena.

Ilmneb, et Ameerika filmitööstus oli juba enne "tõelise holokausti" toimumist vändanud 1938. aastal filmi *"Inside Nazi Germany".* Selle režissööriks oli 1940. aastate tuntud kinoringvaadete *"March of Time"* autor Jack Glenn. Tema surma järel avaldati 15. veebruaril 1981 New Jersey ajalehes *"Sunday Record"* Associated Pressi vahendusel järgmist: "Filmi "Inside Nazi Germany" filmimise jaoks ehitati koonduslaager Staten Islandile. Näitlejad olid pärit New Yorgist. Selles kasutati küll ka ühe saksa vabakutselise operaatori üles võetud kaadreid Kolmandast *Reichlst* Film pidi kujutama "metsikusi" saksa töölaagrites, kuid kuna olime püüdnud seda näidata "liiga tõepäraselt", arvas produtsent Louis Rochemont, et sakslased võivad seda filmi tsenseerima hakata. Nii filmitigi paljud "metsikused" mahendatult ümber." Tuleb ära märkida, et Glenn kasutas ka oma paljudes dokumentaalsetes sõjaringvaadetes näitlejaid, et "asi ehtsam näiks."

Holokausti temaatikat on kasutanud juudist Hollywoodi staarrežissöör ja produtsent Steven Spielberg filmis "Schindleri nimekiri" *("Schindler's Lisf),* mida on vaadanud kümned kui mitte sajad miljonid silmapaarid üle maailma. Filmi ideoloogilise sõnumi edastamine usaldati vaid eranditult "väljavalitud rahva" hulka kuuluvatele Hollywoodi spetsialistidele: režissöör ja stsenarist on Steven Spielberg, produtsendid on Gerald R. Molen ja Steven Spielberg, stsenaristid Karl Luedtke ja Steve Zallian, operaator Janusz Kaminski, toimetaja Michael Kahn ja kunstnik Ewa Braun. Filmi stsenaariumi ettevalmistamise käigus küsitleti väidetavalt 75 000 holokausti üleelanut, saadud materjalide järgi kirjutas Spielberg filmi stsenaariumi.

Teise maailmasõja sündmustega kursis olev "Schindleri nimekirja" vaataja märkab, et ajalooliste faktidega on selles propagandafilmis üsna meelevaldselt ümber käidud (Auschwitz vabastati jaanuaris, mitte kevadel sõja lõpus). Filmi eesmärgiks ei ole ilmselt mitte ajaloosündmuste tõepärane kujutamine, vaid juutidele osaks langenud kannatuste propageerimine. Seetõttu näidatakse, kuidas saksa sõdurid mõrvasid juute Krakowi geto likvideerimisel, käitusid alandavalt Auschwitzi vangidega, mille taustal saksa töösturi Schindleri ennastsalgav tegevus juutide päästmisel suureks erandiks oli.

ukraina vabatahtlikest koosneva pataljoni *"Nachtigall"* võitlejad panid toime tsiviilelanike kallal. Illustratsioonina kasutatud fotol on tegelikult kujutatud 1941. aastal Punaarmee põgenemisel NKVD-laste tapetud ukrainlased.

Selle raamatu kirjutamise ajal uurisin, mida kirjutatakse "lõpplahenduse" ja "gaasikambrite" kohta internetis. Peab tunnistama, et holokausti-temaatika on internetis üks enam käsitletud teemadest - valitseb tõeline infouputus! Paraku ei kannata see informatsioon, mida mitmesugused sionistlikud organisatsioonid huvilistele pakuvad, tõsisemat kriitikat.

Kuigi Saksa Lähiajaloo Instituudi ajaloolased olid juba 1960. aastal sunnitud teatama, et *Reich'*l territooriumil (kuhu kuulus ka 1938. aastal ühendatud Austria) inimeste tapmiseks mõeldud gaasikambrid puudusid, ei hooli holokausti-propagandistid sellest tõdemusest tuhkagi. Näiteks Austrias asunud Mauthauseni laagri kohta käiva informatsiooni hulgas oli vaatamiseks pakutud selles laagris asunud "gaasikambri" foto (Vt pildiplokk II, foto 38, ka raamatu tagakaas). Uurisin seda lähemalt ja avastasin üllatusega, et fotol kujutatud "gaasikamber" sarnanes üllatavalt Gulagi trassil asuvate Jaroslavli ja Kaasani vanglate transiitosakonna "gaasikambritega", kus mul õnnestus 1981. aastal viibida. Kui meid, etapeeritavaid poliitvange 1981. aastal sinna "gaasikambrisse" aeti, siis ei tulnud järjestikku torude külge kinnitatud lehtritest mitte *Zyklon-B,* vaid soe vesi! Mauthauseni gaasikambri fotol on kujutatud lihtlabane suur duširuum-saun, missugused olid ilmselt teisteski natslikes koonduslaagrites, nagu ka nõukogude Gulagis. ("Schindleri nimekirja" näinud lugeja mäletab üht stseeni sellest filmist: suurde ruumi aetud paljad naisvangid vaatavad ärevuses laes olevate lehtrite poole, aga oh imet! - sealt hakkas voolama vesi, mitte gaas.) "Meid peetakse idiootideks, pakkudes Auschwitzi ja teiste laagrite haledaid, täiesti kahjutuid ruume välja "gaasikambrite" pähe," on holokaustivalet iga hinna eest propageerivate tegelaste käitumist kommenteerinud üks väljapaistvamaid revisionistlikke uurijaid Robert Faurisson.

Holokausti propageerivad tegelased on oma aastakümneid kestnud propagandaga suutnud hägustada ka meie keelepruuki - olen end isegi selle raamatu kirjutamisel tabanud sõnalt "gaasiahi". Tegelikult ei ole olnud mitte mingeid "gaasiahje", sest krematooriumi-

de ahjusid köeti reeglina söe või koksiga ja need olid mõeldud tõesti surnukehade põletamiseks, seda ei eita ükski revisionist. Holokausti-entusiastid püüavad meid aga panna uskuma, et gaasitamine ja põletamine toimus samas ahjus, nagu demonstreeritakse ühel laialt-levitataval fotol, kus legendi järgi toimus vangide tapmine Dachau laagris (Vt pildiplokk II, foto39).

Võikad pildid, üles võetud laibakuhjadest Dachau ja Bergen-Belseni koonduslaagrites, mida laialdaselt kasutavad holokausti propageerijad ka internetis levitamiseks, on jämedad võltsingud. Valdav enamik "gaasikambrite ohvrite" fotodest on tehtud liitlaste poolt, tihtipeale nädalaid pärast laagrite vabastamist. Laagrites suri massiliselt vange tüüfusesse ka pärast natsliku Saksamaa kapitulatsiooni. Tihtipeale kasutatakse fotosid, kus tegelikult on kujutatud liitlasvägede pommitamise tagajärjel maatasa tehtud haiglates olnud tuhandete surnukehade massimatmist. Ei häbeneta isegi liitlaste terroripommitamistes hukkunud sakslaste kujutamist holokausti ohvritena.

Kui lugeja viitsib internetis surfata, valides märksõna "holocaust", siis ta veendub õige varsti, et verd tarretama panevaid fotosid "gaasitamise ohvritest" on demonstreeritud suhteliselt vähe. Ühtesid ja samu fotosid kasutavad erinevad internetilehed. Neile nõrganärvilistele, kes vaatavad õudusega holokausti-propagandistide poolt internetti paigutatud fotosid skeletisarnastest surnukehadest ja nälginud lastest, tuletaksin veel kord meelde, et koonduslaagrites viimastel sõjakuudel ja -nädalatel valitsenud nälja põhjustajaks olid liitlaste massilised õhurünnakud, mis tegid võimatuks toiduainete veo koonduslaagreisse, selle üle kurtis ka Rahvusvaheline Punane Rist. Kõige rohkem vange hukkus tüüfuseepideemiate puhkemisel (mida püüti riiete *Zyklon~B-ga* desinfitseerimisega tõkestada), kui hukkus korraga isegi tuhandeid vange. Tüüfuse leviku eest laagreis hoiatasid veel isegi vabastajad, miks muidu paigutati näiteks Dachau väravaile ameeriklaste poolt vastav hoiatus (Vt pildiplokk II, foto 37).

Sionistlikud tegelased on aastakümneid propageerinud juutide holokausti, kuid tõelise holokaustiga, kus inimesed põlesid elusalt, said paraku hakkama hoopis Briti-Ameerika lennuväelased, heites paljude Saksa linnade elamukvartalitele tuhandeid tonne süüte- ja fosforpomme ("toon põletusohvriks"). Sõja jooksul tapeti Briti-Ameerika lennuväe terroripommituste ajal, millel oli paljuütlev nimetus "tuletorm", üle 600 000 saksa tsiviilisiku, kellest enamiku moodustasid lapsed, vanurid ja naised. Kõige kohutavam massimõrv pandi toime Dresdeni pommitamisega 1945. aasta veebruaris, milles hukkus erinevail andmeil kuni 250 000 inimest, suurlinna kesklinnast tehti varemeväli (Vt pildiplokk II, fotod 62, 63). Paljudest varjendites varju otsinud tsiviilkodanikest oli kohutavast tulemöllust tekkinud kuumuse tagajärjel säilinud vaid tuhkja mõned kondijäänused. Aastakümneid oli Dresdeni tragöödia meenutamine lääneriikides, eriti Suurbritannias, tabuteema, millele tähelepanu juhtimist tõlgendati holokausti eitamisena. Alles 2005. aasta veebruaris, mil brittide ja jänkide terroripommitamisest möödus 60 aastat, juleti arglikult tunnistada, et tegu oli liitlasriikide kuriteoga.

18

KESKAEGSE NÕIAJAHI JÄTKUMINE

Igasugune suur vale on nilbe, eriti kui seda vägisi uskuma sunnitakse. Holokaustivale on oma armetu algelisusega solvav igale mõtlemisvõimelisele ja vähegi juudihuku fakte tundvale inimesele.

Peaaegu iga päev kirjutavad ajalehed Läänes "holokaustis ellujäänutest", see teema on ajalugu puudutavatest kõige enam leheruumi võttev teema. "Ei möödu nädalat, et *"The New York Times"*\s" ei oleks ühtegi holokausti-teemalist artiklit," tunnistab Norman G. Finkelstein. Teades sakslaste põhjalikkust ja natsliku *Reich*'l käsutuses olnud vahendeid, tuleks tunnistada, et kui sakslased oleksid tõepoolest kavatsenud korraldada totaalse juuditapu, siis vaevalt mõni Wannsee otsuste alusel väidetavalt hukkamisele määratud juut oleks 1945. aastal maikuud näinud.

On teada, et isegi natsliku *Reichl* pealinnas Berliinis suutis 1945. aasta mais ellu jääda mitu tuhat juuti. Ja kuidas seletada skandaalsena mõjuvat fakti, et *Wehrmachtl* ridades võitles, põhiliselt idarindel, üle 150 000 juudi rahvusest sõduri ja ohvitseri? Natsliku Saksamaa relvajõududes oli kaks juudi rahvusest feldmarssalit ja 15 kindralit, nagu on kindlaks teinud Cambridge'i Ülikooli juudist uurija Brian Rigg. Kuidas sellist Hitleri "liberaalsust" seletada Wannsees vastuvõetud verejanulise otsuse taustal?

Inimesed, keda tituleeritakse kogunisti ajaloolasteks, räägivad meile, et Auschwitzis olevat *Zyklon-B-ga* tapetud miljon juuti. Belzecis ja Treblinkas diiselmootorite heitgaasidega kokku 1,4 miljonit juuti. Auschwitzis olevat suures osas ning Belzeci, Treblinka, Chelmno ja Sobibori laagrites eranditult kõik surnud lageda taeva all ära põletatud, ilma et neist oleks tuhka või kondijäänuseid järele jäänud.

See vale oleks kohe kokku varisenud, kui esimene Saksamaa Liitvabariigi valitsus oleks 1949. aastal, kohe pärast riigi loomist, paari

tuhande marga eest tellinud kolme eksperdi hinnangud - esimese *Zyklon-B* omadusi tundvalt kahjurputukate hävitamise spetsialistilt, teise diiselmootori konstruktorilt ja kolmanda mõnelt krematooriumide ehitust ja tööpõhimõtteid tundvalt spetsialistilt. Esimene ekspert oleks näidanud, et "pealtnägijate kirjeldused" ja "süüdlaste ülestunnistused" *Zyklon-B* abil toimepandud massimõrvade kohta on loodusseadustele vasturääkivad; teine oleks selgeks teinud, et massiline tapmine diiselmootori heitgaasidega on küll teoreetiliselt läbi suurte raskuste võimalik, ent praktikas mõeldamatu, sest iga tavaline bensiinimootor on palju ohtlikum taparelv kui diiselmootor; kolmas oleks vastuvaidlematult kindlaks teinud, et lugu miljonite laipade jäljetust kõrvaldamisest vabas looduses on täielik mõttetus. Kolme eksperdi hinnangud oleksid maailma säästnud aastakümnete-pikkusest nürimeelsest ja mõtlevaid inimesi mõnitavast holokausti-propagandast!

Tulevased ajaloolased jõuavad kahtlemata järeldusele, et XX sajandi holokausti-hüsteeria, mis kipub saavutatud inertsist jätkuma veel ka XXI sajandi alguses, kujutab endast täpset vastet keskaegsele nõiajahile. Keskajal uskus terve Euroopa nõidadesse, selle usuga läksid kaasa isegi tollased haritud inimesed. Loendamatutel protsessidel tunnistasid vanakurjaga liiderdamises süüdistatavad nõiad oma häbitut tegu. Tänu nende "ülestunnistustele" saadi teada, et saatana peenis on kestendav ja tema seeme jääkülm. Teenekad uurijad võisid tolle aja täppisteaduslike katsetega tõestada, et mõned nõiad ei lahkunud oma voodist, kui nad volbriööl luudade seljas läbi õhu kihutasid ja end lõpuks pimeduse vürstidega paaritada lasksid. See tähendas, et luua seljas ei istunud mitte nõia keha, vaid tema teine mina, tema hing. Vanakuradiga sõlmitud liidu pärast maandusid tuhanded jumalakartmatud ketserid tuleriidal nagu nõiadki. Selle liidu sõnastus oli tänu rangelt "õigusriigi" põhimõtteid järgivate "bürokraatide" hoolsale tööle täpselt rekonstrueeritud. Terved leegionid "usaldusväärseid tunnistajaid" kinnitasid neid tolle aja "teaduslikke saavutusi" vande all. Raamatud nõidadest, kuraditest, põrgust ja nõiakunstist täitsid terveid kesk- ja uue aja alguse ülikoolide raamatukogusid.

Paradoksaalsel kombel usuvad paljud lääneriikide õigusteaduste doktorid, väärikad ajalooprofessorid, filosoofiadotsendid, tippajakirjanikud, kõikvõimalikud intellektuaalid - kellel on entsüklopeedilised teadmised maailmakirjandusest, ajaloost, geograafiast, zooloogiast-

botaanikast - täiesti ajukääbiklikke jutte, et Majdaneki duširuumides tapeti 360 000 juuti, lastes *Zyklon-B* kuulikesi läbi dušilehtri, mille tulemusena kuulikesed silmapilkselt gaasistusid. Gaas, mis spetsiifiliselt on kergem kui õhk, vajus millegipärast allapoole ja "rebestas õnnetute kopsud", nagu kirjutab tõsimeeli professor Eugen Kogon 1974. aastal ilmunud raamatus "Der *SS-Staaf.* Vähe sellest, igati mõistuse juures olevad (vähemalt pealtnäha) intelligentsed tegelased usuvad, et dr Josef Mengele saatis isiklikult, Mozarti meloodiaid vilistades, 400 000 juuti gaasikambrisse; nagu nad uskusid sedagi, et ukrainlasest vangivalvur Ivan Demjanjuk ajas 800 000 juuti, kelle kõrvad ta eelnevalt ära lõikas, Treblinka gaasikambrisse, kus nad lämmatati vana nõukogude tanki diiselmootori heitgaasiga; nad usuvad, et Belzeci gaasikambris oli ühel ruutmeetril ruumi 32 inimesele; nad usuvad, et Auschwitzi erikomandod tormasid sinihappest küllastunud kambrisse pool tundi pärast 2000 inimese gaasitamist, sigaretid hambus; nad usuvad, et massimõrvu saab plahvatusohtliku gaasi abil sooritada kohe krematooriumi kõrval, ilma et hoone õhku lendaks; nad usuvad, et saab põletada miljoneid laipu ilma ühtegi kilogrammi tuhka järele jätmata. Neile tundub reaalsena, et laipade põletamise juures voolas rasv, mille sisse esseslased viskasid imikuid. Nad usuvad tõsimeeli, et Rudolf Höss külastas juba 1941. aasta juunis alles 1942. aasta juulis avatud Treblinka laagrit; et kuulus natsikütt Simon Wiesenthal elas üle kuus surmalaagrit, kuigi oli juut ja (oma jutu järgi) vastupanuvõitleja; et läbi vaateaugu seinas võis jälgida 2000 inimese surmaheitlust 210 ruutmeetri suuruses gaasikambris, justkui vaateaugu ees seisev ohver poleks vaatajal tervet vaatevälja ära varjanud. Nad usuvad, et Hitler käskis 1942. aasta alguses hävitada kõik juudid, ja neid ei eksita selles kindlas veendumuses kõige vähemal määral asjaolu, et Maailma Juudi Kongressi presidendi Nahum Goldmanni järgi olevat pärast sõda koondus-laagrist väljunud 600 000 juuti, "keda ükski maa ei tahtnud vastu võtta", nagu ta kirjutas raamatus "Juudi paradoks". Nad usuvad kõiki neid asju absoluutse religioosse fanatismiga ning nende usus kahtlejad teevad end süüdlasteks viimases patus, mis eksisteerib veel ainukese "viimase tõena", mille ümberlükkajaid represseeritakse mitmes demokraatlikuks nimetatud lääneriigis.

"Pealtnägijate absurdsed kirjeldused räägivad vastu nii loodusseadustele kui ka inimese loogikale. Kui uskuda "pealtnägijate" kirjeldusi, siis on meil holokausti puhul tegemist imega, mille osas ei kehti füüsika, keemia ega tehnika seaduspärasused. Kas selle ime peab nüüd tunnistama dogmaks, mille suhtes on igasugune kriitika lubamatu?" kirjutab ajaloolane Artur Karl Vogt.

Raamatud holokaustist täidavad USA, Kanada ja paljude Lääne-Euroopa riikide raamatukogusid. Suur hulk kirjanikke, värsitagujaid ja sopafilmide produtsente on end holokaustimüüdiga üles nuumanud. Sellised ajaloolased nagu Leon Poliakov, Raul Hilberg, Hermann Langbein, Eberhard Jäckel, Saul Friedländer, Wolfgang Scheffer ja Wolfgang Benz võlgnevad oma akadeemilise kuulsuse eest tänu "gaasikambritele".

Propagandistlik tees "tõsi holokaustist", mida suure õhinaga levitatakse viimaste aastakümnete jooksul, on läinud nii kaugele, et "maailma demokraatlikuima riigi" USA koolides õpetatakse "holokausti uurimusi" kohustusliku õppeainena, mis on sama tähtsal kohal kui matemaatika, füüsika või ajalugu

"On väljakannatamatu, et tänapäeval kasutatakse teatud poliitiliste eesmärkide vägisi saavutamise nimel relvana juudi rahva ajalugu ning juutide Hitleri-aegset saatust. Kahjuks esineb seda kaasajal ülisageli. Kahjuks lõigatakse sageli poliitilist kasu meie esivanemate surmast," rääkis Viini ülemrabi Moishe A. Friedman Viinis 3. juulil 2004 korraldatud konverentsil. Ülemrabi juttu tasuks meil, eestlastel, seoses holokaustipäeva sisseseadmisega erilise hoolega meeles pidada.

19

KIUSLIKUD KÜSIMUSED VALE USKUJAILE

Kui jutt on juutidest, siis loomulikult ei minda mööda kohutavast kuriteost, mis "väljavalitud rahvast" Teise maailmasõja ajal tabas ja millest on Läänes tehtud viimase sõja peasündmus - see peab saama viimase sõja peasündmuseks ka meie rahva jaoks! Viimastel aastatel on mitmed Euroopa Parlamendi saadikud teinud ettepanekuid, et praegu mõnes Euroopa riigis kehtiv seadusandlus (Saksamaa, Austria, Prantsusmaa), mille järgi represseeritakse holokaustis ja Nürnbergi kohtu otsustes kahtlejaid, tuleks kasutusele võtta kõigis euroliidu osariikides. Muidugi pole kahtlust, et kui taoline otsus tehakse, hakatakse seni revisionistidesse leebelt suhtuvates Euroopa riikides kohtulikult taga kiusama holokaustis kahtlejaid, üsnagi suure tõenäolisusega ka selle raamatu autorit. Seetõttu oleks asjakohane siin ära tuua šveitsi revisionisti Jürgen Grafi poolt esitatud ja selle raamatu autori poolt täiendatud 15 küsimust, mis määratud holokausti-ajaloolastele ja mitmesugustele arvamusliidritele, kes tõsimeeli usuvad või teevad avalikult näo, et usuvad "pühasid dogmasid".

Vastused peaksid olema selged. Leppida ei tuleks selliste fraasidega, nagu "holokaust on kindel fakt" (kes jõudis selle raamatu lugemisega siiamaani, teab, et holokaust ei ole mitte kindel fakt, vaid suur sionistide vale) või lasta end ära hirmutada ähvardavast hüüatusest "kes nii küsib, see mõrvab surnuid teist korda!". Ei tohiks aktsepteerida 1945. aasta kevadel vabastajate poolt natslikes koonduslaagrites tähnilisse tüüfusesse ja nälga surnud vangidest tehtud fotosid, mida ajakirjanduses, holokausti puudutavates raamatutes ja interneti holokausti puudutavates materjalides massiliselt "sajandi kuriteo" illustratsioonidena vaatamiseks pakutakse. Nagu eespool faktide najal tõestatud sai, olid paljud holokausti tõestavad materjalid võltsitud. Tuleb endale aru anda, et need fotod ei tõesta mitte kuidagi gaasikambrite olemasolu, ammugi mitte kuue miljoni juudi massitappu! Analoogseid fotosid on näiteks avaldatud ka Dresdeni 1945. aasta terrorirünnakute hunnikuisse laotud surnutest (vt pildiplokk II, foto 63), Ukraina 1932.-1933. aasta kunstliku (juudibolševike poolt tekitatud) näljahäda ohvritest (vt pildiplokk II, foto 64) või kommunistide poolt 1941. aastal tapetuist Tartus või Kuressaares.

Autori soovitus Eesti poliitikuile, arvamusliidritele ja kohalikele holokausti-propagandistidele: lugege allpool toodud küsimused läbi, mõelge nende sisu üle ja andke endale aus vastus!

1. Kas te usute, et (nagu tunnistas Mauthauseni koonduslaagri komandant Franz Ziereis surivoodil) Hartheimi lossis Linzi linna lähedal gaasitati 1-1,5 miljonit inimest? Kui ei, siis miks te usute 1-1,5 miljoni inimese gaasiga tapmist Auschwitzis? Miks peaks tõestatult piinamise tulemusena saavutatud Auschwitzi endise komandandi Rudolf Hössi ülestunnistus olema usutavam kui tõenäoliselt samuti piinamise tulemusena saavutatud Ziereisi ülestunnistus, millest enam aastakümneid keegi ei räägi ega kirjuta?

2. Kas te usute, et Dachaus ja Buchenwaldis olid gaasikambrid, nagu kirjutati 1950-ndail? Kui jah, siis miks ükski ajaloolane sellesse tänapäeval ei usu? Kui ei, siis miks te usute Auschwitzi ja Treblinka gaasikambritesse? Millised asitõendid on nende laagrite gaasikambrite kohta, mida ei leitud ei Dachaus ega Buchenwaldis?

3. Kas te usute, et (nagu 1945. aasta detsembris Nürnbergi protsessil väideti) Treblinkas tapeti auruga sadu tuhandeid juute? Kas te usute dr phil Stefan Szende inimveskisse, kus elektrivooluga tapeti miljoneid juute? Kas te usute, et (nagu kirjutas Simon Wiesenthal, millest räägiti nõukogude koolides veel 1960-ndail) Belzeci laagris keedeti 900 000 juuti seebiks nimetusega RIF - *Rein jüdisches Fett?* Kas te usute Nobeli rahupreemia laureaadi härra Elie Wieseli põlevatesse süvenditesse, kuhu isekallutajaga kallutati lapsi, ja härra Jan Karski lubjaga hävitamise vagunitesse? Kui ei, siis miks te ikka veel usute gaasikambrite olemasolusse, kus inimesi tapeti putukatõrjevahendiga *Zyklon-B* või vana tanki mootori väljalaskegaasiga? Miks te ei usu üht mõttetust, aga samas usute tõsimeeli teist?

4. Kuidas te selgitate endale fakti, et igal mõrvaprotsessil (kui tegu on õigusriigi kohtuga) peab tegema ekspertiisi tapariistale, kuid seda ei pidanud tegema gaasikambri kohta ühelgi Saksamaa pärastsõjajärgsel koonduslaagriprotsessil, kus oli tegu ikkagi miljonite inimeste tapmisega?

tappu! Analoogseid fotosid on näiteks avaldatud ka Dresdeni 1945. aasta terrorirünnakute hunnikuisse laotud surnutest (vt pildiplokk II, foto 63), Ukraina 1932.-1933. aasta kunstliku (juudibolševike poolt tekitatud) näljahäda ohvritest (vt pildiplokk II, foto 64) või kommunistide poolt 1941. aastal tapetuist Tartus või Kuressaares.

Autori soovitus Eesti poliitikuile, arvamusliidritele ja kohalikele holokausti-propagandistidele: lugege allpool toodud küsimused läbi, mõelge nende sisu üle ja andke endale aus vastus!

1. Kas te usute, et (nagu tunnistas Mauthauseni koonduslaagri komandant Franz Ziereis surivoodil) Hartheimi lossis Linzi linna lähedal gaasitati 1-1,5 miljonit inimest? Kui ei, siis miks te usute 1-1,5 miljoni inimese gaasiga tapmist Auschwitzis? Miks peaks tõestatult piinamise tulemusena saavutatud Auschwitzi endise komandandi Rudolf Hössi ülestunnistus olema usutavam kui tõenäoliselt samuti piinamise tulemusena saavutatud Ziereisi ülestunnistus, millest enam aastakümneid keegi ei räägi ega kirjuta?

2. Kas te usute, et Dachaus ja Buchenwaldis olid gaasikambrid, nagu kirjutati 1950-ndail? Kui jah, siis miks ükski ajaloolane sellesse tänapäeval ei usu? Kui ei, siis miks te usute Auschwitzi ja Treblinka gaasikambritesse? Millised asitõendid on nende laagrite gaasikambrite kohta, mida ei leitud ei Dachaus ega Buchenwaldis?

3. Kas te usute, et (nagu 1945. aasta detsembris Nürnbergi protsessil väideti) Treblinkas tapeti auruga sadu tuhandeid juute? Kas te usute dr phil Stefan Szende inimveskisse, kus elektrivooluga tapeti miljoneid juute? Kas te usute, et (nagu kirjutas Simon Wiesenthal, millest räägiti nõukogude koolides veel 1960-ndail) Belzeci laagris keedeti 900 000 juuti seebiks nimetusega RIF - *Rein jüdisches Fett?* Kas te usute Nobeli rahupreemia laureaadi härra Elie Wieseli põlevatesse süvenditesse, kuhu isekallutajaga kallutati lapsi, ja härra Jan Karski lubjaga hävitamise vagunitesse? Kui ei, siis miks te ikka veel usute gaasikambrite olemasolusse, kus inimesi tapeti putukatõrjevahendiga *Zyklon-B* või vana tanki mootori väljalaskegaasiga? Miks te ei usu üht mõttetust, aga samas usute tõsimeeli teist?

4. Kuidas te selgitate endale fakti, et igal mõrvaprotsessil (kui tegu on õigusriigi kohtuga) peab tegema ekspertiisi tapariistale, kuid seda ei pidanud tegema gaasikambri kohta ühelgi Saksamaa pärastsõjajärgsel koonduslaagriprotsessil, kus oli tegu ikkagi miljonite inimeste tapmisega?

5. Püüdke paberile joonistada natside gaasikambri skeem ja selgitada, kuidas seal inimesi surnuks gaasitati. Kui te seda ei suuda, siis miks te usute või lausa korrutate sionistide jutte kuue miljoni juudi gaasitamisest?

6. Nagu on tunnistanud USA (kus mõnes osariigis viiakse surmaotsuseid täide gaasitamisega) gaasitamise eksperdid, tuli gaasikambrit pärast hukkamisprotseduuri hoolikalt tuulutada, enne kui sinna sisenes kaitseülikonnas, gaasimaskis ja kinnastes arst, kes tuvastas hukatava surma. Auschwitzi komandandi tunnistuse ja mitmete "holokausti üleelanute" kirjelduse järgi tormasid Auschwitzis erikomando liikmed, sigaretid suus, vaevalt pool tundi pärast 2000 vangi gaasitamist sinihappest küllastunud kambrisse, et ruumi teha uuele 2000 ohvrile. Kuidas on see võimalik, et "laibakomando" liikmed end ära ei mürgitanud või kambris ei toimunud plahvatust?

7. Kuidas võisid toimida Auschwitzi harulaagri Birkenau esseslased 1944. aasta mais-juulis, pärast 2000 juudist koosneva partii gaasitamist, kui hukkamisjärge ootasid järjekordsed 2000 ohvrit, kuidas jõuti eelmised ohvrid ära põletada? Kui 52 päevaga gaasitati 400 000 juuti, siis mitu inimest tuli gaasikambreis hukata päevas? Kas te usute tõsimeelselt Elie Wieseli juttu leegitsevatest kraavidest? Või äkki tegutses ka Auschwitzis Jean-Frangois Steineri kirjeldatud Treblinka laibapõletamise spetsialist Herbert Floss? Paraku saavad veidigi füüsikat jagavad inimesed aru, et kraavides või ka maapinnal on piiratud õhu juurdepääsu tõttu nii suure koguse laipade põletamine väga lühikese aja jooksul praktiliselt võimatu.

8. Miks natsid ei tapnud Belzeci ja Treblinka "surmalaagreis" 1,4 miljonit inimest mõne oma ülitõhusa mürkgaasiga, vaid valisid hukkamiseks ühe ebaõnnestunuima mooduse - gaasitamise diiselmootori gaasiga?*

* NSV Liidu kurikuulsa repressiivorgani NKVD Moskva oblasti adminosakonna ülem Issai Berg, kellele tehti ülesandeks "troikade" poolt hukkamisele saadetavate transportimine, tegi juba 1937. aastal väljapaistva leiutise. Nupukas juudist tšekist Issai Davidovitš mõtles välja ratsionaalse lahenduse: selja taha kinni seotud käte ja tropistatud suudega hukkamisele määratud heideti leivaautoks maskeeritud masinasse, mille bensiiniga töötava mootori väljalasketoru oli suunatud furgooni.

Hukkamiskohale jõudnud auto laadung oli kohale jõudes hingetu, nagu kirjutas tuntud vene kirjanik ja endine Gulagi vang Aleksandr Solženitsõn teoses "Kakssada aastat üheskoos" *("Dvesti letv meste").* Miks ei võtnud natsid kasutusele Issai Bergi meetodit, see oleks säästnud tublisti aega ja mootorikütet ning kiirendanud hukkamistoimingut? - Autor.

5. Püüdke paberile joonistada natside gaasikambri skeem ja selgitada, kuidas seal inimesi surnuks gaasitati. Kui te seda ei suuda, siis miks te usute või lausa korrutate sionistide jutte kuue miljoni juudi gaasitamisest?

6. Nagu on tunnistanud USA (kus mõnes osariigis viiakse surma-otsuseid täide gaasitamisega) gaasitamise eksperdid, tuli gaasi-kambrit pärast hukkamisprotseduuri hoolikalt tuulutada, enne kui sinna sisenes kaitseülikonnas, gaasimaskis ja kinnastes arst, kes tuvastas hukatava surma. Auschwitzi komandandi tunnistuse ja mit-mete "holokausti üleelanute" kirjelduse järgi tormasid Auschwitzis erikomando liikmed, sigaretid suus, vaevalt pool tundi pärast 2000 vangi gaasitamist sinihappest küllastunud kambrisse, et ruumi teha uuele 2000 ohvrile. Kuidas on see võimalik, et "laibakomando" liikmed end ära ei mürgitanud või kambris ei toimunud plahvatust?

7. Kuidas võisid toimida Auschwitzi harulaagri Birkenau esses-lased 1944. aasta mais-juulis, pärast 2000 juudist koosneva partii gaasitamist, kui hukkamisjärge ootasid järjekordsed 2000 ohvrit, kuidas jõuti eelmised ohvrid ära põletada? Kui 52 päevaga gaasitati 400 000 juuti, siis mitu inimest tuli gaasikambreis hukata päevas? Kas te usute tõsimeelselt Elie Wieseli juttu leegitsevatest kraavidest? Või äkki tegutses ka Auschwitzis Jean-Frangois Steineri kirjeldatud Treblinka laibapõletamise spetsialist Herbert Floss? Paraku saavad veidigi füüsikat jagavad inimesed aru, et kraavides või ka maapinnal on piiratud õhu juurdepääsu tõttu nii suure koguse laipade põletamine väga lühikese ajajooksul praktiliselt võimatu.

8. Miks natsid ei tapnud Belzeci ja Treblinka "surmalaagreis" 1,4 miljonit inimest mõne oma ülitõhusa mürkgaasiga, vaid valisid hukka-miseks ühe ebaõnnestunuima mooduse - gaasitamise diiselmootori gaasiga?*

* NSV Liidu kurikuulsa repressiivorgani NKVD Moskva oblasti adminosakonna ülem Issai Berg, kellele tehti ülesandeks "troikade" poolt hukkamisele saadetavate transportimine, tegi juba 1937. aastal väljapaistva leiutise. Nupukas juudist tšekist Issai Davidovitš mõtles välja ratsionaalse lahenduse: selja taha kinni seotud käte ja tropistatud suudega hukkamisele määratud heideti leivaautoks maskeeritud masinasse, mille bensiiniga töötava mootori väljalasketoru oli suunatud furgooni.

Hukkamiskohale jõudnud auto laadung oli kohale jõudes hingetu, nagu kirjutas tuntud vene kirjanik ja endine Gulagi vang Aleksandr Solženitsõn teoses "Kakssada aastat üheskoos" *("Dvesti letv meste").* Miks ei võtnud natsid kasutusele Issai Bergi meetodit, see oleks säästnud tublisti aega ja mootorikütet ning kiirendanud hukkamistoimingut? - Autor.

9. Ükski ajaloolane ega holokausti-spetsialist ei väida, et Belzeci ja Treblinka "puhtal kujul surmalaagreis" ning ka kahes teises "surmalaagris" Sobiboris ja Chelmnos olid krematooriumid. Kuidas suutsid natsid neljas laagris tapetud 1,9 miljoni inimese surnukehad nii kõrvaldada, et järele ei jäänud kõige väiksematki jälge?

10. Meile ei ole vaja pealtnägijate kirjeldusi ega süüdlaste ülest-unnistusi uskumaks, et ameeriklased viskasid 1945. aasta augustis aatomipommi Hiroshimale ja Nagasakile. Kuidas on see võimalik, et miljonite inimeste tapmise kohta gaasikambrites ei ole ühtegi teist tõendit peale "pealtnägijate" ning "ime läbi pääsenute" kirjelduste ja süüdlaste (tihtipeale piinamise teel saadud) ülestunnistuste? Ei ole säilinud ainsatki dokumenti, ei ole tehtud ainsatki gaasitamist kinnita-vat ekspertiisiakti, pole säilinud ainsatki tapariista ja kõik gaasitamist kinnitavad tunnistused on omavahel vasturääkivad.

11. Kas te oskate nimetada kasvõi ühe gaasikambris hukatud juudi nime? (Kuulsaks saanud raamatu väidetav autor Anne Frank ei hukkunud gaasikambris, vaid suri tüüfusesse!) Tooge ka tõestus, mida õigusriigi põhimõtete järgi otsustav kohus ühel mittepoliitilisel mõrvaprotsessil kasutada võiks ja arvestaks. Ei ole vaja nimetada "miljoneid gaasikambris hukatuid", vaid ainult üht nime! Natsidest on säilinud statistika, kus on ära toodud laagrites tüüfusesse ja kurnatus-se surnud, mahalastud ja ülespoodud, kuid mitte ainsatki gaasitatut! Kas see ei tekita teis kahtlusi?

12. 1939. aasta alguses tehtud rahvaloenduse järgi elas NSV Liidus veidi üle 3 miljoni juudi (sel ajal ei olnud selle riigiga ühendatud juudirikkad Ida-Poola alad). Teise maailmasõja ajal olevat NSV Liit kaotanud 12 protsenti oma rahvastikust. 1990. aasta 1. juulil tegi aja-leht *"The New York Post"* lisraeli palvel kindlaks, et sel ajal (seega palju hiljem, pärast 1970-ndate teisel poolel toimunud massilist juutide väljarännet) elas NSV Liidus üle 5 miljoni juudi. Kuna loomulik juurdekasv on juutidel väga madal ja assimileerumine märgatav, siis oleks võrreldes 1939. aasta algusega NSV Liidus juute "üleliia". Kas seda on kuidagi teistmoodi võimalik seletada, kui et NSV Liit sulandas endasse enamiku kolmest miljonist enne sõda Poolas elanud juudist? Seega ei hukkunud enamik Poola juutkonnast mitte gaasikambreis, vaid elas sõja üle "kõige demokraatlikumal sotsialismimaal"?

13. Väljapaistva sionistliku tegelase Nahum Goldmanni järgi (raamat "Juudi paradoks") elas sõja üle 600 000 juudist koonduslaagri vangi. Kuidas võisid 600 000 juuti natside "surmalaagreis" ellu jääda, kui natsionaalsotsialistid otsustasid 1942. aasta alguses Wannsee konverentsil kõik juudid füüsiliselt likvideerida. Kas teile ei tundu, et selles väites midagi ei klapi?

14. Kas te usute, et keskaegseid "nõidasid" saadeti tuleriitadele konkreetse süü eest? Kui ei, siis kas peate õigeks, et Euroopa Liidu mõnes liikmesriigis represseeritakse inimesi selle eest, et nad ei usu natside koonduslaagrite gaasikambrite olemasolu ja kuue miljoni hukatud juudi müüti? Kui ei, siis miks te peate Euroopa Liitu demokraatlike riikide ühenduseks?

15. Kas te olete eelnevatele küsimustele vastuseid leides arusaamisel, et on jätkuvalt õige propageerida miljonite juutide gaasitamise juttu? Kui jah, kas ei peaks te laskma oma tervist kontrollida psühhiaatri juures? Kui ei, siis miks te talute, et teie lastele tehakse holokaustipäevade ajal ajupesu Eesti koolides? Kas meil ei ole juba kõrini sellest, et meile valetati kommunistide võimu ajal ja jätkatakse samas vaimus ka praegu?

20

MIKS VALE KUIDAGI EI VAJU

Teise maailmasõja järel Läänes üleskasvanu on alates varasest lapsepõlvest kuulnud lakkamatuid jutte natside kuritegudest, millest suurim roim on juutide hävitamine koonduslaagrite gaasikambreis. Aastaid kestnud ajupesu tulemusel peaks mõttetuna ja lausa koletuslikuna tunduma igasugune kahtlus kollektiivse juudimõrva suhtes, nagu ka kahtlus, kas Teine maailmasõda on üldse toimunud. Need demokraatlikes riikides elavad "ajupesu ohvritest" kodanikud, kel õnnestub lugeda mõnda kirjutist, kus holokausti toimumine on kahtluse alla seatud (lääneriikide "suures ajakirjanduses" taolisi kirjutisi ei ilmu ja raamatute lugemine ei ole tänapäeva ühiskonnas *in),* ei suuda tavaliselt pärast kõiki ajuloputuse aastaid enam väljakujundatud mõttemaailma ümber kujundada.

Nõukaajal elanud eestlased on palju immuunsemad igasuguse propaganda suhtes, sest teatakse, kuidas nõukogude propaganda suutis valge mustaks teha ja musta omakorda valgeks. Tollal said mõtlemisvõimelised inimesed kasvõi üldjoones aru, mis õige, mis vale. Eestlaste nooremal põlvkonnal selline kogemus puudub, noored on seega palju vastuvõtlikumad igasuguse vale omaksvõtmisel. Sionistlik vale ei erine oluliselt - vähemalt mitte oma jultumuselt - kommunistlikust-bolševistlikust valest, mille suhtes on peaaegu igal intelligentsel ja mõtlemisvõimelisel eestlasel välja kujunenud oma seisukoht.

Muidugi ei püsi dogmaks tehtud holokausti-vale lihtlabasel propagandal - seda toetatakse repressioonidega, mis aastatega on nn keskmises lääne ühiskonna kodanikus välja kujundanud teatud refleksi - ära arutle holokausti teemal, sest see teema ei kuulu Lääne ühiskonnas arutlusaluste teemade hulka! Iga lääneriikide kodanik teab, kui hukatuslik võib olla holokausti dogmade kahtluse alla seadmine. Juhul muidugi, kui talle üldse võib pähe tulla, et paljuräägitud ja -kirjutatud, koolides õpetatava holokaustiga midagi kardi-

naalselt viltu on. Kuna lääneriikides, eriti Saksamaal ja USA-s, käib pidev holokausti-propaganda, ei tule nn tavalistele inimestele pähegi, et nõnda palju kirjutisi, filme ja telesaateid pälvinud sündmus võib olla jultunud väljamõeldis. Väikest vale usuvad vähesed, suurt aga paljud!

"Seda juutide maailmavalitsemise aktuaalset tegelikkust võib iga arukas ja mõtlemisjulge inimene tähele panna ka suvalisest ajalehest, lugedes näiteks sellest, kuidas Saksamaa valitsus holokausti-ärimeeste järjekordse šantaaži peale Iisraelile või Ülemaailmsele Sionistlikule Kongressile järjekordsed miljardid üle kannab; kuidas kõikide poliitiliselt korrektsete riikide poliitiliselt veel korrektsemad valitsustegelased mõne Simon Wiesenthali, Elie Wieseli või Efraim Zuroffi ees lipitsevad, et täita kõik nende soovid ja anda Iisraelile välja kõik oletatavad ja tegelikud sõjakurjategijad ja represseerida antisemiitidena kõik sionistide vaenlased; kuidas suurriik Ameerika Ühendriigid annab Iisraelile igal aastal miljardeid tagastamatut finantsabi ning toetab kõiges Iisraeli poliitikat; kuidas sionistlik *lobby* võib antisemitismis süüdistatuna kohtu alla anda ükskõik kelle, kes kirjutab kriitiliselt ja objektiivselt judaismist ja sionismist, nii et antisemitismi ametlikuks definitsiooniks on muutunud kõige laiemalt tõlgendatav "mõtlemine ja käitumine, mis ei meeldi sionistidele"; ning kuidas Eesti banaanivabariigi parlament võttis vastu otsuse tähistada koolides holokausti-religiooni püha," kirjutatakse interneti kaudu levitatavas kirjutises "Uus maailmakord. Kelle kasuks ja kelle juhtimisel".

Just nilbele holokausti-valele tuginedes kavatsetakse täielikult oma mõju alla saada postkommunistlikud Ida-Euroopa riigid, seetõttu ei maksa väga imestada, et USA juudi rahvusest suursaadikud jagavad eestlastele usinasti "soovitusi", kuidas me peame ajalugu mõistma või missuguseid tähtpäevi tähistama, miks me peame ümber kirjutama oma ajaloo või saatma ajalooõpetajad õppima "õiget ajalugu" Iisraeli. Kõik see erineb mõnevõrra kommunistide tegevusest 1940-ndail, kuid lõppeesmärk on sama - uue võimu ja uue ideoloogia kinnistamine!

Jälgides meie poliitikute kõnepruuki, lööb kõrva, kuidas "fašismi ja kommunismi" hukkamõistmisel on saanud kindlaks reegliks "fašismi" esimesena äramärkimine, kuigi kommunismi läbi kannatas eesti rahvas mõõtmatult rohkem - "fašistid" ei lubanud meil küll taastada omariiklust, kuid Saksamaa kallaletung NSV Liidule päästis

eestlased kindlast hävingust. Aga seda ei ole ju "poliitiliselt korrektne" tunnistada, sest lääneriikidele oli tuhandeid eesti patrioote hukanud kommunistlik Venemaa liitlaseks!

Juba praegu püüavad meie poliitikud oma kõnepruugis vältida väljendit "rahvuslane",* sest see mõiste on mõne "poliitiliselt korrektselt" käituva tegelase arvates halvakõlaline, mida pluralistlikus ühiskonnas ei ole sobilik tarvitada. Homoabielude vastaseid nimetab mõni eesti poliitik fašistideks, kelle holokaustiga, täpsemalt selle eitamisega seostamine on vaid ühe sammu kaugusel. Lääneriikides on "fašistist" ja "natsist" juba ammu saanud juuditapja sünonüümid, kaua see meilgi aega võtab, kus me kõik sealsed kombed ja nende tõed kibekähku ja kuulekalt omaks tunnistame.

"Saksa ja Austria poliitikud ning intellektuaalid kannavad holokausti-lugu endaga pidevalt kaasas ja see tundub esmapilgul tõendavat, et neil on õigus. Võiks ju küsida - miks peaksid need inimesed omaenda rahvast väljamõeldud koledusega koormama?... Saksamaa Liitvabariik võttis nii sise- kui välispoliitilistel põhjustel üle võitjate ajalookäsitluse. Ühelt poolt tahtsid Saksa poliitikud ja intellektuaalid pidevalt natsionalismi barbaarsust näidates oma rahvast ümber kasvatada, teisalt tahtis Lääne-Saksamaa silma paista USA täiusliku liitlasena, soovides nii vältida sionistide poolt kontrollitud Ühendriikide meedia lakkamatut saksavastast kampaaniat.

Lääne-Saksa konservatiividele oleks nüüd juba piisanud mõõdukast holokausti- ja gaasikambripropagandast. Kaks korda kuus Auschwitzi koleduste rõhutamist oleks neid rahuldanud, kuid varsti haarasid vasakpoolsed teema enda kätte. Nende eesmärgiks oli igasuguse rahvustunde täielik allasurumine. Ajakirjandus, televisioon, vaimulikud ja kooliõpetajad serveerisid rahvale Auschwitzi juba kolm korda päevas. Konservatiivid ei saanud selle vastu midagi teha, sest siis oleks neid kohe süüdistatud Hitleri puhtakspesemises. Nüüd istuvad nad koos vasakpoolsetega ühes lõksus, kust enam väljapääsu ei ole: alates CSU poliitikutest kuni "roheliste" meediainimeste, kirjanike

* Mul oh siiamaani meeles üks seik 1987. aastal toimunud USA reisilt (olin pärast Hirveparki Eestist välja saadetud), kus peale väliseestlaste kohtusin õige palju kordi ajakirjanikega, rääkides Baltikumis puhkenud iseseisvusliikumisest. Kui tutvustasin ühele naisajakirjanikud ennast rahvuslasena, läksid ajakirjaniku silmad suureks, neist paistis õudu! USA-s aastakümneid läbiviidud holokausti-ajupesu kannab kahtlamata vilja! Ameerikas ja Lääne-Euroopas samastatakse sõna "rahvuslane" *(nationalist)* automaatselt natsiga *(nazi)*. - Autor.

ja seda loendit siin lõpetamata ka nende "ajaloolasteni", kellele maksti aastakümneid tasu üksteise udujuttude kopeerimise ning oma rahva kriminaliseerimise eesmärgil ajaloo võltsimise eest. Kogu riigi juhtiv ja avalikku arvamust kujundav seltskond üritab meeleheitlikult pankroti päeva edasi lükata. Seda tehakse ajaloos ennenägematu ulatusega ajakirjanduse tsenseerimisega, ühe pealetükkivama holokausti-propaganda kaudu (tänapäeval kirjutatakse holokaustist palju rohkem kui kümme või kakskümmend aastat tagasi), tagatipuks lõputu "nõiaprotsesside" reaga, kus ainuke tõestusvahend revisionistide vastu on see, et kuue miljoni juudi tapmine olevat tõestatud fakt.

Sarnased eeldused on ka Austrias, kus valitseva kasti käitumine on omandanud lausa jaburaid jooni. Iga austerlane, kes tõestab, et Auschwitzi gaasikambrid ei saanud füüsika- ja keemiaseaduste järgi üldse toimida, riskeerib kümneaastase vanglakaristusega," paljastab Saksamaa ja Austria võimude holokaustNembust uurija Jürgen Graf raamatus *"Holocaust aufdem Prüfstand".*

Holokausti-legendi kokkuvarisemine ei ole teiste lääneriikide poliitikuile kindlasti mitte surmav, et selle vale püsimise eest kõikide vahenditega võidelda. Kuid siiski küllaltki ebameeldiv, sest kuidas seletatakse oma vääituid tegusid masendava vale kaitsmisel ja propageerimisel? Kuidas näiteks õigustaksid end Šveitsi poliitikud, kes sionistide survel võtsid 1998. aastal personaalselt Jürgen Grafi karistamiseks vastu vastava seaduse? Kuidas põhjendavad meie poliitikud holokaustipäeva sisseseadmist, mis annab võimaluse meie lastele ajupesu teha?

End demokraatideks nimetanud poliitikud on oma holokaustitamisega rahvaste usaldust kuritarvitanud. Mõtlemisvõimelistele kodanikele ei ole mingiks uudiseks fakt, et holokaust kujutab Maailma Uue Korra sisseseadjate kaardipakis kõige kõvemat trumpi igasuguse patriotismi vastu. Näiteks tarvitses vaid Hollandi poliitikuile selgeks saada, et rahvas ei kiida heaks Euroopa Liidu liitriigiks muutvat põhiseadust, kui peaminister Jan Peter Balkenende asus referendumi eel hollandlasi hirmutama "naasmisega Auschwitzi".

Olen holokaustist rääkinud mitme tuntud Eesti poliitiku ja ajakirjanikuga. Eranditult ükski neist ei uskunud, et natsid tapsid juute gaasikambreis, et hukkunuid olevat olnud kuus miljonit - üks poliitik nimetas holokausti meie omavahelises vestluses küüniliselt koguni

"juutide juraks". Kuid olen sajaprotsendiliselt kindel, et kui Riigikogus toimuks USA saatkonnast või Brüsselist tuleva "soovituse" järgi kriminaalseadustiku täiendamine uue paragrahviga, millele tuginedes saaks holokausti-eitamise eest vanglasse saata - hääletab minu vestluskaaslane selle vastuvõtmise poolt. Poliitikud on juba selline tõug inimesi, kes räägivad üht, aga käituvad tihtipeale vastupidiselt räägitule. Kiiresti on selgeks saadud, kes tegelikult ka meie riigi poliitikat määravad. Vähegi tähelepanelikumalt viimaste aastate poliitikat jälginu on tähele pannud, et üha sagedamini sekkuvad sionistid meie sise- või välispoliitikasse. On ka põhjust, sest pinged moslemimaailma ja Lääne ühiskonna vahel üha tugevnevad. Neid pingeid eskaleerivad sionistlikud poliitikud, kasutades oma tegevuses aktiivselt holokausti-temaatikat.

Muidugi oleks legendi lõpp valusaks lüüasaamiseks nendele ajaloolastele, publitsistidele ja ajakirjanikele, kes sellest endale teenimisallika tegid. Holokausti-vale senises püsimises on moraalselt süüdi ka need intellektuaalid, kes oma sisemuses tunnistavad, et asi selle holokaustiga ei ole õige, kuid sellele vaatamata vaikivad. Kui ajalehtede toimetajad ei avalda oma lehtedes valet paljastavaid kirjutisi, siis võitlevad nad inimeste ajusid peedistava masendava vale elushoidmise eest! Siinkohal on sobiv ära tuua üks hiljutine seik skandaalist, mis puhkes Taani ajalehe *"Jyllands-Posten"* poolt prohvet Muhamedi teemaliste karikatuuride avaldamisega. Iraani suurim päevaleht kuulutas vastusammuna välja holokausti-teemaliste karikatuuride konkursi. Tarvitses vaid *"Jyllends-PostenT* kultuuritoimetajal anda lubadus Iraani lehes avaldatavate holokausti piltide publitseerimise kohta ajalehes, kui ta välgukiirusel puhkusele saadeti!

Suuremale osale juutidest, kellele on samuti sihilikult aastakümneid valetatud, oleks vale kokkuvarisemine kergenduseks suurest vaevast. Ettekujutus nende kuue miljoni rahvus- ja usukaaslase surmast gaasikambreis üksnes kuulumise eest juudi rahvusesse, on painanud paljusid neist aastakümneid ja sellise tragöödia võimalik kordumine (millega sionistid kogu aeg hirmutavad) on lihtsatele juutidele kindlasti mõjunud õudusunenäona. Nagu on kirjutanud Norman Finkelstein oma koonduslaagreis ellujäänud vanemate meelsust silmas pidades, ei lähe paljudele Auschwitzist või Dachaust elusaina väljunud vangidele peale sionistlike organisatsioonide ninameeste

algatatud holokausti propageerimise kampaania - nähakse läbi selle madalad eesmärgid, milleks on võim ja raha!

Eestis on üks suhteliselt väikesearvuline seltskond nn Iisraeli sõpru, kelle jaoks oleks holokausti kokkukukkumine kindlasti kurvastavaks kaotuseks. Pean silmas kristlikest lahkusulistest (peamiselt metodistid ja elusõnalased) koosnevat toimekat juudisõprade gruppi, kes on koondunud sionistide raha eest väljaantava ajakirja "Jeruusalemma Sõnumid" ümber. Seda seltskonda juhib Eesti Kristliku Erakonna funktsionäär Peeter Võsu. Juudiriigi raha eest tehakse sionistlikku ja judaistlikku propagandatööd eestlaste seas. Nende internetis ja paberikandjal ilmuv ajakiri levitab kõige valelikumaid holokausti-lugusid (nt järjejutt "Omakaitse omakohus"), milles sisalduvaid fakte isegi keegi pole vaevunud kõrvutama kasvõi tõsisemate holokausti-dogmaatikute poolt toodud arvudega. Holokausti savijalgadel elevandi mahaprantsatamise järel peavad "eesti iisraellaste sõbrad" loobuma oma iga-aastastest sionistide raha eest korraldatavatest puhkusereisidest Iisraeli ja pankrotis olevaks kuulutama oma ajakirjakese, ilmselt saatma laiali ka Eesti Kristliku Erakonna, mille ideoloogiks on sionist Irina Stelmach.

Holokausti propaganda abil suureks puhutud vale kokkuvarisemine ei ole kindlasti õnnetuseks lihtsatele juutidele, küll on aga katastroofiks holokausti propageerimisega tegelenud holokaustitöösturitele, kelle tuntuimateks esindajateks on Elie Wiesel, Abraham Foxman, Daniel Goldhagen, nüüdseks *Yahweh* juurde läinud Simon Wiesenthal, idaeurooplastele ülituntud, Wiesenthali mantlipärijaks saanud Efraim Zuroff ja sadadele teistele poliitikutele, ajaloolastele, propagandistidele, kirjanikele - kõigile, kes tegid holokaustist endale "suure raha" tegemise või poliitilise võimu saavutamise vahendi. Nende hulka kuuluvad päris kindlasti ka Washingtoni uuskonservatiividest sionistid, kelle mõjutusel ründas USA Iraaki ja valmistub sama kordama Iraani ja Süüriaga. Holokausti "suure poliitika" ja "suure raha" jüngritest on väga põhjalikult kirjutanud Norman G. Finkelstein Läänes suurt tähelepanu pälvinud teoses "Holokaustitööstus", mis sobiks ideaalselt sellele raamatule järgnevaks lektüüriks.

LÕPPSÕNA

Holokausti-temaatika on enamikule eestlastest kahtlemata veel üsnagi võõras, sest vähesed viitsivad või suudavad arutleda teemal, miks holokaust on muutunud Teise maailmasõja peasündmuseks ja miks gaasikambri-legendi üha rohkem propageeritakse. Seda tegemist suudavad vaid mõtlemisvõimelisemad meie hulgast seostada rahvusluse, rahvusliku mõtte ja kultuuri mahasurumisega. Kuidagi ei tulda järeldusele, et väidetavalt natside poolt surmatud kuue miljoni juudi lugulaul aitab tänapäeva Maailma Uue Korra loojaid nende ettevõtmistes. Olgu selleks kallaletung Iraagile või poliitiliste vabaduste mahasurumine mõne USA ja Iisraeli poliitikat tauniva riigi kodanikkonna hulgas. Holokaustist on saanud vahend, millega surutakse maha igasugune poliitiline teisitimõtlemine, kui arutluse all on Iisraeli või USA sionistliku ladviku agressiivsed ettevõtmised - "demokraatlike väärtuste levitamise" sildi all!

Nagu raamatu kaanelt lugeda, on see raamat mõtlevale eestlasele, mistõttu eeldan, et lugeja suutis mu sõnumi vastu võtta. Mitte mingil juhul ei ole see üleskutseks juute halvustada või rahvusliku vihavaenu ärgitamiseks. Vastupidi, loodan, et ka iga juudist Eesti riigi kodanik suudab mõista, et kui lausa ajuloputusliku kihutustöö abil püütakse paljudes inimestes, lausa terves rahvuses tekitada süütunnet olematute kuritegude eest, kui üht rahvust teistest ülemaks peetakse, siis tugevneb ka vastupanu sellisele tegevusele, mille väljenduseks tegelikult see raamat ongi. Rahvuse ja riigi mustamine, meile rahvusvahelise surve avaldamine, et me pole käitunud "stsenaariumi" järgi, millega ühineb ka meie riiki akrediteeritud juudisoost USA suursaadik, boikoteerides väljakutsuvalt meie rahvusliku kunstimuuseumi avaüritust, tekitab trotsi neis, kes oma riigist ja rahvast veel midagi peavad.

Klooga laagri asukohamaana, sellega, et Eesti kuulutati esimesena *judenfrei'ks,* on meie riigil juutide silmis väga halb maine olnud. Siin käinud holokausti-kuritegude uurijad on Kloogal ja mujalgi toimunut pea alati eestlastega seostanud, otsekui tahtlikult unustades, et

ennesõjaaegset Eesti rahvusriiki polnud 1940-ndail enam olemas ja kõik meie maal tehtu sõltus pea sajaprotsendiliselt okupantide tahtest. Vähesed eestlastest "kärnased koerad", kes olid end laagrikuritöödega sidunud, on oma karistuse juba ammu kätte saanud. Seega puudub igasugune põhjus meile mingit süütunnet peale suruda, meie rahvast idast pealetungivate timukate eest 1944. aastal kaitsnud sõjamehi juuditapjateks nimetades, kuna neil oli seljas "vale munder".

"Hiljuti küsis ETV reporter kaasmaalaselt, Venetsuelas elavalt Harry Männililt, kas natsküttidest jälitajad on talle põhjustanud ka unetuid öid? Kui süda on puhas, pole mõtet veeta öid uneta, vastas küsitletu. Ometigi seirab meid kõiki ärevustunne. Kasvõi juba sel põhjusel, et kuritegeliku režiimi truud teenrid, kommunistlikud kvislingid ja kraad kõrgemadki mehed troonivad juhtivatel kohtadel meie riigis," kirjutab Ants Sild internetilehes "Terve Mõistuse Sündikaat". Tegelased, kes varem kaapisid kintsu Moskva kommunistidel, on asunud nüüd sionistide ees lömitama. 24. veebruari juhtum svastikat kõrvas kandnud naiskaitseliitlasega - "kahuripauk varblase pihta" - tõestas veelkord, et meie valitsejail ja isegi sõjaväe juhtkonnal puudub igasugune eneseväärikus ja rahvuslik uhkus. Meie riigi kõrgem juht on korduvalt juutidelt andeks palunud, mis mõned eestlased Teise maailmasõja ajal juutide kallal korda saatsid, kuigi Eesti riigivõim sel ajal meie maad ei hallanud. Kas meie presidendist andekspalujale ei ole pähe tulnud, et ka eestlastele võlgnetakse andekspalumine selle eest, mida juudi kommunistid, tšekistid ja hävituspataljonlased 1940-1941 Eestis korda saatsid? Või on selline soov äkki jultumus ja lausa "püha religiooni"rüvetamine?

"Ammu oleks aeg aru saada, et mida rohkem võõra arvamuse ees pugeda, seda tänuvääritumalt sinuga käitutakse... Eesti on täitnud saksa täpsusega kõik Euroopa organitelt tulevad suunised vähemuste kohtlemisel. Ja mis on selle tulemus - Euroopa Nõukogu üllitab raporti, kus Eestit süüdistatakse mustlaste tagakiusamises! Eesti on Iisraeli ja USA dikteerimisel teinud kõik selleks, et distantseeruda end juutide kohtlemisest Saksa okupatsiooni ajal: koolides on sisse viidud holokaustipäev ja ministrid väristavad sel puhul alati häält. Kas see on aga rahustanud natsikütt Efraim Zuroffi? Millegipärast pole märgata," täheldab pugemise valusate õppetundide puhul Peeter Kaldre "Maalehes".

Selle raamatu lugemise lõpetanu võiks mõelda üldisemalt teemal: missugust rolli etendavad poliitilised valed meie elus, kas nendel on mingisugune osa meie isikliku või meie rahva saatuse otsustamisel. Kas me tõesti hülgasime kommunistlikud valed vaid sellepärast, et tunnistada tõeks uued - sionistlikud valed?

Minu arvates oleks suurim rumalus eestlasliku (mõtte)tuimusega arutleda, et "las need zuroffid seal ajavad oma jura, mulle ei lähe see korda". Läheb küll, kui ühel päeval sinu Eesti koolis õppiv tütar või poeg ütleb: "Isa (ema), kas sa saad mulle 2000 krooni eraldada, meie klass läheb ekskursioonile Poolasse, külastame ka Auschwitzi muuseumi. Meie õpetaja (kes käis Iisraelis kursustel) oskab nii hästi rääkida Teise maailmasõja ajaloost." Auschwitzist naastes järgneb poja-tütre küsimus: "Kuule, kas sinu vanaisa, kelle pilt on seal albumis, tappis ka juute?" Meie esialgse ehmatuse peale kostab meie võsuke: "Sakslased tapsid sõja ajal juute, seal pildi peal on vanaisal seljas fašistide munder." Mille peale isale-emale meenub, et vanaisal on koguni seljas SS kraenurkadega leegionäri munder. Paljudes kodudes säilitatakse fotosid, kus on jäädvustatud noored eesti mehed, saksa munder seljas, tihti ka *Waffen-SS* märgiga leegionäride kraenurgad fotol nähtavad. Need mehed on ju sionistide poolt kuulutatud juuditapjaiks. Seega tasuks mõelda, kas holokausti-valed lähevad meile korda või ei lähe...

Omal ajal tundus, et kommunistlikud valed püsivad igavesti. Ei püsinud. Miks peaks sionistide SUUR VALE hakkama mõjutama meie riigi ja rahva saatust? Kas tõesti selle nimel võitlesid meie isad ja vanaisad Sinimägedes või kannatati alandusi ja piinu Gulagis? Kas tõesti selle nimel kogunesime Hirveparki või lauluväljakule, et zuroffid ja wosid võiksid meile õpetada ja meile lausa dikteerida, kuidas peame mõtlema ja oma riigis elama? Kui palju peame veel saatma eesti mehi järjekordsele sionistide kavandatud sõjakäigule "demokraatlikke väärtusi" viima - seekord juba Iraanis või Süürias elavaid, oma riigist ja usust lugupidavaid inimesi tapma...

Küüniline ja nilbe holokausti SUUR VALE peab surema, kui me tahame edasi elada väärikaina ja olla peremeesteks oma kodumaal!

Läänemaa, 2005-2006

NIMEDE REGISTER

Alderman, Sidney 100
Amery Jean 70
App, Austin 17
Arendt, Hannah 14, 15, 85,160
Arolseni arhiiv 61,75
Aroneanu, Eugene 78
Aschebrenner, Jupp 102
Auerbach,Rahel 82, 83
Axelrod, Tobias 31
Axen, Hermann 70
Baeck, Leo 70
Baldwin, Peter 14
Balkenende, Jan Peter 182
Ball, John 130
Bandera, Stepan 62
Bauer, Fritz 118
Becker, Jurek 70
Begin, Menachem 161
Benz, Wolfgang 142, 144, 173
Berben, Paul 60
Bere, Richard 117
Berg, Friedrich Paul17,176
Berg, Joseph 17
Bergelson, David 148
Bergschicker, Heinz 166
Berman, Matvei 64
Bernays, Murray 89
Bernstein 29, 30
Bilferding 30
Birkett, Norman 87
Birn, Ruth B. 14
Black, Edwin 34, 35
Bliss, Andreas 161
Blumfeld, Erik 70
Boehm, dr 99
Boger, Wilhelm 113
Bollyn, Christopher 109
Bomba, Abraham 158, 159
Borwicz, Michel 101
Branter, Jerome 84
Braun, Ewa 156
Brauning, Christopher 50
Broszat, Martin 119
Bubis, Ignatz 70
Burg, Gideon 39
Butle, Rupert 51
Butler, Robert 47
Butz, Arthur 17, 66, 111
Celan, Paul 70
Charpak, Georges 70
Clarke, Bernard 51
Cohen 29
Cohn 29, 30
Cole, Tim 14, 70,122
Conot, Robert E. 89, 101, 106
Cyrankiewicz, Jozef 70
David, dr 30
Dawidowicz, Lucy 85, 100
Davidovitš, Issai 176
Davidsohn 30
Davies, Arthur R. 148
Demjanjuk, Ivan 84,172
Diamond, D 99
Domville, Barry 91
Donat, Alexander 80
Douglas, William O 91
Duprat, Francois 17
Dushansky, Nahman 9
Dylewski, Klaus 113
Eckhard 82
Eichmann, Adolf 17, 85, 160, 161
Eigruber, August 103
Einstein, Albert 93, 112
Eisenhower, Dwigt 96
Eisfeld 133
Eisner, Jakob 83
Eisner, Kurt 26, 29-31
Ekkel, Heinz 130
Entress, Friedrich 135
Eutran 30
Evron, Boas 14
Fairlie, Henru 92

Faurisson, Robert 17,102,119,125,126, 139, 164, 167
Fedorenko, Fjodor 114
Feig, Konnilyn 116
Feldrerer, Ditlieb 17
Finkelstein, Norman G. 10, 14, 15, 170, 184
Firin, Simon 64
Florstedt, Hermann 156
Floss, Herbert 80,176
Folkes, Feiwel 159
Foxman, Abraham184
Frank, Anne 177
Frank, Margot 103
Frank, Otto 69
Frank, Hans 107, 133
Frankfurter, David 37, 38
Franco, Francisco 67
Franz, Kurt 83, 117
Frenkel, Nafteli 64
Friedländer, Saul 173
Friedman, Moishe 8, 14, 39, 173
Fritsch, Karl 135
Fritzsche 102, 106
Funk, Walter 106
Förster, Gerhard 18
Galinski, Heinz 70
Gann, Christoph 140, 142
Gaus, Friedrich 103
Gerlach 30
Gerstein, Kurt 76
Glenn, Jack 156
Goebbels Joseph 39, 42, 58, 161
Goldhagen, Daniel 15, 32, 184
Goldmann, Nahum 68, 73, 89, 152, 178
Gradnauer 29
Graf, Jürgen 18, 46, 52, 61, 65, 67, 70, 115, 119, 125, 130, 139, 142, 143, 146, 152,174, 182
Gringauz, Samuel 85
Gross, August 112
Grynszpan, Herschel 42
Grynszpan, Zindel
Gurin-Loov, Eugenia 6
Gus, Friedrich
Guss, Ernst
Gustloff, Wilhelm 37
Göring, Hermann 44, 46, 47, 99, 100, 104-106
Göth, Amon 157, 158
Haase 29
Hagan, Hergest 161
Halow, Joseph 111, 112
Hanel, Wolfgang 100
Harris, Arthur Traves 92, 95
Hart, Kitty 78
Harwood, Richard 127
Hasse 30
Heimann 29
Heine 30
Henocque, Georges 119
Herzfeld 29
Herzl, Theodor 20, 39
Hess, Rudolf 96, 97
Hess, Wolf R. 97
Heydrich, Reinhard 46, 47
Higgins, Margarite 95
Hilberg, Raul 46, 134, 136, 137, 139-143,149 173
Hilferding, dr 30
Himmler, Heinrich 43, 49, 50, 57, 71, 80, 83, 135, 140, 157
Hindenburg, Paul von 29, 34
Hirsch 29, 30
Hitler, Adolf 19, 20, 27, 28, 32, 34, 37, 38, 40, 41, 43, 47-49, 63, 64, 66, 96, 97, 100, 106-108, 147, 151, 152, 159, 162, 170, 172, 173, 181
Hmelnitski, Bogdan 33
Hoffman II, Michael 14
Hoffmann, Max 37
Höss, Rudolf 51, 52, 101, 104, 105, 126, 134-136, 138, 140, 172
Irving, David 17, 18, 48, 49, 96, 106
Jabotinsky, Vladimir 38,161
Jackson, Robert H. 87
Jagoda, Genrihh 64
Jakobson, Idel 6
Jahrling 138
Ježov, Nikolai 64
Jodl, Alfred 106
Jäckel, Eberhard 163, 173

Kahn, Michael 154
Kaldre, Peeter 186
Kallas, Siim 7
Kallay, Miklös140
Kaltenbrunner, Ernst 107
Käivet, Tõnu 8
Kamenev, Lev 88
Kaminski, Janusz 156
Kammler, Hans 133, 138
Kareski, Georg 160
Karski, Jan 76,175
Kask, Peeter 19
Kaskel, Helje 4, 109
Kastner, Klaus 108
Katz, Steven 15
Katzenstein 30
Kauer, Rudolf 113
Kaufman, Theodore N. 39
Kautsky, Benedikt 29, 30, 69
Keitel, Wilhelm 108
Kempner, Robert 103
Kennan, George 94
Kern, Erich 120
King 153
Kirschbaum, Joseph 112
Kishon, Ephraim 70
Kitt 81
Klaprada, Sam 152
Klarsfeld, Serge 153
Klopfer 106
Knopp, Guidol 15
Koch, Ilse 111
Koch, Karl 157
Kogan, Lazar 64
Kogon, Eugeni72
Konvitz, Milton R. 91
Korherr 139
Kossak, Zofia 79
Kotarbinski, T. 163
Kraas, Andres 4
Krakowski, Schmuel 70, 86
Kramer, Josef 111
Krasnow, Iris 151, 152
Krasucki, Henri 70
Kremer, Chares 114
Kritzinger 106
Kuklane, August 108, 109
Köhler, Manfred 17
Kümmel, Toomas 11
Lachout, Emil 101
Lammers, Hans 108
Landauer, Gustav 31
Landsberg 19, 30
Lang 51
Langbein, Hermann 173
Lansky, Meyer 37
Lanzmann, Claude 158, 159
Laqueur, Walter 44
LaSalle 30
Leibbrandt 106
Lenin, Vladimir 16
Lenski, Robert 50
Lepa, Margus 4
Lepassalu, Virko 11
Leshinsky, Jakob 144
Leszinska, Stanislawa 70
Leuchter, Fred 17, 127-129
Levi, Primo 30, 68
Levien, Max 31
Levine, Eugene 31
Liebknecht, Karl 31
Lilienthal, Alfred M. 14
Lina, Jüri 11
Lindemann, F. A. 95
Lindingen, Karl 119
Lipinsky 29
Lobe, Jim 14
Ludendorff, Erich von
Luedtke, Karl 156
Luther, Martin 48
Luxemburg, Rosa 31
Madisson, Terje 4
Madisson, Tiit 33, 133,
Magee, Warren 103
Maier 153
Malsch 153
Mandel, Ernest 70
Mankin, Michael
Marcus, David 89
Mark, Bernard 101, 162
Marszalek, J. 133
Maruste, Rait 92

Maser, Werner 88, 98, 99
Mattogne, Carlo 17, 128
Mayer, Arno 36, 41, 55, 126, 127
Mengele, Josef 172
Menkin 157
Menzel 112
Meyer-Clason, Kurt 165
Milch, Erhard 104
Molen, Gerald R.156
Morel, Shlomo 156
Morgen, Konrad 111, 157
Mülka, Robert 116
Männil, Harry 186
Mühsam, Erich 31
Müller, Filip 81-83, 113
Nathan 30
Naumann, Max 35
Neuengamme 61
Neumaier, Arnold 17
Nikitšenko 88
Novic, Peter 14
Nussbaum, C. 162
Nõmmik, Kaido 4
Oberhauser, Josef 116
Ohlendorf, Otto 105
Olare, David 83
Oppenheimer 153
Orwell, George 4
Parts, Juhan 7
Pechersky, Alexander 79
Perlmutter, Nathan 15
Perlmutter, Ruth Ann 15
Perlzweig, Maurice 89
Petrat, Gustav 112, 113
Pfannenstiel 77
Pick, Albert 54
Pinter, Stefan F. 112
Pinto, Dora 157
Piper, Michael C. 10, 17
Pisar, Samuel 70
Pohl, Oswald 56, 62, 71,104, 105
Polanski, Roman 70
Poliakov, Leon 50, 173
Põikes, Feiwel 161
Prager 30
Prano 102
Pressac, Jean-Claude 101,138,139,164
Prouss 29
Pugh, H. Lamont91
Pulitzer, Joseph 89
Rabinowitz, Dorothy 99
Racques, Henri 17
Rademacher, Werner 17
Rankin, John 90
Rappoport, Jakov 64
Rassinier, Paul 16, 17, 56
Rath, Ernst von 42
Rausching, Hermann 100
Reder, Rudolf 75
Reed, Douglas 36
Reitlingen, Gerald 85, 101
Ribbentrop, Joachim von 11, 106
Rigg, Brian 170
Rochemont, Louis 156
Roden, Manfred 18, 110, 136
Roettger, Norman C. 114
Rondel, Israel 162
Roosevelt, Franklin Delano 39, 93
Roques, Henri 77
Rosenberg, Alfred 83, 106
Rosenfeld 30
Rosh, Lea 163
Roth, James 128, 129
Rudolf, Germar 17, 18, 129, 130
Rullmann, Hans Peter 85
Rückerl, Adalbert 76, 116
Rüütel, Arnold 60
Sanning, Walter 17, 142, 144, 145, 147-151, 154, 163
Saukel, Fritz 102
Scheffer, Wolfgang 173
Scheffler, Wolfgang 45, 59, 75
Schindler, Oskar 122, 137, 156, 158
Schirach, Baldur von 99, 100
Schloss, Ewa 83
Schmidt 75
Schnabel, Raimund 166
Schoenberner, Gerhard 164
Schweitzer, Ewa 68
Seeling 30
Sem, Julius 55
Sereny, Gitta 76, 85

Shahak, Israel 160
Shamir, Yitzhak 161
Shand, Michael 150
Sharon, Ariel 8
Shawcross, Hartley 88, 100
Shem, jan 51,135
Shilanski, Dov 70
Siegel, Bagsy 37
Siegert, Karl 17
Silberscheim, Abraham 76
Sild, Ants 186
Simon 30
Simonov, Konstantin 166
Simpson, Gordon 110, 134
Singer, Lev 149
Sinzheimer 30
Skirius, Romualdas Prano 102
Smith, H. 90
Solženitsõn, Aleksandr 64, 102,111,17
Speer, Albert 107
Spielberg, Steven 156-158
Szende, Stefan 74, 75, 175
Stahl, Zvi 55
Stahmer, dr 99, 106
Stalin, Jossif 16, 62, 64, 147
Stannard, david 14
Steinberg, Gldysja Joel52
Steiner, Jean-Frangois 80, 176
Stelmach, Irina 184
Stern, Daniel 37
Btimson, Henry 89
Streicher, Julius 102
Btuckart 106
Stäglich, Wilhem 17, 78, 117
>uchomel 117
>uzman, A. 99
>utton, Antony 133
;weetman (Süssmann), James 153
Sõlg, Raigo 11
:allian, Steve 156
jereis, Franz 99, 175
inovjev, Grigori 88
uroff, Efraim 8-10, 180, 184, 186
ündel, Ernst 17, 18, 127
aft, Robert A. 90
Tamboryn, Frieda 157
Tammiksaar, Leo 4
Tanner 109
Taylor, Alan John Percivale 97, 100
Tettweiler, Helmut 120
Tiedemann, Herbert 17
Tillion, Germain 85
Toller, Ernst 31
Truman Harry Shippe 93
Untermeyer, Samuel 34, 38
Utley, Freda 112
Vallant-Couturier, Marie-Claude 70
Vogt, Arthur Karl 17, 171
Voslenski, Mihhail 93
Vrba (Rosenberg), Rudolf 82
Võsu, Peeter 184
Walendy, Udo 17, 124, 153, 165, 166
Wallenberg, Raoul 140, 141
Walus, Frank 84
Warburg, Max 133
Weber, Mark 17, 82, 97, 104, 109
Weckert, Ingrid 17, 36, 43, 44, 99
Weinrauch, Herschel 147
Weiss, Sheevach 70, 133, 152
Weiss-Wendt, Anton 6, 70
Weizmann, Caijim 39
Weizäcker, Ernst von 106
Welczek, Johannes von 42
Wellers, Georges 70
Wennerstrum, Charles F. 90
Werner, Steffen 67
Westhal, Karl 17
Wiernik, Jankel 80, 82
Wiesel, Elie 15, 68, 70, 77, 84, 164, 165, 175, 176, 180, 184
Wiesenthal, Simon 70, 69, 75, 84, 118, 120, 162, 172, 175, 180, 184
Wilhelm II 24
Wirth 77
Wise, Stephen 34
Wolfheim 30
Wolfstein 30
Wood 108
Wurm 30
Wyatt 103

KASUTATUD ALLIKMATERJAL

Bird, Vivian (toim), *"Auschwitz: The Final Counf,* Washington, 2003.
Butler, Rupert, *"Gestapo illustreeritud ajalugu",* Tallinn, 2001.
Duke, David, *"Jevreiskij vopros glazamiamerikantsa"*, Moskva, 2001.
Duke, David, *"Jewish Supremacism",* Mandeville LA, 2003.
Finkelstein, Norman G., *"Holokaustitööstus",* Tallinn, 2006.
Gann, Christopher, *"Raoul Wallenberg",* Tallinn, 2001.
Graf, Jürgen, *"Der Holocaust auf dem Prüfstand',* Basel, 1993.
Graf, Jürgen, *"Der Holocaust-Schwindef,* Basel, 1993.
Graf, Jürgen, *"Holokaust luubi air,* Pärnu, 2001.
Graf, Jürgen, *"Velikaja ložXXveka",* Sankt-Peterburg, 1997.
Knopp, Guido, *"Hitleri abilised',* Tallinn, 2002.
Knopp, Guido, *"Hitleri käsilased',* Tallinn, 2001.
Irving, David, *"Razrušenije Drezdena",* Moskva, 2005.
Laqueur, Walter, *"Istorija sionizma",* Moskva, 2000.
Lina, Jüri, *"Maailmaehitajate pettus",* Sockholm, 2003.
Lina, Jüri, *"Skorpioni märgi air,* Stockholm, 1998.
Madisson, Tiit, *"Lihula õppetund',* Lihula, 2005.
Madisson, Tiit, *"Maailma Uus Kord',* Lihula, 2004.
Pierce, William; Weber, Mark, jt, *"Revizionistskaja istorija",* Moskva, 2003.
Reed, Douglas, *"Spor o Sione",* Moskva, 2001.
Rudolf, Germar (toim), *"Dissecting the Holocausf,* Chicago, 2003.
Solženitsõn, Aleksandr, *"Gulagi arhipelaag"* I-II, Tallinn, 1990.
Tšertoprud, Sergei, *"Ohhota na fjurera",* Moskva, 2004.
Zündel, Ernst (toim),'T/**7e** *Facts and the Myths About the Holocausf,* Washington, 2002.

"Historische Tatsachen", Nr 9 ("holokaustinumber").
"Historische Tatsachen", Nr 50.
"Historische Tatsachen", Nr 78.
"The Barnes RevieW, 1-2/2001 ("holokaustinumber").
"Vikerkaar', 8-9/2001 ("holokaustinumber").

AUTORIST

^ ^ ^ i i t Madisson on sündinud Eesti lipu päeval 1950. aastal.

I Arreteeriti 1980. aasta oktoobris KGB poolt süüdistatuna nõukogudevastases tegevuses. Mõisteti ENSV Ülemkohtu poolt 1981. aasta mais 4 aastaks laagrisse ja 2 aastaks asumisele. Karistust kandis poliitlaagreis Perm-37 ja Perm-36, laagrites kuulus aktiivi nn *pjatjorkasse,* organiseerides vastupanuaktsioone (streike, näljastreike). Asumisel viibis Ida-Jakuutias (Kolõma).

Karistuse kandmisest 1986. aastal vabanedes võttis osa Eesti Muinsuskaitse Seltsi organiseerimisest, oli Pärnu seltsi esimene president, organiseeris Pärnu Alevi kalmistul asuvate Vabadussõjas langenute haudade korrastamist. Grupi MRP-AEG organiseerija, 23. augustil 1987 Hirvepargis toimunud massimeeleavalduse peaorganisaator. Saadeti viimase teo eest KGB poolt Eestist välja. Tollaste ENSV meediaväljaannete enim sõimatud persoon. Elas Stockholmis.

Paguluses tutvustas aktiivselt okupeeritud Eesti olukorda Rootsi, Soome, Taani, Itaalia, Inglismaa, Saksamaa, USA ja Kanada ajakirjanduses. 1987. aasta oktoobris andis tunnistusi USA Kongressi Helsingi komitee ees. Esindas Eestit pagulasorganisatsioonis Nõukogude Liidu Ikestatud Rahvaste Organisatsioon (Pariis). 1988-1989 tegutses raadiojaama *Free Europe* Eesti toimetuse vabakutselise kaastöölisena, mitme saatesarja autor.

Naasis Eestisse 1990. aasta alguses, valiti 5992 häälega Eesti Kongressi liikmeks, oli selle poliitilise juhtorgani Eesti Komitee I koosseisu liige, Kaitseliidu Pärnu Maleva organiseerija, ERSP ajalehe "Võitleja" väljaandja, ERSP juhatuse liige (lahkus erakonnast poliitiliste lahkhelide tõttu 1993. aasta kevadel). 1994. aasta märtsis oli rahvuslik-radikaalse organisatsiooni Eesti Rahvuslaste Keskliit (ERKL) organiseerija ja selle esimees (sattus nn fašismimeelse tegevuse eest kaitsepolitsei kõrgendatud tähelepanu alla). Arreteeriti 1996. aasta mais, süüdistatuna riigipöördekatse organiseerimises, mõisteti endistest kommunistidest koosnevate Eesti Vabariigi kohtute poolt 2 aastaks vangistusse, kust vabanes ennetähtaegselt 1997. aasta novembris Riigikogu amnestiaseaduse alusel. Tänaseni rehabiliteerimata.

Liikumise "Ei Euroopa Liidule" aktivist. 2002. aasta sügisel valiti Lihula vallavanemaks. 2004. aasta augustis püstitati Tiit Madissoni initsiatiivil Lihula kalmistule Teises maailmasõjas nõukogude okupantide vastu võidelnute ausammas "60 aastat Eesti kaitselahinguist". Ausammas kõrvaldati 2004. aasta septembris Eesti valitsuse poolt väevõimuga, kuna olevat solvanud välismaiste juudiorganisatsioonide arvates holokausti ohvreid. Pimeduses toimunud monumendiröövi käigus puhkesid kokkupõrked ausammast kaitsnud rahva ja politsei vahel, mille järel puhkes riigis poliitiline kriis.

Praegu tegutseb publitsisti ja kirjastajana. Parteitu.

Tiit Madissoni sulest on ilmunud järgmised raamatud:
"Vastasseis" (Tallinn, 1996),
"Riigipööraja märkmik" (Lihula, 1999),
"Maailma Uus Kord" (Lihula, 2004),
"Lihula õppetund" (Lihula, 2005).

OHVRIKIVI kirjastusel ilmumas sarjas
Raamat mõtlevale eestlasele
järgmised raamatud:

1) **Mark Veber** *NÜRNBERGI PROTSESS JA HOLOKAUST.* Kas kohtupidamised "sõjakurjategijate" üle tõestavad hävitamise teooriat?

2) *KES VALITSEB AMEERIKAS?* Ameeriklased sionistlikust võimust kodumaal. (Artiklite kogumik)

Ettevalmistamisel:

Jürgen Graf *MAAILMA UUS KORD JA HOLOKAUST*

Postiga on võimalik tellida seni ilmunud raamatuid:

1) **Tiit Madisson** *RIIGIPÖÖRAJA MÄRKMIK.* "Täieline vabariik" ilma viigileheta. 302 lk, illustratsioonid. Lihula, 1999. Hind koos saatekuluga: 150.- EEK.

2) **Tiit Madisson** *MAAILMA UUS KORD.* Judaistide ja vabamüürlaste varjatud tegevus rahvaste ning riikide allutamisel. 351 lk, illustratsioonid. Lihula, 2004. Hind koos saatekuluga: 180.- EEK.

3) **Tiit Madisson** *LIHULA ÕPPETUND.* Maailma Uue Korra loomine Eestis: ajaloo ümbertegemine ja rahvusluse mahasurumine. 264 lk, illustratsioonid. Lihula, 2005. Hind koos saatekuluga: 150.- EEK.

Tellida saab interneti aadressilt:

tiit.madisson@lihula.ee

OHVRIKIVI